STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

# BULETIN

*Volumul 2, Numărul 5, 1996*

În acest număr:

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

# BULETIN

*Volumul 2, Numărul 5, 1996*

În acest număr:

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 NE 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.

# BULETIN

*apare în funcţie de strângerea materialului*

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 2, No. 5, 1996

## ALEGERI DEMOCRATICE

Who controls the past controls the future. Who controls the present controls the past - Cel care stăpâneşte trecutul determină viitorul. Cel care stăpâneşte prezentul determină trecutul (George Orwell, *1984*)

La 5 Noiembrie 1996, William Jefferson Clinton (cunoscut ca Bill Clinton sau Slick Willie) a fost reales ca preşedinte al Statelor Unite de către 23,9 % din alegătorii cu drept de vot, şi 12,25% din întreaga populaţie a ţării. Proporţia celor cu drept de vot care s'au prezentat la urne a fost cea mai scăzută în ultimii 72 de ani: s'au prezentat la urne mai puţin de jumătate din alegători (*The McAlvany Intelligence Ádvisor,* Decembrie 1996, p. 23). Dintre cei care au votat, Clinton a întrunit 49 % din voturi. Majoritatea alegătorilor cu drept de vot au stat acasă şi n'au votat. Probabil că ştiau dinainte rezultatul alegerilor. S'ar părea că l-au ştiut şi alţii. Cum votarea e computerizată, voturile nu se numără local ci se trimit electronic la o companie numită *Voters' News Service* al cărei computer "numără voturile" pe scară naţională şi anunţă rezultatul alegerilor. După ce a numărat voturile a doar 6 % din alegători, *Voters' News Service* a anunţat că Bill Clinton a câştigat alegerile! Deci se ştia precis cum vor vota ceilalţi 94 % din alegători! Au mai avut şi alţii astfel de "previziuni ştiinţifice": un ascultător a relatat că la o săptămână înainte de alegeri, la 31 Octombrie, speakerii care anunţă ştirile la canalele mari de televiziunee, Dan Rather şi Tom Brockaw, au fost văzuţi filmând cum anunţau victoria lui Bill Clinton în alegeri. De vreme ce rezultatul alegerilor era ştiut dinainte, cei care au stat acasă şi n'au mai încurcat circulaţia

la urnele de votare s'au dovedit a fi cei cu mai ridicată răspundere cetăţenească (emisiunea radiofonică *Media Bypass* din 6 Noiembrie, 1996). Dar alegerile acestea n'au adus numai dezastru. Mulţi dintre congressmanii corupţi n'au mai candidat sau n'au mai fost realeşi, şi unul dintre cei mai capabili şi cinstiţi, Ron Paul, a fost ales după o absenţă de ani din Congress. Un congressman cu experienţă ca el poate oferi o orientare celor tineri şi cinstiţi aleşi acum doi ani care, lipsiţi de direcţie, n'au avut prea mare influenţă până acum. Din păcate România şi-a pierdut prietenul pe care-l avea în Congresul american: David Funderburk n'a mai fost reales, învins de un stângist susţinut de mass-media.

## Un clişeu bine înrădăcinat

În 1995, editura Random House din New York (care a monopolizat mare parte din publicaţiile pentru studenţi şi elevi şi-i aparţine familiei evreieşti Samuel Newhouse - vezi *Până unde am ajuns - 1994* capitolul II) a publicat cartea lui Benzion Netanyahu, *The Origins of the Inquisition in Fifteenth Century Spain* (Originea Inchiziţiei în Spania secolului 15). Ca toate publicaţiile istorice ale stabilimentului, şi această carte este la fel de veridică ca şi istoria partidului comunist al Uniunii Sovietice în oricare din versiunile ei; dar îi oferă lui Brian Chalmers ocazia ca recenzând-o în *The Journal of Historical Review* (vol. 16, no.1, Ianuarie-Februarie 1996, pp. 2-22) să dezvăluie adevărul îngropat sub propaganda lui Benzion Netanyahu.

Brian Chalmers este pseudonimul sub care publică un profesor de istorie de la o mare universitate americană, care cunoaşte atât de bine societatea americană de azi încât caută să-şi ascundă cât mai bine adevărata identitate şi persoana fizică atunci când scrie şi spune adevărul. Benzion Netanyahu este un istoric evreu de limbă engleză. Obiectul discuţiei este ce s'a întâmplat cu adevărat în Spania în secolele 15-16, epocă pe care Chalmers o găseşte extrem de similară zilelor noastre din punct de vedere politic.

În 1391 populaţia s'a revoltat cu multă violenţă împotriva evreilor, care constituiau în Spania o clasă prosperă îmbogăţită prin pauperizarea populaţiei spaniole gazdă, pe care prin procedeele cămătăreşti şi monopoliste obişnuite practicate de ei de milenii şi practicate azi prin sistemul monetar, evreii o aduseseră la sapă de lemn. Au avut loc pogromuri care au dus la pierderi de vieţi omeneşti şi distrugeri de averi, dezlănţuind o violenţă care a inundat multe oraşe spaniole în sânge. Astfel a început



un secol de conflicte între evrei şi populaţia-gazdă care s'au aplanat prin expulzarea evreilor din Spania în 1492, cu 10 ani înainte de expulzarea cotropitorilor musulmani. La 31 Martie 1492 regele Ferdinand şi regina Isabella au ordonat evreilor să părăsească Spania în decurs de 4 luni, **luându-şi cu ei toată averea personală**, în afară de aur şi argint, sub formă de monede sau bijuterii. Se apreciază că între 165.000 şi 400.000 de evrei au plecat, şi 50.000 au preferat să accepte să se convertească de formă la creştinism ca să rămână. Astfel pe la mijlocul secolului 15 prospera în Spania o puternică comunitate evreiască de circa 100.000 de persoane deghizate în creştini "noi".

Dar începând cu revolta poporului din Toledo din 1449, populaţia-gazdă continua să se revolte şi împotriva acestor "noi" creştini, numiţi *conversos* (convertiţi) sau *marranos* (porci), căci, după cum arată istoricul evreu Cecil Roth, profesor la Universitatea Oxford (*A History of the Marranos*, 1960, şi *The Spanish Inquisition*, 1937), aceşti "noi" creştini erau "evrei în toate privinţele"; "ca rasă, credinţă, şi în mare măsură în tot ce făceau, rămăseseră aşa cum fuseseră înainte de a se converti la creştinism"; "botezarea lor nu făcuse altceva decât să transforme un mare număr de păgâni din afara bisericii [catolice] în eretici înăuntrul ei . ... poporul, ale cărui pasiuni erau din ce în ce mai aprinse, ... vedea în *marranos* doar nişte evrei ipocriţi care nu renunţaseră la nici una din caracteristicile lor care-i făcuseră detestaţi, şi care se căţărau în cele mai înalte poziţii din stat". Să nu uităm că aceste rânduri le-a scris istoricul şi profesorul evreu Cecil Roth.

Alt istoric evreu, Howard Fast (*The Jews: Story of a People*, 1968), scrie că "esenţa problemei consta în faptul că cei mai mulţi evrei convertiţi rămăseseră evrei; au acceptat să fie botezaţi, au arborat insignele creştinismului, dar în interiorul familiilor lor, în căminele lor, şi în sufletele lor, cei mai mulţi practicau ceea ce se numea 'iudaizarea' ... şi nu numai că iudaizau, dar în certitudinea puterii şi siguranţei pe care le câştigaseră aceşti *marranos*, îi ajutau pe evreii care nu se botezaseră, înlăturau persecuţiile în mare măsură, şi obţineau privilegii pentru evrei".

După zeci de ani de revolte populare, în 1480 Ferdinand şi Isabella au înfiinţat cu aprobarea papei inchiziţia, al cărei scop era combaterea ereziilor şi eliminarea evreilor şi musulmanilor practicanţi ascunşi în sânul bisericii. Capul ei a devenit curând Tomás de Torquemada, care a instituit "actul de credinţă", *auto da fé*-ul, ca purificare prin ardere ca un spectacol groaznic. Majoritatea celor aduşi în

fața tribunalului inchiziției în primii 20 de ani erau *conversos* acuzați de erezie. Inchiziția, abolită în secolul 19, i-a convins pe Ferdinand și Isabella să expulzeze evreii în 1492.

Inchiziția era un tribunal în care tortura și pedeapsa cu moartea erau mult mai rare decât în oricare alt tribunal contemporan din Europa, și în care acuzații erau tratați cu mult mai multă blândețe decât în oricare alt tribunal din vremea aceea; dar dat fiind natura acuzațiilor, propaganda a atribuit inchiziției pe nemeritate mult mai multă brutalitate și cruzime, în cadrul campaniei de discreditate și distrugere a bisericii catolice și a creștinismului.

Cei aduși în fața inchiziției erau acuzați de "cripto-iudaism", adică practicarea iudaismului în secret sub pretextul convertirii la religia, legile și obiceiurile populației-gazdă. Cripto-iudaismul este o practică la fel de veche ca iudaismul; fusese practicat în secolul 55 î. Chr. în Persia, și apoi mai recent în multe țări musulmane (inclusiv în Spania musulmană sub Almohazi în secolul 12) și în multe țări creștine (inclusiv în Spania creștină sub vizigoți în secolul 7), și și mai recent, scrie Chalmers, sub guvernul sovietic (cf. *The New York Times*, 20 Februarie 1980, și cartea lui Hendrick Smith *The Russians*). Chalmers găsește multe dovezi că după 1391 "noii" creștini de fapt practicau pe ascuns toate cele 613 ritualuri evreiești obligatorii, inclusiv circumcizia și toate celelalte. "Noii" creștini își informau copiii la pubertate de adevărata lor religie, și se căsătoreau numai între ei. Inchiziția avea o listă lungă de indicii care identificau cripto-evreii după aceste practici. Imediat ce părăseau peninsula iberică, "noii" creștini și descendenții lor cât de îndepărtați redeveneau pe loc evrei; așa au făcut coloniile evreiești de "noi" creștini veniți din Spania în Amsterdam, Hamburg, Bordeaux, Livorno, și în Brazilia, unde când olandezii au stăpânit temporar țara (între 1632 și 1654) toți acești "catolici" au redevenit imediat evrei. Uneori numele originar evreiesc a fost rearborat de descendenții acestor "catolici" chiar după multe generații. Cripto-evreii n'au dispărut niciodată din țările de limbi ispanice; astăzi există în Statele Unite, în New Mexico, o comunitate de "catolici ispanici" care se căsătoresc numai între ei și practică iudaismul; în Portugalia și pe insula Majorca, o astfel de comunitate a existat până recent în secolul 20. Unii dintre cripto-evrei s'au stabilit în Franța începând cu secolul 15, chiar și după edictul de expulzare a lor din 1615, și în Anglia în secolul 16, pe vremea așa-zisei lor expulzări din Anglia. Cripto-evreii portughezi din Franța au renunțat la paravanul pseudo-creștin de-abia la sfârșitul secolului 18. Unii dintre ei s'au reîntors în Anglia în a doua jumătate



a secolului 16 dându-se drept refugiați calviniști, și unii dintre ei au fost expulzați în 1609 când certându-se între ei și-au dezvăluit adevărata identitate, dar s'au reîntors apoi dându-se de data aceasta drept catolici, și au renunțat la această deghizare după ce Oliver Cromwell i-a instaurat oficial în drepturi. În Italia, autoritățile suspectau refugiații care veneau din Spania și nu-și declarau pe față iudaismul.

## "Eroism" și "romantism"

Istoricii evrei nu neagă faptul că evreii se pretindeau creștini, mințind și înșelând populația gazdă pe care parazitau jefuind-o prin metode cămătărești pe care populația gazdă nu le pricepea; acești istorici acceptă deghizamentul cripto-iudaismului iberic și-l portretizează ca pe o trăsătură pozitivă. În prefața la prima ediție a cărții sale *A History of the Marranos*, Cecil Roth scrie cu admirație despre "romantismul de necrezut" al acestei "vieți ascunse care înflorea din timp în timp dând flori exotice; acest devotament unic care putea transmite neștirbite idealurile ancestrale, de la o generație la alta, în ciuda inchiziției cu ororile ei" (*apud* Chalmers, *op. cit.*, p. 5). Aici dorim să facem o paranteză: "idealurile ancestrale" iudaice sunt cele prescrise în Tora (Vechiul Testament), de a jefui și înrobi toate celelalte popoare, de a domni ca stăpâni asupra lor după ce i-au redus la rangul de sclavi săraci lipiți pământului (vezi în special Deuteronomul în Tora - Vechiul Testament). Dar noi cei sortiți sclavajului de către idealurile Torei trebuie să învățăm de la cei ce vor să ne distrugă: așa cum și-au păstrat ei "idealurile ancestrale" pe ascuns când nu puteau pe față, trebuie să le păstrăm noi pe ale noastre, idealurile care ne-au ajutat să clădim cea mai nobilă și dreaptă civilizație din istoria omenirii, civilizația albă creștină de tip european. Căci vedem cum vine vremea când va trebui să fim cinstiți, morali și drepți pe ascuns și să învățăm copiii noștri ce este dreptatea în secret. Socialismul triumfă în Statele Unite, este instaurat în țările occidentale fost libere, vine pe ascuns dar inevitabil, și ultima baricadă este faptul că americanii sunt încă purtători de armă. În momentul în care li s'a luat americanilor pușca din mână va domni legea gulag-ului sovietic peste toată omenirea; lagărele de concentrare au fost deja construite și-și așteaptă locuitorii în America. Trebuie să știm să supraviețuim păstrându-ne idealurile civilizației noastre - pe ascuns, până o vom putea face din nou pe față, noi sau urmașii noștri. Și trebuie să cunoaștem și să păstrăm adevărul istoric.

Dar unii istorici evrei, scrie Chalmers, ca Henry Kamen (*Inquisition and Society in Spain in*

*the 16th and 17th Centuries*) sau Ellis Rivkin ("How Jewish were the New Christians?" în *Hispania Judaica*, vol I), sau Benzion Netanyahu, se simt jenaţi de faptul că admiţând duplicitatea şi ipocrizia "noilor creştini" s'ar putea ca acţiunea inchiziţiei de demascare a lor să pară justificată; căci erezia era o crimă sever pedepsită atât de creştini cât şi de evrei pe vremea aceea, ca şi "devierea de la linia justă a partidului" în comunism sau de la "corectitudinea politică" în ţările occidentale astăzi. De aceea în cartea sa de 1385 de pagini, Netanyahu se străduieşte să demonstreze că "noii creştini", *conversos, marranos*, erau creştini sinceri persecutaţi doar din cauza originii lor sociale. Persecuţia din cauza originii sociale este îndreptăţită doar în socialism, s'ar părea; Netanyahu nu o aprobă. De aceea, susţinând că *conversos* erau creştini sinceri, Netanyahu îi acuză că şi-au trădat propria rasă şi credinţă, lăudându-i pe evreii din Germania care "i-au depăşit cu mult pe evreii din Spania ca devotament religios şi dorinţa de a fi martiri". Căci în ochii lui Netanyahu nu există rău mai mare pe lume decât doctrina creştină, care s'ar părea că e mai rea decât moartea.

Ceeace i-a motivat pe spanioli nu era deci ipocrizia "noilor creştini" ci ura tipică antisemită a creştinilor, arată Netanyahu; căci conceptul *limpieza de sangre* (curăţenia sângelui) a apărut atunci în Spania, unde apăreau legi la nivel local de sat şi oraş care-i excludeau pe cei de alt sânge (evreii) din funcţiile municipale şi ordinele religioase creştine. Dar acest "rasism" spaniol, arată Américo Castro în studiul său *The Structure of Spanish History* (1954), nu era decât o ripostă la rasismul acerb al evreilor din Spania: "Cei care într'adevăr ţineau la puritatea sângelui lor erau evreii spanioli," scrie el. "Exclusivismul Spaniei catolice era o ripostă la ermetismul [comunităţilor evreieşti numite] *aljamas*". Netanyahu susţine că inchiziţia acţiona împotriva unui grup etnic sub pretextul religiei pentru a realiza scopuri politice şi economice. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce au fost achitaţi atâţia *conversos* aduşi în faţa inchiziţiei? De ce au fost cruţaţi cei care au acceptat să devină creştini? Netanyahu recunoaşte (la p. 1085) că "fără îndoială că interesele religioase ... îi mânau pe unii din conducătorii inchiziţiei". În această remarcă făcută în trecere, Netanyahu neagă teza întregii sale cărţi.

Un contemporan al începuturilor inchiziţiei, istoricul Andrés Bernáldez, a văzut lucrurile altfel decât Netanyahu. El descrie comportarea "noilor creştini" şi-i arată dispreţuind creştinismul şi ţinând în continuare la legile "tribului" lor (el foloseşte cuvântul



"trib"). "Cei care pot, evită să-şi boteze copiii, şi cei care nu pot îi spală imediat ce ajung acasă ca să înlăture botezul ... În secret practică toate ritualurile iudaice cât pot mai mult. Atât bărbaţii cât şi femeile evită să primească voluntar sfintele taine ale bisericii. Când se spovedesc nu spun niciodată adevărul. ... Tot ce vor e să crească şi să sporească. Şi pe vremea când răutatea lor eretică triumfa, multe mănăstiri au fost prădate de bogătaşii şi neguţătorii lor, şi multe femei care s'au legat în călugărie au fost violate şi batjocorite, unele cu ajutorul darurilor, altele amăgite de proxeneţi, şi asta o făceau fără să se teamă de excomunicare; ci o făceau ca să-i dăuneze lui Christos şi bisericii. Şi ca deobicei, cea mai mare parte dintre ei erau cămătari, deprinşi în viclenie şi înşelăciune, căci toţi trăiesc în funcţii şi ocupaţii comode, şi când vând şi cumpără n'au nici o conştiinţă când au de-a face cu creştinii.

"Ei nu practică ocupaţii ca munca pământului sau creşterea vitelor, şi nu-şi învaţă copiii alte meserii decât de a fi funcţionari publici, ca şezând să-şi câştige existenţa cu muncă puţină. În regatele noastre mulţi dintre ei au strâns în scurtă vreme averi şi moşii mari, căci sunt lipsiţi de conştiinţă în goana lor după profit şi cămătăria lor, zicând că au câştigat pe socoteala duşmanilor lor, tot aşa cum le-a poruncit Dumnezeu israelienilor când au plecat să-i jefuiască pe egipteni ... " (*apud* W.T. Walsh, *Isabella of Spain: The Last Crusader*, 1930, pp. 202-203, in Chalmers, pp. 6-7).

Netanyahu, care trăieşte în Israel, imigrase în Palestina de copil şi scrie cu pasiune, cu aceeaşi pasiune pe care a arătat-o pe când lupta în gruparea teroristă sionistă a lui Ze'ev Jabotinsky; fiul lui e şeful partidului ultra-naţionalist Likud, şi cartea lui este dedicată unui alt fiu care a murit în raidul israelian de la Entebbe. El îi asemuie pe funcţionarii inchiziţiei spaniole cu naziştii, călărind pe acel clişeu bine înrădăcinat, şi-l compară pe Filip II al Spaniei cu Hitler căci ambii aveau, scrie el (la p. 1084) "minţile cel puţin parţial smintite de porniri demente anti-evreieşti." Şi mai departe descrie "cel mai umil funcţionar al inchiziţiei" ca fiind animat de "o desconsiderare crasă pentru viaţa omenească; dorinţa fierbinte de a-şi arăta puterea asupra vieţii şi morţii altora; o capacitate de oprimare care putea zdrobi orice spirit; o pasiune morbidă pentru aplicarea torturii şi provocarea durerii care putea distruge orice rezistenţă; şi în afară de toate astea, o lăcomie neruşinată care făcea din torţionar moştenitorul bunurilor victimei sale. ... Tot aşa cum îi urau antisemiţii spanioli pe *conversos*, ura naziştilor germani împotriva evreilor afecta toată gândirea lor, politica lor, şi deciziile lor în toate activităţile, în

practic toate domeniile, erau influențate mai mult sau mai puțin de această ură. Nu numai că-i obseda ura lor, dar se revăsa din sufletele lor ajungând acolo că aveau nevoie de și mai multe victime pentru tortură, exploatare și distrugere decât puteau găsi în poporul evreiesc". Lăsând la o parte faptul că acest tratament descris aici ca suferit de evrei și izvorât din ura antisemitică este în realitate tratamentul aplicat de evrei palestinienilor; și că creștinismul nu predică nicăieri ură, dar iudaismul nu este nimic altceva decât doctrina urii împotriva tuturor celor care nu fac parte din tribul "ales" (oricine citește Talmudul poate vedea cu ochii lui; și cine nu poate citi Talmudul n'are decât să citească Tora, Vechiul Testament, în special Deuteronomul) - lăsând la o parte toate astea, acesta nu este tonul unui scriitor imparțial dedicat adevărului istoric. Cât este de imparțial Netanyahu, și cât adevăr este în "istoria" lui?

### ... și adevăr istoric

Resentimentul împotriva evreilor era generalizat în masele populare ale Europei în Evul Mediu, și Netanyahu nu spune adevărul când îl atribuie inchiziției. Văzându-se pauperizată și împilată de tribul parazitar evreiesc, populația diverselor țări reacționa - cu întârziere dar violent. Evreii fuseseră expulzați oficial din Anglia în 1290, și reinstaurați oficial doar în 1656. Între aceste două date a cunoscut Anglia o perioadă de înflorire care i-a dat pe Shakespeare și Marlow, și amândoi au fost preocupați de problema evreilor (*Neguțătorul din Veneția* și *Evreul din Malta*). În 1492 evreii au fost expulzați din Sicilia și Sardinia, în 1496 din Portugalia, în 1541 din Napoli, și în 1596 din teritoriile papale. Din Franța au fost expulzați în 1306, 1322 și 1394 (pentru că evreii nu plecau cu toții în realitate niciodată când erau expulzați ci doar se dădeau la fund). Din Varșovia au fost expulzați în 1483. Aceste fapte Netanyahu le trece cu vederea, acceptând drept "fapte" doar scrierile rabinice și scrierile apologeților "noilor creștini" ca Fernán Diaz sau Juan de Torquemada. Atât este de evident "spiritul partinic" în istoria lui Netanyahu încât până și istoricul Richard Kagan îl descrie ca "o repercusiune remanentă a holocaustului asupra istoriografiei despre evrei." Cardinalul Juan de Torquemada, unchiul inchizitorului general Tomás de Torquemada, era un *converso* evreu care a suit rapid scara ierarhică în Spania catolică și și-a folosit poziția în folosul evreilor. Netanyahu prezintă scrierile cardinalului ca fiind veridice deși mai departe arată cum cardinalul distorsiona și falsifica sensul scrierilor Sf. Augustin; distorsionând astfel, scrie Netanyahu (la p. 464), cardinalul Torquemada putea



"proiecta cu totul altă imagine despre poporul evreu decât era cea a creștinilor." Pentru crearea unei astfel de imagini, scrie Natanyahu (la pp. 466-467), cardinalul Torquemada "a trebuit să recurgă la manevre extreme ca să ajungă să scrie așa cum era strict necesar pentru teza lui". "Acest fel de manipulare a surselor violează normele cercetării moderne, și chiar și un critic medieval s'ar fi putut întreba dacă este permisă," scrie Netanyahu, dar apoi ne cere să-l credem pe Torquemada pe cuvânt.

N'a fost "trauma holocaustului" cea care l-a învățat pe Netanyahu cum să scrie "istoria" ci o lungă tradiție de istoriografie evreiască. Astfel, Netanyahu însuși descrie activitatea unui istoric *converso* care copiind din surse s'a străduit să elimine și să înlocuiască în documentele originale descrierea perceptorilor de biruri ca "necredincioși și eretici" căci asta ar dezvălui că cei ce luau birul de pe populație erau "noii creștini". "El era dispus să facă orice ... modificând, mutilând și prescurtând originalul, și omițând pasaje întregi," scrie Netanyahu admirativ despre acest "istoric" (la p. 656), căci "falsificarea surselor le putea apărea acestor istorici în general ca o prezentare a adevăului *interior* al istoriei, câtă vreme prezentarea deplină și veridică putea să li se pară ca inducând în eroare și deci ca o distorsionare a faptelor esențiale ... Evident, astfel de revizuiri ar constitui flagrante distorsionări ale adevărului. Dar adevărul istoric era mai puțin important în ochii lor decât consecințele pe care le-ar fi putut avea pentru prosperitatea întregului grup." Deci adevărul istoric nu e cum s'a întâmplat ci cum îi este avantajos unui anumit grup.

Teza lui Netanyahu este că poporul spaniol și inchiziția și-au dezlănțuit ura antisemită nejustificată împotriva "noilor creștini" care erau în realitate sinceri și deschiși în tot ce făceau. Howard Fast îi admiră și el pe "noii creștini" spanioli, dar din motivul diametral opus: "Timp de 200 de ani, cei mai curajoși, tari sau sensibili dintre *marranos* au părăsit Spania. Au plecat o familie după alta, unii pe față, alții pe ascuns, dar aproape în fiecare caz, acești *marranos*, unii provenind din familii care în mod aparent fuseseră creștine timp de sute de ani, s'au circumcis și au revenit în sânul evreimii în secunda în care au ajuns afară din sfera de influență a inchiziției" (*The Jews: Story of a People*, 1968, pp. 218-219, *apud* Chalmers, p. 11). Menționează și Netanyahu acest fenomen, dar totuși îi acuză pe spanioli de ură antisemită nejustificată, căci faptul că toți *marranos* se arătau neconvertiți imediat ce-o puteau face nu înseamnă că erau tot neconvertiți pe vremea când erau obligați încă să se

ascundă, zice el la p. 945. Şi împreună cu acest tur de forţă logică, Netanyahu dovedeşte o capacitate extraordinară de a evita adevăratul motiv al revoltei spaniolilor: faptul că "noii creştini" constituiau un grup dominator şi împilator în societatea spaniolă. Toţi istoricii, inclusiv Netanyahu, sunt de acord că "noii creştini" se constituiseră într'un grup aparte care acţionau uniţi împotriva celorlalţi în scopuri economice şi politice, constituind un conglomerat de clanuri strâns unite prin legături de căsătorie care nu admiteau pe nimeni din afară. Acest lucru Netanyahu îl descrie pe larg cu mult lirism: "Dar deşi cel ce se convertise îşi abandonase poporul, acesta nu l-a abandonat la rândul său pe convertit. Se reflecta în multe din caracteristicile lui, produse de mulţi factori etnici, sociali, de împrejurări şi educaţie, care influenţaseră viaţa evreilor de secole. Aceste caracteristici erau esenţialmente *evreieşti*, şi deşi asimilarea le şterseseră într'o oarecare măsură strălucirea, puteau încă fi recunoscute la cei convertiţi chiar zeci de ani după convertirea lor. ... Când aveau loc convertiri de evrei în masă, fiecare din ei se vedea *ca făcând parte din poporul său* şi nicidecum ca unul care-şi părăsise neamul. În Spania, unde marea majoritate a cestor convertiţi au trăit mulţi ani în cartiere ale lor, acest sentiment că aparţineau comunităţii se perpetua câtă vreme procesul de asimilare nu distrusese sau nu afectase serios ţesătura colectivă.

"De asemenea, multe caracteristici şi modul de viaţă evreiesc pe care mulţi convertiţi izolaţi le-au păstrat ani dearându-l, erau păstrate mult mai îndelungat în comunităţile de *conversos*. Drept rezultat un *converso* putea fi recunoscut - chiar la multe generaţii după ce strămoşii lui se convertiseră - prin aspectul evreiesc, prin îmbrăcăminte şi gesturi, atitudine şi reacţii, şi prin vederile lui cu privire la multe lucruri. În consecinţă, la mijlocul secolului 15 (şi fără îndoială în multe cazuri chiar mai târziu) majoritatea noilor creştini din Spania nu-şi lepădaseră umbra trecutului lor; şi rezultatul acestui lucru era sentimentul că erau 'altfel', sentiment care determina atitudinea vecinilor lor ...

"*Marranos* erau văzuţi ca constituind o *naţiune aparte* care era legată de evreime în mai multe feluri. De fapt, nu numai duşmanii lor îi vedeau astfel ci şi cei care le erau prieteni printre creştinii vechi; mai mult, chiar *marranos* erau conştienţi de acest lucru ...

"Ca o 'naţiune aparte', deşi convertiţi, ca o naţiune unită prin origine şi rasă comună, *marranos* erau astfel evaluaţi în grup ca *o entitate naţională străină*, a cărei frăţie cu *naţiunea din ţara respectivă* era dubioasă, şi faptul că era oricând gata s'o trădeze pe aceasta din urmă era ştiut probabil chiar de către cei mai cumpăniţi adversari" (pp. 993-96).

"Putem crede că erau unele grupuri evreieşti printre *marranos* în deceniul de după 1460, şi probabil şi după 1470", scrie Netanyahu la p. 931. În condiţiile acelor vremuri, existenţa unor cripto-evrei printre *conversos* îi expunea pe toţi la bănuiala că sunt cripto-evrei, mai ales că, după ce devenise cunoscut faptul că unii dintre ei erau mincinoşi, era greu de stabilit ce gândeşte fiecare în sinea lui. "Noii creştini" se considerau ei înşişi şi erau văzuţi de către populaţia gazdă ca un grup aparte, străin şi detestat în societatea spaniolă. Văzându-i pe cei emigraţi cum redeveneau imedia iudaici, spaniolii în mod natural îi credeau creştini nesinceri.

Netanyahu recunoaşte baza resentimentului popular împotriva "noilor creştini: :"creşterea puterii economice a *conversos*-ilor", scrie el (p. 1044). El descrie în amănunţime acumularea bogăţiilor Spaniei în mâinile convertiţilor, care dominau finanţele, comerţul, exportul şi importul, justiţia, diplomaţia, şi administraţia publică la toate nivelurile, pauperizându-i pe spanioli. *Conversos* cumpărau beneficii ecleziastice pentru copiii lor astfel încât mulţi membri ai înaltului cler erau proveniţi din familii de evrei. "Noi creştini" ca Fernán Díaz, secretarul regelui Juan II, numeau numai tot "noi creştini" în toate funcţiile din birocraţia guvernamentală. Cecil Roth descria situaţia în 1932 în cartea sa *A History of the Marranos* (la p. 21, *apud* Chalmers, p. 13) într'un limbaj care nu mai este admis azi, zice Chalmers (probabil pentru că descrie aşa de bine viaţa din Statele Unite de astăzi). Scrie Roth: "Justiţia, administraţia, armata, universităţile, însăşi biserica, erau toate pline ochi de convertiţi recent mai mult sau mai puţin sinceri, sau de descendenţii lor imediaţi. Umpleau administraţia financiară, pentru care aveau o aplicaţie naturală, căci nimeni nu mai putea protesta deacum împotriva lor. Pătrunseseră în consiliile municipale, în legislatură, în justiţie; dominau aproape cu totul viaţa spaniolilor".

## *Perceptorii de biruri*

La baza conflictului, scrie Chalmers, era obiceiul elitei de a folosi armata evreilor pentru promovarea propriilor interese în detrimentul restului populaţiei, adică în detrimentul marilor mase de spanioli. Începând încă cu antichitatea greco-romană şi persană, şi continuând până în epoca sovietică de după cel de-al doilea război mondial, evreii au fost intermediarii

între elitele conducătoare opresive (mai ales când acestea erau de altă origine națională decât populația țării) și restul populației. În Spania creștină, o sursă de mare animozitate împotriva evreilor era credința generală că evreii ajutaseră musulmanilor să invadeze Spania în secolul 8, căci în secolele următoare evreii îi slujiseră pe musulmani ca instrumente loiale în oprimarea populației băștinașe creștine; și până și Netanyahu acceptă, împreună cu toți istoricii moderni, ideea că această credință generală se baza pe fapt.

Evreii erau recrutați ca instrumente de opresiune pentru că era lucru știut că nu se simțeau solidari cu populația și cultura băștinașă. Elitele stăpânitoare știau că evreii le erau loiali căci depindeau de ele. În Spania din vremuri vechi regii favorizaseră comunitățile evreiești care le furnizau administratori loiali, *tax-farmers*, "perceptori de biruri" care smulgeau birurile de la populație, și în secolul 15 această funcție au preluat-o "noii creștini". Termenul de *tax farmer* (arendaș de biruri) este crucial pentru a înțelege faptele: regele deschidea o licitație pentru cei care doresc să "ia birurile în arendă". Cel care oferea suma cea mai ridicată era investit ca "perceptor de biruri" pentru o anumită regiune prin decret regal. Acest "perceptor de biruri" dădea regelui suma fixă convenită, și era împuternicit de rege să jefuiască populația cât mai mult ca să acopere acea sumă plus profitul lui personal. Evreii, și, după 1391, *conversos*, loiali puterii și disprețuind populația gazdă, erau "perceptori de biruri" ideali; regii se fereau să-i numească pe alții în această funcție căci alții n'ar fi jefuit populația la maximum și s'ar fi identificat cu ea. "Strângerea birurilor a rămas în general în mâna evreilor până la sfârșitul șederii evreilor în Spania", scrie Netanyahu; "pentru că dețineau funcția de a strânge venitul regelui în regiunile urbane, evreii erau văzuți în orașe ca niște agenți ai regelui care tratau poporul de rând ca pe obiectele unei exploatări masive. Slujind intereselor regelui așa cum o făceau, evreii păreau că lucrează împotriva intereselor orașelor; și din nou ajungem la fenomenul pe care l-am mai amintit: conflictul fundamental dintre rege și popor, un conflict care nu se mărginea la probleme financiare, ci îmbrățișa toate sferele de guvernare care ating într'un fel sau altul viața poporului.

"Mulțumită în parte acestui conflict de interese au putut evreii supraviețui climatul dur al Evului Mediu, și nu putem crede că ei nu erau conștienți de aceasta când au revenit să se restabilească în Europa creștină. De fapt, încă de pe vremea carolingienilor, ei cereau să li se asigure că vor fi protejați înainte de a se așeza oriunde, ceeace dovedește



1) că ei știau că poziția regelui în multe privințe era alta decât a poporului, și 2) că regii erau dispuși, de dragul intereselor proprii, să se alieze cu evreii 'străini' împotriva dorințelor clar exprimate ale supușilor lor creștini. Într'un fel, înțelegerea dintre evrei și rege în Evul Mediu era ca și înțelegerea pe care o avuseseră evreii cu cuceritorii străini în lumea antică" (pp. 71-72, *apud* Chalmers, pp. 13-14).

După cum arată Netanyahu, evreii știau că erau asfel plasați în centrul conflictului dintre stăpânitori și supuși. Petiția rebelilor din Toledo din 1449 îi acuză pe "noii creștini" că au "adus ruina economică ... multor persoane nobile", și că au "oprimat, distrus, jefuit și depravat ... cele mai multe case și familii ale creștinilor vechi". "În toată țara", scrie Cecil Roth (*A History of the Marranos*, p. 31, *apud* Chalmers, p. 14), "*conversos* erau arendași de biruri. Astfel, au devenit în mod inevitabil identificați cu oprimarea regală în mintea poporului".

Netanyahu dovedește acest fenomen în secolul 15 spaniol cu lux de amănunte. Alvaro de Luna, ministrul principal al lui Juan II, îi promova pe evrei și pe "noii creștini" folosindu-i în lupta împotriva nobililor și-a orășenilor ne-evrei; "noi creștini" erau chiar mai valoroși decât evreii căci dădeau strângerii birurilor un aier de legitimitate, scrie el (pp. 217 ff.).

Astfel, "conversiunea" n'a făcut altceva decât să permită aceluiași grup parazitar o împilare și mai cruntă a populației gazdă dând acțiunii lui un aier de legitimitate, în timp ce grupul rămânea o națiune aparte în sânul populației gazdă pe toată durata inchiziției, până în secolul 18.

Dată fiind alianța strânsă dintre casa regală și grupul parazitar opresiv, de câte ori regele era slab aveau loc pogromuri populare împotriva grupului parazitar. Cu cât era mai strânsă alianța dintre rege și *conversos*, cu atât îl ura poporul mai mult pe rege, scrie Netanyahu, care arată că un călugăr franciscan care contribuise mult la crearea inchiziției, Fray Alonso de Espina, critica "'lăcomia blestemată a principilor' și 'foloasele lumești pe care le trag de la evrei' care-i determină să lase nepedepsite crimele evreiești. Intimitatea lor excesivă cu evreii și multele daruri pe care le primesc de la ei îi fac să permită acestor 'lupi înfometați' care au dat iama în 'turma' Domnului să-și continue ravagiile nestingheriți." Espina lăuda regii Angliei și Franței, care s'au îndurat de poporul lor și au expulzat evreii, mai ales pe regele Filip August II al Franței care i-a expulzat în 1182 în ciuda protestelor nobililor și ofertelor de mită din partea evreilor (pp. 731, 831 *apud* Chalmers, p. 15).

Netanyahu se indignează împotriva

"vechilor creştini" care-i suspectau pe "noii creştini" de nesinceritate, dar nu se indignează văzând practicile "noilor creştini" împotriva celor vechi. Adevăraţii creştini ar fi trebuit să se lase jefuiţi, împilaţi, călcaţi în picioare fără să crâcnească, recunoscând inferioritatea lor, şi să se comporte ca animelele domestice care zice Talmudul că sunt. Cum au îndrăznit să se creadă oameni şi să se revolte când erau duşi la abator? Revolta lor, exprimată prin inchiziţie, este culmea imoralităţii, după părerea lui Netanyahu; este un act de invidie, gelozie şi rasism (Netanyahu foloseşte termenul de "rasism" foarte des vorbind despre inchizitori). Dar "arendaşii de biruri" nu erau imorali, după părerea lui; practicau o meserie utilă şi cinstită în Evul Mediu.

**Armele intelectuale**

Cartea lui Netanyahu este desigur o apologie extrem de subiectivă, dar merită să fie citită, scrie Chalmers, pentru că este foarte bogată în informaţii cu privire la tacticile de influenţare a opiniei publice şi a potentaţilor în folosul parazitismului evreiesc, ori, în cazul inchiziţiei, al "noilor creştini", tactici milenare folosite şi astăzi. Informaţiile detaliate despre lupta intelectuală, socială şi politică dintre spanioli şi *conversos* în secolul 15 şi despre strânsa colaborare dintre regalitate şi *conversos*, uniţi în jefuirea populaţiei, sunt extrem de utile pentru cei ce vor să înţeleagă ce se petrece azi în lume. Ca şi acum, lupta împotriva "antisemitismului" se ducea pe tărâm ideologic în mare măsură printr'un atac împotriva creştinismului. Emigranţii evrei din Spania şi Portugalia produceau numeroase scrieri anti-creştine. Chiar şi înainte de înfiinţarea inchiziţiei, "noii creştini" ca Fernán Díaz, cardinalul Juan de Torquemada şi episcopul Alonso de Cartagena scriau cărţi de dezinformare din perspectivă aşa-zis creştină, susţinând devotamentul creştinesc al *conversos*-ilor, şi curăţind Evangheliile de "antisemitism".

În toate aceste scrieri evreii sunt zugrăviţi ca un grup etnic separat de restul populaţiei băştinaşe. Astfel, episcopul *converso* Alonso de Cartagena îi descrie ca "un grup unit prin sânge ale cărui începuturi datează de la Avram", şi care, de viţă mai nobilă decât toţi ceilalţi oameni fiind ales de Dumnezeu ca din el să apară Isus Christos, nu se putea amesteca şi înrudi cu alte popoare; "nu numai că neamul evreiesc a fost ridicat la rang de nobilime printre oameni ... a fost ridicat la rang sacru" (*apud* Netanyahu, pp. 530, 533, în Chalmers, p. 16). Astfel erau arătaţi ca nişte indivizi superiori tuturor băştinaşilor căci proveneau dintr'un popor nobil şi sfânt, cel evreiesc, şi "convertirea" lor la creştinism de fapt nu era o convertire ci o chemare



să-şi îndeplinească rolul în societate la care erau îndreptăţiţi conform rangului lor de nobili şi sfinţi printre oamenii de rând. Intelectualii *conversos* au ştiut cum să scrie astfel încât dovedeau nu numai că erau creştini dar şi că nu renunţaseră deloc la iudaism şi rămăseseră loiali tribului lor iudaic şi legii lor mozaice (Netanyahu, pp. 936-937 în Chalmers, p. 17). Devenind creştini de formă dar păstrându-şi identitatea etnică şi loialitatea tribală, *conversos* făceau legătura între "Israelul etnic" şi "Israelul spiritual". Alonso de Cartagena scria că creştinismul era un domeniu în care "noii creştini" puteau să-şi păstreze coeziunea şi solidaritatea de grup etnic împotriva populaţiei gazdă, aşa cum o făcuseră evreii dintotdeauna. Dar episcopul Alonso de Cartagena propaga şi ideea că creştinismul, care nu deosebeşte oamenii pe bază de rasă, în cele din urmă preconizează un amestec al tuturor naţiunilor şi raselor şi dispariţia statelor naţionale - teză marxistă preconizată azi de Noua Ordine Mondială sub numele de "globalism" şi propovăduită românilor sub forma de "intrare în Europa". Deci, zice Cartagena, este necreştinesc să identifici grupările etnice ca atare câtă vreme ele există încă. Astfel, *conversos* trebuie să se ţină separat de ceilalţi fiind mai nobili şi mai sfinţi, dar ceilalţi n'au voie să observe acest lucru căci ar fi necreştinesc s'o facă - predica episcopul unei populaţii băştinaşe exasperate de jaful practicat de un grup străin, coerent şi unitar, unei populaţii a cărei revoltă lua uneori forme violente şi sângeroase. Este greşit să foloseşti termenii de "creştin nou" şi "creştin vechi", deşi "noii creştini" trebuie încurajaţi să-şi păstreze separatismul şi superioritatea asupra celor "vechi", zicea episcopul (tot aşa cum astăzi este incorect politic să foloseşti termenul de "soţ, "soţie", căci folosind aceste cuvinte ofensăm auzul delicat al homosexualilor; corect politic este termenul de "persoana semnificativă", *significant other*, când un bărbat vorbeşte de soţia lui sau o femeie vorbeşte de soţul ei; şi am auzit acest termen mai mult decât ridicol folosit cu fervoare de amploaiaţii guvernului american).

Ca şi în Franţa pe vremea afacerii Dreyfus, şi ca şi în Statele Unite astăzi, în Spania secolului 15 duşmanii interni ai spaniolilor erau mult mai bine înarmaţi intelectual decât spaniolii. Netanyahu înşiră atributele unor iluştri ca Torquemada şi Cartagena şi arată că Díaz era al treilea cel mai puternic om din Castilia. Scrierile lor seduceau stilistic, şi cazuistica lor tulbura argumentele. Astfel au repurtat o victorie uimitoare, deşi temporară: au reuşit să creeze o imagine negativă a celor ce se revoltaseră împotriva împilării parazitare a "noilor creştini" prezentându-i drept

briganzi şi banditi; la un an după revolta din Toledo, papa i-a excomunicat pe revoltaţi, conducătorii lor au fost executaţi, şi Toledo a incheiat pacea cu regele. Aceeaşi forţă propagandistică am văzut-o acţionând astăzi în Statele Unite: când asasinii guvernului federal au torturat, ars de vii şi ucis fără judecată peste 90 de bărbaţi, femei şi copii, nevinovaţi cu toţii, la Waco, Texas, mass-media a reuşit să creeze o imagine a lor ca "membri ai unui cult" şi astfel publicul tâmp american, compus din oameni care ar fi mulţi dintre ei cinstiţi şi miloşi altfel, a reacţionat cu remarca scontată că "nu-i nici o pagubă, era un cult". Şi tot ca şi acum, *conversos* au folosit în secolul 15 spaniol tactica folosită de evrei de milenii în sânul populaţiei băştinaşe: au recrutat "creştini vechi" influenţi şi respectaţi în slujba propagandei lor. Astfel, i-au recrutat pe episcopul Lope de Barrientos din Cuenca, care a scris la cererea lui Fernán Díaz un pamflet în care susţinea corectitudinea creştină a *conversos*-ilor, pamflet care în realitate era o reeditare a unui pamflet mai vechi al lui Fernán Díaz; sau pe juristul Alonso Díaz de Montalvo, care a scris un pamflet apologetic despre "noii creştini" cu ajutorul a doi dintre ei (cf. Netanyahu, pp. 612, 658, în Chalmers, p. 18).

Alte arme "intelectuale" în lupta "noilor creştini" împotriva spaniolilor au fost falsificarea documentelor şi surselor istorice, şi presiunile asupra papei şi regelui ca să excomunice şi să suprime pe cei ce se revoltau împotriva "noilor creştini". Nu numai că papa şi alte persoane care ocupau funcţii înalte în Vatican au fost mituiţi, dar "noii creştini" au infiltrat inchiziţia unde au ocupat funcţii importante, slăbindu-i astfel eforturile şi dirijând-o după dorinţă. *Conversos* n'au luptat doar pe tărâm intelectual; aveau organizaţii paramilitare armate, şi şi atunci, ca şi astăzi, trimiteau echipe de asasini care ucideau adversarii lor politici.

Astfel atât "noii creştini" cât şi inchiziţia au prelungit lupta dincolo de hotarele secolului 15; "noii creştini" au fost o mare forţă politică în Spania până târziu în secolul 17, şi inchiziţia a existat până în secolul 18. Dar lupta ideologică n'a încetat niciodată. Netanyahu este doar unul din marele număr de apologeţi ai dreptului "neamului ales" la supremaţie economică, socială şi politică asupra tuturor popoarelor. Scriitorul evreu Jacob Katz arată cum catedrele de Studii Iudaice de la universităţile americane sunt în mod declarat angajate în cauza naţionalismului evreiesc, ceea ce, găseşte el, "împiedică ca studiile să fie obiective" (*Jewish Emancipation and Self-Emancipation*, p. 84, *apud* Chalmers, p. 19). Unii "cercetători iudaici" resping pe faţă ideea obiectivităţii în istorie sau în orice alt studiu: José Faur scrie: "Nu va mai exista o 'istorie a evreilor' decât după ce istoricii evrei vor stabili o perspectivă istorică specific evreiască". El respinge istoria "obiectivă" ori "ştiinţifică", căci aceasta "suprimă ... perspectiva victimelor". "Cea mai impresionantă responsabilitate a unui istoric care este evreu", scrie Faur, "este validarea autorităţii memoriei evreieşti" (*In the Shadow of History: Jews and Conversos at the Dawn of Modernity*, pp. 8, 183, 184, 210, *apud* Chalmers, p. 19). Operele istoricilor ca Faur şi Netanyahu şi ideile lor predomină în mod absolut la editurile şi universităţile "lumii libere". Pentru a publica alte perspective, istoricii trebuie să-şi rişte situaţia economică şi existenţa fizică.

Perspectiva istorică "corectă din punct de vedere politic" este astăzi în occident cea promovată de istoricii evrei care-şi înţeleg datoria aşa cum o descrie Faur în citatele de mai sus. Conform acestei perspective, întreaga civilizaţie europeană creştină de la imperiul roman până în prezent nu este altceva decât o manifestare a urii antisemite primitive, invidioase şi barbare a unor popoare inferioare a căror bestialitate s'a manifestat pe deplin în pretinsele camere de gazare de la Auschwitz. Orice om care citeşte şi se informează din alte surse decât mass-media stăpânită de perspectiva istorică "corectă din punct de vedere politic" ştie însă că la Auschwitz n'au existat camere de gazat oameni, şi că ce văd turiştii astăzi sunt "camere de gazare" construite de tehnicieni sovietici după război pentru a fi folosite în mitologia holocaustului. Care este adevărul despre inchiziţie?

Reginald Trevor Davies, profesor la Universitatea Oxford şi specialist în istoria Spaniei, scria în *Encyclopaedia Britannica*, ediţia 1957, vol. 21, pp. 121-122: "Biserica spaniolă era bogată şi puternică pentru că poporul era foarte religios şi pentru că era o instituţie în mare măsură naţională în care străinii nu puteau ocupa funcţii şi care recunoştea supremaţia tronului ... De aceea faptul că în timpul anarhiei din timpul lui Enric IV (1474-75) evreii au dobândit putere şi influenţă mare a fost un fapt politic de mare gravitate. Evreii puteau să-şi oblige debitorii - uneori prin efectele cămătăriei lor - să renunţe la credinţa lor; şi marranos (evreii botezaţi) adesea îşi păstrau iudaismul în secret ...

"Funcţionarii inchiziţiei, veghind neobosiţi în cele mai îndepărtate colţuri ale Spaniei, pot fi comparaţi cu judecătorii de pace englezi care au contribuit aşa de mult la stabilizarea tronului Angliei pe timpul dinastiei Tudorilor ...

"Nu putem nega că în decursul lungii sale istorii, inchiziţia a comis

abuzuri şi cruzimi, dar n'a fost nici mai nedreaptă şi nici mai inumană decât alte tribunale europene din vremea aceea. Exagerările despre ea provin din tradiţionale despre ea provin din scrierea lui Juan Antonio Llorente (1756-1823), din scrierile unor liberali din secolul 19, şi de la nişte romancieri şi scriitori de drame istorice ...

"*Histoire critique de l'Inquisition d'Espagne* a lui Llorente în 4 volume (Paris 1817-1818) a fost mult folosită de propagandiştii anti-catolici şi tradusă în multe limbi. Viaţa autorului ei însă ne face să credem că şi cartea este foarte tendenţioasă; el a scris ca să fie pe placul potentaţilor de atunci. A folosit multe documente luate din arhivele inchiziţiei, dar le-a selecţionat cu grijă ca să sprijine teza pe care vroia s'o dovedească".

Alt professor de istorie de la Universitatea din Pennsylvania, Edward Peters, scria în *Inquisition* (Free Press, 1988) la pp. 1, 2, 231, 263, 308: "Între secolele 12 şi 16, biserica creştină latină a adoptat în Europa occidentală anumite elemente ale procedurii judiciare romane şi a prescris clerului numit de papă datoria de a aplica aceste elemente pentru păstrarea credinţei drepte în faţa atacului ereticilor ... Între secolele 16 şi 20, .. aceste proceduri, persoane şi instituţii au fost transformate cu ajutorul polemicii şi invenţiei într'o mitologie, în mitul despre *inchiziţie*. Atât instituţia aceasta cât şi mitul despre ea au trăit - şi au înflorit - în Europa occidentală şi în Lumea Nouă până în secolul 19, când cele mai multe inchiziţii au fost abolite iar mitul despre ele a devenit universal ...

"Deşi inchiziţiile au dispărut, *Inchiziţia* n'a pierit. Mitul despre ea fusese inventat la început ca să servească diverselor scopuri politice ale unor regimuri politice moderne, şi ale reformatorilor protestanţi, apoi ale celor ce propovăduiau toleranţa religioasă şi civilă, şi ale duşmanilor filozofici ai puterii civile a religiei organizate, şi ale moderniştilor progresişti; dar mitul acesta a rămas durabil, foarte uşor de adaptat la orice scop, şi util, astfel încât cu timpul a ajuns să facă parte din ţesătura intimă a conştiinţei moderne. Atât de puternic a pătruns mitul în gândire încât a fost reactivat în secolul 20 ...

"Unele mituri sunt mai puternice şi mai durabile decât ocaziile care le-au inventat şi le-au folosit. *Inchiziţia* (ca mit) a fost o invenţie izvorâtă din disputele religioase şi conflictele politice din secolul 16. A fost adaptată pentru cauzele toleranţei religioase şi iluminismului filozofic şi politic din secolele 17 şi 18. În această ipostază, deşi era mereu anti-catolic şi de obicei anti-spaniol, mitul a început să devină universal, încât pe la sfârşitul secolului 18, devenise



un reprezentant al tuturor religiilor oprimante care se opuneau libertăţii de conştiinţă, libertăţii politice şi iluminării filozofice.

"În Statele Unite, şi mai mult decât în Europa, *Inchiziţia* a rămas o noţiune abstractă a răului, propagată de anti-catolicism şi susţinută de oponenţa politică" (*apud The Journal of the Institute of Historical Review*, vol 16, no. 1, Ianuarie-Februarie 1996, pp. 8-9).

Epoca inchiziţiei este legată de prezent printr'o legătură mai mult decât istorică - prin procedura arendei impozitelor, "tax farming". Aşa cum pătura stăpânitoare îşi jefuia populaţia de acelaşi sânge cu ea în trecut prin intermediul unui trib care nu avea solidaritate cu cei oprimaţi considerându-se aparte şi superior gazdelor, astăzi guvernul opresiv subservient ocultei foloseşte acelaşi grup aparte lipsit de solidaritate cu restul populaţiei pentru împilarea, jefuirea şi înrobirea acesteia. În anul 1996 bugetul IRS-ului (Internal Revenue Service, care percepe impozitele) prevede $13 milioane pentru instituirea unui program prin care incasarea impozitelor nu se va mai face direct de către IRS, ci va fi **dată în arendă unor firme particulare**. Cinci contracte de arendă a impozitelor au fost acordate în Statele Unite firmelor Aman Collection Services din Aberdine (South Dakota), Continental Credit Service din Kirkland (Washington), CSE Credit Services din Houston (Texas), GC Services din Washington (DC), şi Unger & Associates din Dallas (Texas). IRS va echipa aceste firme cu informaţii despre indivizi şi întreprinderi de la care se pot stoarce impozite cu care aceştia ar fi putut fi acuzaţi (pe drept sau pe nedrept) că au rămas datori. Acestor firme li se va plăti o primă pentru fiecare contact făcut de IRS, şi li se vor plăti premii în plus pentru sumele incasate (*The Ron Paul Survival Report*, 15 August 1966, p. 5). "Dacă există vreun program care să permită abuzuri şi împilare, apoi acesta e astfel prin excelenţă", scrie congresmanul Ron Paul.

### *Perceptorii de biruri astăzi*

Arenda impozitelor n'a fost doar un accident istoric, care s'a întâmplat cândva, undeva; este o procedură obişnuită a elitelor corupte şi lacome care folosesc grupuri de populaţie parazitare lipsite de sentimentul coeziunii cu restul populaţiei pentru a jefui şi înrobi masele în folosul lor. A văzut-o marele nostru poet Mihail Eminescu şi a denunţat-o în genialele lui articole politice, fapt pentru care a murit în condiţii misterioase (otrăvit cu mercur la spital). O vedem desfăşurându-se sub ochii noştri în Statele Unite ale Americii. Anul acesta asesoarea judeţului Big Horn County din Wyoming, Jackie Payne, a fost somată de către

Internal Revenue Service (IRS), Serviciul Intern de Impozite, să predea IRS-ului dosarul unui cetăţean din judeţ. IRS este, după cum ştiu doar câţiva americani informaţi şi nu ştiu masele largi minţite de pe băncile şcolii până la moarte, o poliţie *privată* a unui departament care ţine de Sistemul Federal de Rezervă, cartelul de bănci particulare care crează toţi banii americani; IRS-ul colectează impozitele pe care acest cartel le impune asupra tuturor americanilor de conivenţă cu guvernul. Jackie Payne a studiat toate legile şi regulamentele şi a informat IRS-ul că, conform propriilor statute ale IRS-ului, ea nu este obligată să predea IRS-ului nici un dosar, şi conform legilor Statului Wyoming, ea nu are voie să predea dosarul cetăţeanului în chestie. A fost adusă în faţa instanţei şi judecătorul federal Clarence Brimmer, la auzul legilor citate de Jackie Payne, a declarat-o "dizidentă" şi i-a interzis să le folosească. Deci poziţia judecătorilor federali este că cei care respectă legea sunt "rebeli" şi "dizidenţi". Şi nu e de mirare acest lucru: căci guvernul federal acordă judecătorilor federali premii care merg până la $25.000 pentru măsluirea legii în favoarea celor care jefuiesc cetăţenii şi le confiscă avutul; şi prime până la $10.000 pe care nu trebuie nici măcar să le declare, tot în acest scop (*Media Bypass*, August 1996, Vol. 4, No. 8, p. 24).

Cum e posibil ca guvernul să promoveze astfel de ilegalitate şi corupţie în sistemul judiciar? Simplu. Întâi s'au introdus regulamente care permit această corupţie, apoi s'au numit judecători capabili de corupţie, şi pe urmă totul a mers strună. Codul Statelor Unite, Titlul 5, "Organizaţiile şi salariaţii guvernului", partea III-C, capitolul 45-I, secţia 4502, prevede că salariaţii guvernului pot primi premii până la $10.000 şi în cazuri meritorii până la $25.000 **dintr-un fond sau din resurse care beneficiază din ideea, acţiunea, sau sugestia salariatului**. Titlul 28 al aceluiaşi cod îi defineşte pe judecătorii federali în raportul lor cu guvernul; şi din nou Titlul 5, secţia 7342, îi descrie pe anumiţi judecători ca amploaiaţi ai guvernului (**în ciuda Constituţiei, în care se prevede că ramura judiciară este independentă de cea administrativă, ca să ofere cetăţeanului un arbitru nepărtinitor în caz de abuz**). Dar cât de nepărtinitor este un arbitru care este salariatul uneia dintre părţi? Paragraful 870.10 din Titlul 5 arată că toţi judecătorii curţii de apel, ai tuturor tribunalelor, ai curţilor de comerţ internaţional, ai curţilor comerciale, şi ai posesiunilor Guam, Insulele Mariana şi Insulele Virgine sunt angajaţii guvernului. Deci toţi aceşti judecători pot primi premii



până la $25.000 pe care apoi paragraful 101 şi 102 al titlului 5 al aceluiaşi cod le permite **să le ascundă de ochii tuturor**. Deci guvernul federal, în litigiile sale cu cetăţenii care se adresează judecătorilor ca să li se facă dreptate când au fost împilaţi şi jefuiţi în mod abuziv de către agenţii guvernului federal, acordă judecătorilor premii până la $25.000 ca să dea verdicte în favoarea abuzului şi în defavoarea victimei abuzului - şi totul decurge legal, conform Statutului Statelor Unite (*ibidem*, pp. 25-26).

Dar desigur legiuitorii care au scris Statutul Statelor Unite n'au intenţionat ca justiţia să fie doar o comedie amară şi macabră despre corupţie. Desigur au introdus măsuri de control. Astfel, funcţia Inspectorului General este descrisă în Titlul 5 ca fiind cea de a cerceta şi asigura că nu se ia mită pentru a părtini una dintre părţi. Dar în 1978 s'a votat un apendice la Titlul 5 al Codului Statelor Unite, paragraful 8D, care arată că acest Inspector General este un salariat al Secretarului Trezoreriei, care este un departament al cartelului bancar de care ţine şi IRS-ul; şi că acest secretar "îi poate interzice Inspectorului General să cerceteze" dacă el crede că "ar fi dăunător intereselor securităţii naţionale" să se facă vreo cercetare a oricărei ilegalităţi. Iar Secţia 8E arată că şi Procurorul General poate interzice orice cercetare dacă are această părere. Deci, dacă una din aceste două persoane este de părere că "interesele securităţii naţionale" cer să nu se arunce lumină asupra corupţiei sistemului judiciar, această corupţie este lăsată să înflorească, şi este promovată în continuare acordându-se premii celor mai nedrepţi şi imorali judecători. Şi ştiind că Procuroare Generală este Janet Reno, hoaţă care a fost prinsă furând într'o prăvălie, şi ucigaşă vinovată de chinuirea şi moartea victimelor de la Waco, Texas, credem că ea este de părere că nu este în interesul securităţii naţionale să se pună capăt hoţiei şi asasinatelor. Şi să nu uităm că atât Procurorul General cât şi Secretarul Trezoreriei sunt numiţi de către Preşedintele Statelor Unite; şi preşedinte nostru a devenit bogat prin furt şi delapidare, şi viaţa lui politică este împodobită de cadavrele celor care au fost în contact direct cu el şi afacerile lui (numărul ştiut al celor asasinaţi atinsese 56 în Mai 1996 - *The McAlvany Intelligence Advisor*, Iulie 1996, p. 11).

IRS-ul poate mitui şi direct judecătorii federali, tot în mod legal. Manualul IRS-ului, paragraful 1229-91, arată că îi este permis să confere "răsplată în bani" salariaţilor săi "şi altor salariaţi ai guvernului", ceeace îi include şi pe judecătorii federali. Aceste "premii" şi "răsplăţi" sunt oferite în mod "legal"; dar Codul

Regulamentului Federal, Titlul 4, paragraful 91.4, arată că guvernul poate oferi şi "din greşală" sume de bani până la $10.000 acestor judecători nepătinitori chipurile, iar dacă suma nu depăşeşte $10.000, judecătorul nu trebuie nici s'o restituie nici s'o declare. Şi nu numai judecătorii beneficiază de aceste "plăţi din greşală", ci şi agenţii FBI-ului (cei care au ars de vii copiii din Waco), şi toţi ceilalţi salariaţi ai Departamentului Justiţiei. Aceşti salariaţi pot primi înafară de sume de bani "din greşală", şi sume mai mari de $10.000 pentru "eforturi personale care contribuie la imbunătăţirea operaţiilor guvernului", conform Titlului 28, paragraful 0.11, din Codul Regulamentului Federal. Printre acţiunile care contribuie la imbunătăţirea operaţiilor guvernului se numără şi confiscarea avutului cetăţenilor particulari de către guvern (*Media Bypass, loc. cit,* p. 26).

Deci ca în Spania secolului 14: agenţii guvernului jefuiesc populaţia şi primesc o parte din jaf. În fiecare zi, biroul Procuroarei Generale şi judecătorii federali scot la mezat avutul victimelor; clasa parazitară îl cumpără, şi cinstiţii judecători şi agenţi federali îşi primesc premiile statutare.

Dar desigur legile unei ţări libere nu permit jaful acesta făţiş! Judecătorii nu pot da sentinţe prin care beneficiază ei personal, căci asta ar nega însuşi conceptul de justiţie! Într'adevăr, Titlul 28 al Codului Statelor Unite paragraful 455 (b) (4) prevede că un judecător trebuie să se descalifice când are un interes material în cauza pe care o judecă. Dar paragraful 455 (d) defineşte interesul material astfel încât apartenenţa la o grupare sau societate (secretă sau făţişă) nu este un interes material, deţinerea de acţiuni într'o companie ale cărei interese financiare le judecă nu este un interes material decât dacă judecătorul este şi conducătorul acelei companii, şi deţinerea de acţiuni într'o companie de asigurare ale cărei interese le judecă nu este un interes material decât dacă se poate dovedi că decizia judecătorului a afectat în mod dramatic preţul acţiunilor. Deci dacă judecătorul primeşte un "premiu" pentru o decizie dată într'un caz în care averea lui personală este legată de una dintre părţi, se poate presupune că a judecat imparţial pentrucă totul a decurs conform statutelor. Autorii articolului din care extragem acestea, Mark şi Tina Terry, încheie prezentarea a ceeace ei numesc "mituirea cu aprobarea guvernului a judecătorilor de către însuşi guvernul" împotriva cetăţenilor, cu o listă lungă de cazuri în care cetăţenii care au muncit, inventat, creat, şi produs avere, au fost jefuiţi prin sistemul judiciar - unde totul a decurs "în mod legal".



## "Pentru liniştea noastră..."

Graniţa sudică a Statelor Unite nu mai e controlată de agenţii guvernului american, care au ordin să permită invazia liberă a tuturor banditilor şi răufăcătorilor din Mexic în Statele Unite pentru destabilizarea societăţii, astfel încât cetăţenii exasperaţi să ceară un guvern mondial totalitar care să dezarmeze toate popoarele şi să impună ordinea socialistă. Senatorul Kay Bailey Hutchinson din Texas arată că banditilor "le va veni uşor să treacă graniţa cu milioanele lor de dolari obţinuţi pe cocaină şi marijuana ... iar noi alocăm forţele grănicerilor nu pentru controlul stupefiantelor ci pentru lupta împotriva pericolului pe care-l constituie freonul pentru societate."

Freonul, gaz inert şi nedăunător absolut nimănui sub nici o formă, folosit pentru refrigerare, constituie un mare pericol pentru societatea americană: şi anume, acela că nu aduca profituri maxime exclusiv companiei Dupont. De aceea cinstiţii şi imparţialii legiuitori ai Naţiunilor Unite, bazându-se pe rapoarte frauduloase care demonstrază o falsă "gaură în ozon", l-au declarat înafara legii pentru ca în toate frigiderele şi în toată aparatura să se folosească de acum înainte numai produsul companiei Dupont. Dar cum acest produs este mult inferior freonului, este nociv şi este mult mai scump, americanii caută să-şi procure freon şi contrabanda cu freon înfloreşte. Guvernul federal s'a avântat din toate puterile în lupta împotriva freonului, lăsând la o parte orice altă contrabandă. Ziarul *Houston Chronicle* din 24 Iunie 1996 scria că "s'a lansat campania de eradicare a refrigerantelor ilegale în Statele Unite ... Agentul special Leon Guinn de la biroul vămilor din Houston spune: 'Mai demult când găseam că unii încearcă să aducă freon cu ei, îi întorceam din drum înapoi în Mexic. Acum confiscăm freonul şi arestăm persoanele'" (*The New American*, 30 Septembrie 1996, p. 11).

*

Procedeul destabilizării societăţii prin acte teroriste şi criminale, descris de teoreticienii marxişti Carlos Marighella şi Giangiacomo Feltrinelli, pentru a impune apoi o dictatură totalitară represivă "pentru restabilirea ordinei" decurge astăzi în Mexic. Acolo două grupări revoluţionare marxiste provoacă vărsare de sânge, ajutate de imensa corupţie şi brutalitate a poliţiei mexicane, şi de criminalitatea asociată cu traficul cu stupefiante care înfloreşte nestingherit.

Aproximativ jumătate din crimele comise în Mexico City sunt comise de poliţişti. Din acest motiv Preşedintele Ernesto Zedillo a cerut generalului Enrique Salgado Cordero să folosească armata pentru exersarea funcţiilor poliţiei în capitală. Armata a ocupat şi statul Guerrero, unde bântuia insurgenţa bolşevică a Armatei Revoluţionare Populare şi a cartelurilor stupefiantelor. Ziarul american *Los Angeles Times* aplaudă folosirea armatei pentru "liniştea populaţiei" - de parcă în Mexic toate pot fi corupte numai armata nu (*The New American*, 30 Septembrie 1996, p. 12).

*

Ziarul *International Currency Review* din Londra scrie că Rusia a avut un amestec în doborârea avionului de pasageri TWA zbor 800, a cărui explozie a ucis peste 200 de oameni. Imediat după explozie, care a fost plănuită exact înainte de conferinţa celor 7 mari state industriale cu privire la securitate şi terorism, Alexandr Lebed, şeful Securităţii Naţionale Ruse, a declarat la radio: "Această explozie arată că terorismul internaţional este o problemă care necesită o mai largă colaborare în viitor". La conferinţa celor 7 mari state industriale s'a stabilit că aceste state şi Rusia vor avea acces la computerele care conţin dosarele FBI-ului american, şi că organele de securitate ale diverselor guverne vor colabora în mare măsură (*The New American*, 30 Septembrie 1996, p. 11).

Cum are loc colaborarea asta internaţională în scopul menţinerii păcii? În general, tratatele internaţionale de dezarmare au fost respectate de ţările occidentale şi ignorate de Uniunea Sovietică, deşi le semnase. Dar ultimul tratat, Convenţia cu privire la Arma Chimică, bazat pe Acordul Bilateral de Distrugere din 1990 dintre Statele Unite şi Rusia "post-sovietică", nici măcar n'a fost ratificat de Rusia. În trecut sovietele ratificau astfel de tratate şi apoi le încălcau cum doreau; aşa au încălcat cu voioşie Convenţia cu privire la Arma Biologică din 1972. De data asta nici măcar nu s'au ostenit să facă de formă gestul ratificării, sub pretext că Statele Unite trebuie să le dea mai mulţi bani cu care să distrugă stocul de arme chimice chipurile "rămase de la soviete". Dar un raport al agenţiei DIA (Defense Intelligence Agency) americane arată că Rusia nici măcar n'a recunoscut existenţa tuturor depozitelor de arme chimice pe care le are, care includ peste 40.000 tone de gaze otrăvitoare. În 1992 Rusia a declarat că nu va mai dezvolta arma atomică, dar în Ianuarie 1996 a avut loc la centrul de experimentare atomică de la Novaia Zemlia o explozie care poartă toate semnele unei astfel de arme. În



1993, apoi la 22 Iunie 1994 şi între 4 şi 10 Octombrie 1995, Rusia a executat manevre strategice dintre care cel puţin una includea simularea unui atac nuclear asupra Statelor Unite. Preşedintele Clinton, cel care şi-a început cariera politică în anii "războiului rece" petrecând în mare secret un interval de timp la Moscova, interval în care nimeni nu ştie ce a făcut acolo şi cu cine, ştie toate acestea dar se face că nu ştie. Raportul Agenţiei Statelor Unite cu privire la Dezarmare şi Control arată că Rusia şi China comunistă continuă să dezvolte arme bacteriologice, violând Convenţia cu privire la Arma Biologică din 1972, pactul cu privire la Forţe Nucleare Intermediare din 1987, Acordul din 1989 din Wyoming cu privire la Arma Chimică, şi Tratatul cu privire la Arme Convenţionale în Europa din 1990.

Dar în "lumea liberă" se promovează ideea că salvarea vine de la o nouă agenţie a Naţiunilor Unite, Organizaţia pentru Interzicerea Armelor Chimice, cu cartierul general la Haga, şi cu puteri depline asupra tuturor întreprinderilor particulare din lume. Astfel, birocraţii acestei noi agenţii a guvernului represiv mondial vor putea distruge şi elimina micile companii lăsând terenul liber pentru marile monopoluri industriale ai căror proprietari formează elita care manipulează guvernul din umbră. Fiecare inspecţie a birocraţiei ONU va costa aproximativ $20.000 pentru o companie mică, şi $500.000 pentru un gigant industrial; inspecţiile astea vor costa $200 milioane anual în total, împreună cu banii necesari pentru dezvoltarea aparaturii birocratice guvernamentale corespunzătoare. Amenzile impuse de aceşti birocraţi la bunul lor plac se pot ridica până la o jumătate de milion, sumă care nu va afecta giganţii industriali dar va anihila micile întreprinderi productive particulare care au clădit civilizaţia noastră. Dar "intelectualitatea progresistă" promovează din toate puterile tocmai această anihilare. La 19 August anul acesta un grup de studiu al CFR-ului (Council on Foreign Relations) a prezentat un raport arătând pericolul pe care îl constituie unii americani care se arată ostili Organizaţiei Naţiunilor Unite. În Decembrie 1985, John Logue, vice-preşedintele Asociaţiei Federaliste Mondiale (despre asta vezi *Introducere în politica zilelor noastre*, pp. 90-106), declara în faţa Congresului american: "Trebuie să reformăm, să restructurăm şi să întărim Naţiunile Unite şi să-i dăm puterea şi autoritatea cu care să menţină pacea şi să promoveze dreptatea. Trebuie eliminat veto-ul Consiliului de Securitate. Trebuie eliminat votul naţiunilor. Naţiunile Unite trebuie să incaseze impozite sau să aibă o altă sursă de venit pe

care să se poată baza. Trebuie să aibă o mare forţă militară pentru menţinerea păcii ... Acolo unde crede, mai ales cu privire la pace şi securitate, trebuie să poată promulga legi pe care să le poată impune asupra individului ...". Desigur, individul se va simţi mult mai protejat când mercenari a căror limbă individul n'o poate înţelege îl vor jefui de tot ce are şi-l vor "elimina" pe el şi familia lui (*The New American*, 30 Septembrie 1996, pp. 19, 42, 44).

Există pericolul ca unii indivizi să înceapă să priceapă ce fel de "protecţie" oferă mercenari mongoli când li se dă mână liberă asupra unor populaţii sedentare din ţări ocupate; istoria Europei e bogată în exemple, de la Ghenghis Han la Attila, conducătorul hunilor. De aceea "intelectuali progresişti" ca John J. Nutter, "expert despre extremismul politic" ridicat la rangul de expert de mass-media stabilimentului, produc literatură despre acest pericol. John J. Nutter a ţinut la Oklahoma un seminar despre "Codul penal şi extremismul de dreapta în America" la care au participat membri ai poliţiei cărora li s'a explicat cum să recunoască criminalii periculoşi extremişti de dreapta. Astfel de criminali "menţionează CFR-ul, Comisia Trilaterală, pe David Rockefeller, pe Henry Kissinger, grupul de la Bilderberg, pe Illuminati"; şi se arată "preocupaţi de Naţiunile Unite, de pierderea suveranităţii naţionale în favoarea Naţiunilor Unite ... de participarea Statelor Unite în operaţii de menţinere a păcii" (*The New American*, 16 Septembrie 1996, p. 5). Dar desigur astfel de indivizi, deşi periculoşi, sunt şi ridicoli; căci orice om cu mintea întreagă ştie că nu există conspiraţie. Nu există nici o conspiraţie, scrie intelectualul conservator Robert James Bidinotto, conferenţiar respectat la Fundaţia pentru Educaţie Economică. "Da, există o forţă puternică ce degradează societatea," scrie Bidinotto, "dar acestă forţă nu e o conspiraţie internaţională; provine din *armonie de idei între intelectuali*. Cei care cred în conspiraţie uită de *forţa ideilor*". Dar pentru ca să bagi ideile în capul oamenilor e nevoie de munca îndelungată a educatorilor şi mass-mediei, într'un interval în care atât educatorii cât şi jurnaliştii trebuie să mănânce; şi îndoctrinarea se face cu aparatură care costă bani. Desigur, nu există conspiraţie, ci doar o armonie de idei spontană între toţi cei cărora li se permite să fie angajaţi ca educatori şi jurnalişti în cadrul stabilimentului. În 1992, când John Gotti, mic şef vizibil al sindicatului mafiot al lui Gambino din New York, a fost condamnat la puşcărie, a avut loc o demonstraţie populară "spontană" în sprijinul lui în faţa tribunalului, provocată, desigur, de armonia de idei dintre



demonstranţi. Dar unii nebuni care cred că există conspiraţie au remarcat că aceşti demonstranţi cu idei armonioase care mărşăluiau cu pancarte cu textul "Te iubim, John" şi "Libertate pentru John Gotti" nu sosiseră la faţa locului singuri ci fuseseră aduşi şi debarcaţi din autobuse speciale, şi că erau încolonaţi şi dirijaţi de activişti înarmaţi cu radio-uri portative şi telefoane celulare (*The New American*, 16 Septembrie 1996, p. 9). Şi cum se obţine *armonia de idei?* George C. Lodge, membru CFR şi profesor la Harvard, scrie în cartea sa *Managing Globalization in the Age of Interdependence* (Globalizarea dirijată în era interdependenţei) că societatea modernă trebuie să fie "comunitară". Comunitară, nu comunistă, căci acest cuvânt pare respingător multora. Dar societatea lui "comunitară" nu este altceva decât vechiul nostru rai comunist de sub soviete, descrisă în cuvinte alese şi pretenţioase, dar uneori surprinzător de sincere. "Cel care promovează societatea comunitară [adică întregul guvern şi întreaga mass-media americană]", scrie Lodge, "este de părere că va fi probabil nevoie de uzul forţei - închisori şi aşa mai departe [prin aşa mai departe Lodge înţelege tortură şi ucidere] - pentru a obţine *armonia de idei*". Şi în continuare Lodge arată că un guvern comunitar este de regulă "autocratic şi brutal ... unele folosesc forţa brută, altele mijloace mai subtile. ... Comunitarianismul nu e bun sau rău în sine. ... Stalin şi Hitler erau comunitari, aşa cum este şi Lee Kuan Yew, şi aşa cum sunt conducătorii Japoniei şi Israelului; şi aşa cum mi se pare mie că este şi Bill Clinton," conchide Lodge cu candoare. Lodge este optimist: comunitarismul ne va ferici pe toţi în curând, promovat de "indivizi creatori şi energici din guvern, grupuri de interese, şi de corporaţii, toţi aceştia instalând pe tăcute structuri globale. ... Cea mai mare parte din timp lucrează în afara legii şi parlamentelor, şi sunt ascunşi de lumina zilei prin mass-media pentru a putea găsi interese comune, pentru a crea *armonie de idei* [sublinierea noastră], pentru a-i convinge pe cei care au puterea de a face schimbări". Dar, desigur, nimeni nu conspiră (*The New American*, 16 Septembrie 1996, p. 29).

Acţiuni populare "spontane" ca cea în sprijinul lui John Gotti descrisă în aliniatul de mai sus împestriţează istoria Statelor Unite. Încă în 1965, Martin Luther King explica mecanismul: "1) Demonstranţi paşnici ies în stradă conform drepturilor lor constituţionale; 2) rasiştii opun rezistenţă folosind violenţa; 3) americanii cu conştiinţă şi decenţi cer guvernului federal să intervină şi să promulgheze legi; 4) sub presiunea populară, guvernul ia măsuri de intervenţie imediată şi

remedii legale". "Demonstranţii paşnici" şi "americanii cu conştiinţă" trebuie să-şi părăsească ocupaţiile cu care-şi câştigă pâinea zilnică şi să-şi petreacă timpul demonstrând şi organizându-se. Cine le va pune mâncare pe masă şi le va plăti chiria? În anii de după 1970, agenţia guvernului federal Office of Economic Opportunity (OEO) a dat $400.000 unei grupări de marxişti amerindieni pentru astfel de "demonstraţii spontane populare paşnice". Conducătorii grupului, numit Mişcarea Indienilor Americani, erau Russell Means, Dennis Banks, Carter Camp, şi Clyde Bellecourt, toţi criminali cu numeroase antecedente penale, care au organizat "spontan" cu banii guvernului federal atacuri, ultimul în 1973 la Wounded Knee în South Dakota, unde au luat prizonieri dintre localnici pe care i-au bătut, au jefuit prăvăliile şi au dat foc bisericii. Cel puţin jumătate din aceşti "eliberatori" erau amploaiaţi ai guvernului federal, lucrători sociali plătiţi din bugetul federal. Doar 20 din cei 200 de "eliberatori" erau indieni care trăiau în South Dakota.

În mod asemănător au "demonstrat" împotriva "opresiunii" mexicani sub conducerea lui Reies Lopez Tijerina, care a ocupat satul Tierra Amarilla din New Mexico pe care l-a "eliberat" de sub jugul yankeu şi l-a restituit mexicanilor, împuşcând doi funcţionari şi torturându-i pe alţii. Tijerina fusese finanţat de Fundaţia Ford, care continuă să finanţeze organizaţia teroristă "populară" a mexicanilor "oprimaţi" din Statele Unite, La Raza Unida. Fundaţia Ford a donat $630.000 pentru fondarea acestei organizaţii şi i-a donat recent încă $1.300.000. Alt grup violent mexican subvenţionat de Fundaţia Ford este The Mexican American Youth Organization înfiinţat în 1967 de către Angel Gutierrez, care a declarat recent că toţi americanii care nu sunt mestizos (metişi) mexicani sau negri sunt diavoli care trebuie ucişi. Fundaţia Ford a dat acestui grup şi grupului Mexican American Legal Defense Fund peste $35 milioane din 1968 încoace. În 1995, Fundaţia Ford a dat $1.444.700 organelor partidului comunist din China comunistă; $600.000 guvernului comunist din Vietnam; $30.000 grupului marxist Institute for Policy Studies; $545.000 Asociaţiei Naţiunilor Unite; $25.000 Comitetului UN50; $20.000 grupului Parlamentarii pentru Acţiunea Globală; $35.000 grupului feminist NOW; $225.000 Consiliului pentru Informaţie şi Educaţie Sexuală; $925.000 grupului ultra-stângist ACLU (American Civil Liberties Union); peste un milion de dolari diversor grupări "despre mediul înconjurător"; $600.000 grupului rasist negru NAACP (National Alliance for the Advancement of



Colored People); $700.000 Naţiunilor Unite; şi $1.800.000 CFR-ului. Fundaţia a mai cheltuit $1.400.000 pentru transportarea activiştilor la Conferinţa Naţiunilor Unite despre Femei de la Beijing. În 1996, noi sume de bani au fost donate de Fundaţia Ford, Fondului de Apărare a Mediului Înconjurător ($400.000], Institutului World-Watch ($200.000), catedrelor de studii afro-americane de la 6 universităţi ($1.425.000), din nou NAACP-ului ($500.000), din nou Chinei comuniste ($597.000), Consiliului Populaţiei din New York ($543.000), Institutului Aspen ($173.000) şi Institutului Brookings ($150.000). Cheltuieli asemănătoare fac Fundaţiile Carnegie, John şi Catherine MacArthur, Rockefeller, şi Fondul Secolului 20 (*The New American*, 16 Septembrie 1996, pp. 57-58. Se cere un avertisment aici: aceste date publicate în *The New American* sunt reale. Dar cititorul nu trebuie să creadă necondiţionat tot ce apare în *The New American* - ori în orice publicaţie, de altfel. Acelaşi număr care conţine aceste date reale conţine şi un articol de dezinformare, în care se susţine, la p. 68, că Rockefeller şi Eisenhower erau creştini. Rockefellerii sunt *conversos*, iar Eisenhower era evreu din Suedia). Toată propaganda pe care o primim prin poştă, cărţi şi broşuri scumpe, frumos tipărite, costă bani, nu? Cum s'ar putea obţine *armonie de idei* fără cheltuială? Şi de unde ar putea "inteligenţia progresistă" să-şi adune ideile, dacă nimeni n'ar subvenţiona şi produce propagandă?

## SA NU DISCRIMINAM

Premiul naţional pentru cea mai bună comportare nediscriminatorie în sensul acţiunilor pozitive de tratament echitabil indiferent de rasă, sex etc. pe anul 1996 a fost conferit de către Societatea Americană pentru Administraţia Publică lui Corlis Moody, o negresă, şefă la Departamentul Energiei din guvernul federal. Corlis Moody şi-a demonstrat comportarea nediscriminatorie prin faptul că imediat după ce a fost numită şefă a dat afară toţi albii din subordinea ei şi i-a înlocuit exclusiv cu negri; şi apoi a început să dea afară sistematic şefii altor birouri care erau albi înlocuindu-i cu negri. Sunt până în prezent nouă plângeri oficial înregistrate de discrimare rasială împotriva acestei eroine a comportării nediscriminatorii, şi cinci înregistrate împotriva şefilor numiţi de ea (*The Spotlight*, 22 Iulie, 1996, p. 2).

Guvernul federal al Statelor Unite este preocupat să nu discrimineze. De aceea Sâmbătă, 13 Aprilie 1996, clădirea auditoriumului Mellon, care aparţine guvernului federal, a fost oferită pentru a găzdui o petrecere a

homosexualilor care a durat toată noaptea şi a fost urmată de un dejun al homosexualilor în clădirea Rayburn a Congresului Statelor Unite. Petrecerea a fost descrisă de către ziarul *City Paper* din Washington ca fiind "în stilul obişnuit al petrecerilor homosexualilor din New York ... care sunt de obicei pline de stupefiante." Cuplurile homosexuale se înlănţuiau dansând în sunetele orchestrei, cei mai mulţi scoţându-şi cămăşile, pe jumătate goi, ca să se vadă sfârcurile străpunse de ornamente metalice, care sclipeau alături de lanţurile, cerceii, şi zgardele de câini pe care le purtau dansatorii. Personalul care servea la bar nu purta decât chiloţi coloraţi în culori de neon. Dansatorii erau în general blânzi, fără semne de agresiune - de fapt, poate chiar prea blânzi; multe perechi se salutau sărutându-se îndelung cu gura deschisă şi limbile înlănţuite. Mulţi au apărut fardaţi şi îmbrăcaţi în rochii, cu peruci. Perechi de lesbiene fără prea multă îmbrăcăminte îşi arătau nuditatea; dansând pe o masă, una dintre ele şi-a abandonat până şi sutienul. Unele perechi, înfierbântate de muzică, au început să simuleze actul sexual anal; altele simulau fellatio. Prin sală au început să zboare prezervative umflate cu aier. John Cloud, un jurnalist homosexual de 24 de ani care a fost şi el la acest bal, spune: "Am văzut unele perechi retrase prin colţuri folosind stupefiante ... un număr considerabil foloseau stupefiante". **Dar parcă eram cu toţii, în special cinstitul nostru guvern federal, angajaţi în "lupta împotriva stupefiantelor?"** Dar nu putem discrimina împotriva homosexualilor, "minoritate" mai mult decât protejată - promovată şi băgată cu forţa pe gâtul tuturor.

De o protecţie şi mai mare se bucură altă "victimă continuă a discriminării". La 10 Iulie 1996, Senatul a votat un amendament la bugetul militar pe anul 1997 prin care se interzice obţinerea de informaţii despre activităţile militare ale statului Israel. "Asta e aproape un act de trădare", a spus un expert militar. "Astăzi când soldaţii americani îşi riscă viaţa - şi mor - în Orientul Mijlociu, e de importanţă crucială să avem cât mai multă informaţie despre această regiune în care domneşte teroarea ... dar ei nu ne lasă să aflăm, exact aşa cum au făcut când au încercat să scufunde vasul nostru *USS Liberty* omorând 34 şi rănind 171" (se referă la atacul Israelului "prieten", prin care la ordinul lui Yitzak Shamir Israelul a bombardat şi căutat să scufunde vasul american *USS Liberty*, căutând să ucidă pe toţi de pe bord, ca să nu rămână nici un martor, la 8 Iunie cu 29 de ani în urmă). Dar politicienii americani înţeleg durerile Israelului. Senatoarea Kay Bailey Hutchinson a introdus un amendament care



interzice difuzarea fotografiilor luate de sateliţi cu o rezoluţie mai mică de 3 m., motivând că ea "înţelege faptul că fotografierea Israelului reprezintă un mare pericol pentru securitatea lui naţională" - asta când Rusia vinde pe piaţa publică fotografii mult mai bune luate de sateliţi, cu o rezoluţie de 2 m. Dar nu putem discrimina împotriva Israelului aflând când are de gând să mai asasineze dintre noi; dintre toţi cei care primesc fonduri de la guvernul Statelor Unite, Israelul este singurul a cărui folosire a acestor fonduri nu poate fi cercetată de către Biroul de Contabilitate Guvernamentală (*The Spotlight*, 16 Septembrie 1996, p. 9).

Desigur, cea mai hidoasă formă de discriminare rasială este sclavia, în special atunci când sclavii sunt negri (atunci când sclavii sunt albi, inteligenţia progresistă nu se formalizează). Plătim cu vârf şi îndesat celor care, fiind negri şi cetăţeni ai Statelor Unite, sunt sau ar fi putut fi descendenţii unora care au fost sau ar fi putut fi sclavi cu secole în urmă. Şi aceşti cetăţeni negri ai Statelor Unite urăsc sclavia, mai ales sclavia negrilor, nu-i aşa? Nu atunci când o practică negrii. Fostul congresman american Mervyn Dymally, care pe când era în Congresul Statelor Unite era şeful acţiunii politice a negrilor din Congres, primeşte $120.000 anual drept răsplată pentru eforturile sale de a promova interesele Mauritaniei pe lângă guvernul american. Este ştiut însă că atât Sudanul cât şi Mauritania practică sclavia, aşa cum au practicat-o toate triburile africane de mii şi mii de ani. Se estimează că există cam 300.000 de sclavi negri în diverse ţări africane, printre care şi Mauritania. Întrebat despre acest lucru în cadrul Comitetului pentru Africa din Congres, Dymally a ripostat tăios celor care ridicaseră problema arătând că el personal primise asigurări de la guvernul Mauritaniei că acolo nu se practică sclavia. Este o aberaţie să se afirme că s'ar practica sclavia negrilor, a spus el în continuare, motivând că negrii din Jamaica, de exemplu, nu sunt consideraţi negri în Mauritania. La fel de edificator a fost William Twaddell, adjunct al Secretarului de Stat pentru Afacerile Africane, care a susţinut că "nimeni nu e sclavul nimănui în Mauritania", adăugând că "e adevărat că la prima vedere există aparenţa de sclavie în Mauritania", dar asta din cauză că mulţi sclavi n'au fost anunţaţi că sclavia este ilegală deci ei în mod legal ar trebui să fie liberi şi n'o ştiu.

Alt campion al negrilor care au suferit atât de mult din cauza sclaviei unora care ar fi putut fi strămoşii lor, Louis Farrakhan, şeful organizaţiei negrilor americani Naţiunea Islamului, promovează interesele guvernului Sudanului, unde poţi cumpăra pe piaţa din Khartoum

o sclavă neagră cu $15 în Khartoum (*The New American*, 2 Septembrie 1996, pp. 42-43).

Nici în Canada nu este permisă discriminarea. Marchi, Ministrul Imigrării din Canada, se străduieşte să-l expulzeze pe Ernst Zündel din ţara în care acesta a trăit timp de 38 de ani, din cauză că Zündel a publicat unele cărţi de istorie veridice care nu sunt pe placul lojei masonice B'nai B'rith şi ale familiei Bronfman (un Bronfman, preşedinte al Congresului Mondial Evreiesc, este autorul expresiei "austriecii sunt o naţiune de antisemiţi scârnavi"; dar desigur această expresie n'a lezat sensibilităţile nimănui). Ministrul Marchi, cel atât de preocupat de curăţirea Canadei, este cel care în 1995 a acordat viza de imigrare în Canada la 5.438 de persoane cărora această viză le fusese refuzată. Printre ei se numără 394 de criminali vinovaţi de viol, omor şi banditism înarmat, pasibil cu peste 10 ani puşcărie; 10 spioni şi terorişti; 1.155 de criminali pasibili de pedepse sub 10 ani puşcărie; şi 395 de persoane care aduc boli în măsură să pericliteze în mod serios sănătatea publică în Canada (*Calgary Herald* din 9 Iunie 1996, *apud Power, Samizdat*, 17 Iulie 1996, p. 6).

*

* *

## DESPRE CONSPIRATIE

Numai nebunii cred că există o conspiraţie a unor familii de cămătari care au acumulat averi imense de secole prin metode cămătăreşti pe care oamenii muncitori şi productivi nu le înţeleg, averi cu care cumpără toţi politicienii şi majoritatea titraţilor care se pretind intelectuali, nu-i aşa? O conspiraţie lucrează pe ascuns, în secret, ca să nu afle cei împotriva cărora este îndreptată conspiraţia. Dar răul care ni se face, ne este aruncat în faţă cu cinism; de ce am crede că există conspiraţie? Dwayne Andreas, ţarul monopolului agrar Archer Daniels Midland care a ruinat atâtea milioane de fermieri, şi prietenul candidatului partidului Republican la preşedinţia Statelor Unite în acest an, spune cu candoare: "Numai în discursurile politicienilor vezi piaţă liberă. Dar cei care nu trăiesc în centrul americii [regiunea de maximă productivitate agricolă] n'au priceput că ţara asta este o ţară socialistă" (*Media Bypass*, vol. 4, no. 9, Septembrie 1996, p. 31).

N'o spunem noi. O spune prietenul intim şi susţinătorul lui Bob Dole, senator republican şi candidatul la preşedinţie al Partidului Republican, partidul chipurile conservator.

Cât de conservator e acest mare republican, Bob Dole? În afară de faptul că a votat pentru toate



măsurile de tip socialist ca NAFTA şi GATT, în afară de faptul că s'a angajat cu trup şi suflet în lupta împotriva creştinismului promovând şi susţinând The National Endowment for the Arts, agenţia care sub pretextul libertăţii artistice finanţează "opere de artă" ca scufundarea crucifixului în urină şi aşa mai departe, în afară de faptul că a promovat şi votat pentru măsurile aşa-zise anti-teroriste care răpesc americanilor drepturile civile de care s'au bucurat din 1776 încoace, Bob Dole a introdus legislaţie specială care să permită unei companii prietene, Ruan Trucking Company, o evaziune fiscală. De două ori a încercat Bob Dole să introducă legea care să permită acestei companii să folosească evaziunea fiscală pentru a acumula avere, căutând s'o strecoare întâi ca o lege separată, apoi în textul unei legi care priveşte corectura erorilor de tipar din conturile comerciale, şi de două ori ceilalţi senatori au găsit că e prea lată; dar Bob Dole nu s'a dat bătut, şi a reuşit să-şi gratifice amicii introducând într'o lege obscură despre limitarea sumelor de bani pe care le plăteşte guvernul funcţionarilor săi care se operează de cataractă, următorul text: "Amendamentul la secţia 201 a codului de impunere care anulează creditele de impozite, nu va fi aplicat la camioanele, tractoarele, şi maşinile de transport pe care o companie privată din Des Moines, Iowa le-a contractat în Septembrie 1985". Adică toţi vor plăti impozitele de rigoare, numai amicii lui Bob Dole, Ruan Trucking Company, nu (*ibidem*).

Toţi cei care-l urăsc pe Clinton pentru felul în care a transformat Statele Unite, ţară fost liberă, într'o ţară socialistă, ar trebui să-şi reamintească că acest lucru Clinton l-a făcut cu ajutorul lui Bob Dole. Şi cea mai mare ticăloşie a cuplului de colaboratori Clinton-Dole, care pozează astăzi în adversari candidând amândoi la preşedinţie, este legea anti-teroristă, lege care, după cum scrie Paul Craig Roberts în *The Washington Times*, cu o singură lovitură "demolează realizarea a 1000 de ani de jurisprudenţă anglo-saxonă ... aşa zisa lege anti-teroristă distruge orice stavile puse în calea tiraniei, stavile ridicate şi legiferate în secole de luptă împotriva opresiunii. Legea *habeas corpus* este astfel demolată, cum este şi interzicerea proceselor secrete şi dovezilor secrete de care acuzatul nu are ştiinţă" (*apud Media Bypass, ibidem*).

Cum cumpără cămătarii politicieni? Senatorii Phil Gramm din Texas, Alfonse D'Amato din New York, şi Chris Dodd din Connecticut, şi congressmenii T. Bliley din Virginia şi Jack Fields din Texas ocupă poziţii importante în care influenţează din greu măsurile şi

legislaţiile care determină încotro se scurg banii şi cum decurge viaţa cetăţenilor. D'Amato e preşedintele Comitetului Bancar al Senatului, Bliley e preşedintele Comitetului pentru Comerţ, iar Fields este preşedintele Subcomitetului Comerţului pentru Finanţe. De fiecare dată când aceşti politicieni pricepuţi într'ale finanţelor şi comerţului ţin câte o cuvântare în faţa unui grup de specialişti invitaţi să-i asculte, primesc un onorariu extrem de gras pentru cuvântarea ţinută; şi imediat după aceea iau măsuri în comitetele lor care-i favorizează pe cei care le-au plătit onorariul. Gramm a primit $898.210 între 1985 şi 1995 de la bănci şi de la misiţi de acţiuni pe care i-a favorizat; în 1994, a eliminat o lege care ar fi permis un control mai stringent al misiţilor de acţiuni, i-ar fi obligat să dezvăluie clienţilor lor interesele care ar putea dăuna clienţilor, şi ar fi interzis pungaşilor să fie misiţi de acţiuni. D'Amato a promovat cu asiduitate interesele băncilor de pe Wall Street şi a torpilat o lege care ar fi permis celor înşelaţi de misiţi să acţioneze în justiţie. Dodd a activat să se implementeze o lege care limitează procesele care le pot fi intentate misiţilor care-şi înşeală clienţii. Stephen Spielberg, magnat al industriei cinematografice de la Hollywood, a donat $266.000 politicienilor democraţi pentru campaniile lor electorale; aceştia l-au răsplătit cu $1 milion din banii cetăţenilor americani pentru o "fundaţie a holocaustului" (*Media Bypass*, Vol. 4, No. 9, Septembrie 1996, p. 37, 44). Senatorul Alfonse D'Amato, cel care este îngrijorat de ticăloşia antisemită a poporului român, a câştigat într'o singură zi $37.000 speculând la bursă; a cumpărat anumite acţiuni dimineaţa, le-a vândut cu $37.000 mai mult şi apoi a ieşit imediat din bursă; evident, cineva i-a şoptit ceva despre umflarea preţului acelor anumite acţiuni în acea zi anume (*Herald of Truth - Kingdom Identity Ministries*, 18 August 1996). Aşa se cumpără politicienii.

De multe ori ne-am pus întrebarea de unde au apărut iobagii. Istoria predată în şcoli nu explică acest lucru; căci istoria predată în şcoli serveşte interesele clicii stăpânitoare în orice loc şi timp, şi are prea puţin de-a face cu adevărul istoric. Dar dacă observăm ce se întâmplă astăzi vedem clar de unde au provenit iobagii.

Una din cele mai active propagande este cea despre mediul înconjurător. Tot felul de alarme false propagate cu mare zel de mass media fără nici o bază ştiinţifică, sau bazate pe minciuni sfruntate şi pe manipularea şi falsificarea datelor ştiinţifice, alarmează gloatele (în special pe membrii "inteligheníţiei") despre gaura din ozon, despre



încălzirea globală, despre noua glaciaţiune care vine deodată cu încălzirea globală. Aceste catastrofe sunt provocate de nivelul de viaţă prea ridicat al celor din ţările occidentale. Muncitorii americani locuiesc în căsuţe liniştite şi plăcute înconjurate de verdeaţă, situate departe de uzină, şi sosesc la lucru venind în maşini personale de la zeci de kilometri, în loc să trăiască în lagăre de concentrare sau în mahalale compuse din blocuri de beton unde se pot certa şi bate pentru accesul la baia şi bucătăria comună. Dar maşinile lor crează gaura din ozon, şi căsuţele lor mânâncă din mediul înconjurător! Trebuie mutaţi în gulaguri şi curţile lor trebuie redate naturii! Oamenii de ştiinţă cinstiţi ştiu şi spun că nu există nici o gaură în ozon, şi că o singură erupţie vulcanică aşa cum are loc în natură fără intervenţia omului produce mai mulţi poluanţi decât produce toată omenirea timp de secole, cu toate automobilele ei cu tot. Dar vocea lor nu e auzită, căci nu au acces la publicitate. E nevoie ca gloata să fie înspăimântată de gaura din ozon, ca să accepte să fie mutată în gulaguri.

Convenţia despre Diversitatea Biologică conferă Naţiunilor Unite puterea de a goli natura de oameni "pentru salvarea mediului înconjurător". Un analist arată că guvernele au trei soluţii pentru aplicarea acestei convenţii: să-şi încarcereze gloatele în lagăre de concentrare (numite eufemistic "conglomerate urbane"), să le decimeze prin înfometare, sau să le extermine prin gazare. Secretarul de Stat american Warren Christopher a declarat că guvernul american va depune toate eforturile pentru a "pune problemele mediului înconjurător în centrul politicii externe a Statelor Unite." În primul rând se vor elimina produsele cu freon, înlocuindu-le cu produse care, după cum arată ziarul londonez *The Spectator*, sunt mult mai ineficiente şi sunt foarte otrăvitoare. Dar Warren Christopher arată că guvernul său s'a dedicat impunerii programelor Naţiunilor Unite de "salvare a mediului înconjurător pe scară globală". Ce n'a spus Warren Christopher este care metodă de eliminare a oamenilor din mediul înconjurător va fi aplicată: încarcerarea, gazarea sau înfometarea (noi bănuim că se vor încerca toate trei. Am asistat personal la o şedinţă de "condiţionare" a publicului pentru a accepta gazarea în masă).

Sunt trei convenţii ale Organizaţiei Naţiunilor Unite care au scopul să transforme oamenii liberi în iobagi: Convenţia despre Diversitatea Biologică, Tratatul Legii Maritime, şi Convenţia pentru Combaterea Deşertificării. Titlurile lor şi propaganda care se face în jurul lor ne-ar face să credem că trebuie

sprijinite, căci în ele este evidentă grija pentru natură şi pentru mediul înconjurător; nimeni nu vrea să otrăvească definitiv mediul înconjurător şi să distrugă natura cu toate frumuseţile şi bogăţiile ei, nu-i aşa? Decât că doar titlul indică grija şi dragostea pentru natură; textul şi efectul acestor convenţii nu protejează întru nimic natura, ci înrobesc şi despuiază oamenii care nu fac parte din elita plutocratică şi servitorii ei - adică majoritatea oamenilor. Nu grija pentru natură l-a îndemnat pe Nicolaie Ceauşescu să dărâme satele şi să mute oamenii din casele lor în care trăiseră din moşi strămoşi şi în care ştiau cum să trăiască, în blocurile din marile conglomerate urbane în spre degradarea şi dezumanizarea lor.

Puţini membri ai Congresului şi Senatului citesc miile de pagini ale legislaţiilor pe care le votează; majoritatea votează după cum sunt îndemnaţi de grupuri interesate. Dar Convenţia despre Diversitatea Biologică, propulsată cu mare zel de Preşedintele Clinton şi administraţia lui, care deja construise lagărele de concentrare, n'a fost ratificată în Senat în 1996. Administraţia Clinton se străduieşte să impună această convenţie prin măsuri administrative, ocolind puterea legislativă, şi a instituit două agenturi guvernamentale în acest scop, Inventarul Biologic Naţional, şi Măsurile de Administrare a Ecosistemelor (National Biological Survey şi Ecosystem Management Policy). Celelalte ţări care au ratificat Convenţia despre Diversitatea Biologică au şi început s'o aplice. Conform acestei convenţii, Indonezia, ţară slab dezvoltată industrial, va primi tehnologia dezvoltată a Statelor Unite, şi locurile de muncă se vor muta din Statele Unite în Asia de Sud-Est. În Statele Unite accentul se pune între timp pe creerea "unui sistem de arii protejate", adică golite de oameni. Aceste "arii protejate" sunt descrise în ultimele 200 de pagini din cele 1.140 de pagini pe care le are Convenţia despre Diversitatea Biologică (oare care legiuitor le-a citit pe toate - sau măcar a zecea parte din ele?) La realizarea planului descris acolo lucrează Consiliul Prezidenţial cu privire la Dezvoltarea în Limitele Menţinerii (President's Council on Sustainable Development) al lui Bill Clinton împreună cu biroul Măsurilor de Administrare a Ecosistemelor. Conform planului la care lucrează aceste două agenţii federale, "cel puţin 50%" din suprafaţa locuită astăzi de oameni va fi golită de oameni şi transformată în natură sălbatică, şi alte 25% vor constitui coridoare de natură sălbatică ce leagă aceste arii între ele; iar oamenii vor fi "reaşezaţi" pe restul de 25% din suprafaţa ţării, în "centre urbane care pot fi menţinute



în limite" ("sustainable" urban centers). Muncitorii americani nu vor mai locui în căsuţe modeste, plăcute şi liniştite, înconjurate de verdeaţă; vor trăi în gulaguri sovietice.

Tratatul Legii Maritime a intrat în vigoare la 16 Noiembrie 1994 fără să fi fost ratificat de către Statele Unite. Realizarea acestui tratat este că a creat un organ de percepere a impozitelor pentru beneficiul Organizaţiei Naţiunilor Unite, care până acum nu putea percepe direct impozite de pe oameni ci primea subvenţii de la guverne. Acest organ de percepţie este Autoritatea Internaţională a Fundului Mării. Conform Tratatului Legii Maritime, fundul mărilor aparţine "intregii omeniri", deci beneficiile derivate trebuie "împărţite echitabil întregii omeniri", în care scop s'a instituit Autoritatea Internaţională a Fundului Mării care percepe taxe de înscriere de la naţiunile care doresc să folosească fundul mării pentru extragerea de minereuri, şi impozite directe până la 7% de la cei care valorifică aceste bogăţii minerale, iar banii adunaţi astfel îi împarte cum crede de cuviinţă, acordând sprijin mai ales "naţiunilor dezavantajate". Adică mituind tot felul de entităţi "naţionale" create pentru a umple Organizaţia Naţiunilor Unite de reprezentanţi docili care votează cum li se spune. Toate vapoarele naufragiate îi aparţin acestei Autorităţi, şi tot ea este aceea care decide ce se va face cu apele teritoriale ale ţărilor maritime. Această Autoritate îşi are sediul în Jamaica; salariaţii ei sunt imuni în faţa tuturor legilor, nu pot fi traşi la răspundere pentru nimic, şi nu plătesc nici un fel de impozit nimănui.

La 21 Mai anul acesta, Departamentul de Stat al Statelor Unite a invitat toate organizaţiile ne-guvernamentale americane care au ceva de-aface cu natura ca să le ceară sprijinul pentru ratificarea Convenţiei pentru Combaterea Deşertificării. Din cele 70 de organizaţii invitate, doar 3 au ridicat obiecţiuni; restul au acceptat, fără să ştie despre ce este vorba; căci combaterea asta a deşertificării este aşa de vag formulată încât absolut orice poate fi o acţiune de combatere a deşertificării. În special agricultura practicată de familiile de fermieri individuali, păstoritul, şi creşterea vitelor în mod natural pot fi eliminate prin prevederile acestei convenţii, eliminând absolut orice ocupaţie agricolă umană şi predând toată agricultura marilor monopoluri plutocratice care practică agricultura distrugătoare şi nocivă chimicalizată a uzinelor de carne vie (animalele sunt înlănţuite înghesuite în hale imense de beton în întuneric de la naştere până la moarte). Dar eliminarea fermierilor liberi de pe pământul lor cere bani, şi s'a

prevăzut impunerea americanilor cu încă $2,5 până la $7 miliarde anual în acest scop. O paranteză: cititorii istoriei Angliei vor regăsi aceste evenimente cu secole în urmă, când au fost izgoniţi fermierii englezi din satele şi de pe pământul loc pentru a face lor moşiilor aristocraţiei. Iar cei care au cunoscut socialismul vor regăsi aici "colectivizarea agriculturii".

Dacă Clinton rămâne preşedinte în următorii patru ani, va depune toate eforturile pentru realizarea prevederilor acestor tratate. Se prevede pentru viitor ratificarea sau implementarea pe linie administrativă a unui Tratat cu privire la Dreptul la Locuinţă; şi a unui Tratat despre Egalitatea Socială; şi o serie de măsuri care vor fi discutate la proiectata Conferinţă Mondială despre Guvernarea Globală din 1998 (*Media Bypass*, vol. 4, No. 8, August 1996, pp. 8-9). Tratatul cu privire la Dreptul la Locuinţă ne reaminteşte de metoda prin care li s'au confiscat proprietarilor casele sub comunism, pentru a le "împărţi echitabil"; şi ne reaminteşte de plăcerile traiului în comun, cinci familii care împart acelaşi spaţiu locativ îngust, cu o singură baie şi o singură bucătărie.

## DISCIPLINA SOCIALISTA

Numele "Big Brother", derivat din extraordinara carte *1984* a lui George Orwell, unde "Big Brother" era despotul stalinist al socialismului ce triumfase în întreaga lume (motiv pentru care noi îl traducem prin "Tătucul"), este folosit de salariaţii Casei Albe pentru a descrie imensul computer care deţine dosarele politice "de securitate" ale cetăţenilor americani duşmani socialismului. Majoritatea celor care nu colaborează la înrobirea lor în sclavia globală au dosare de securitate în Big Brother. Unul dintre ei şi-a cerut dosarul în virtutea Actului de Liberă Informare, a plătit taxa cerută şi a primit 1.800 de pagini; unele conţineau epitete care-l descriau ca pe un individ periculos politic care trebuie eventual eliminat. A fost uimit de grosolănia epitetelor folosite de informatorii care-au contribuit la dosar (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Iulie 1996, p. 11). Informatori, dosare "de securitate", dizidenţi politici a căror "eliminare" e recomandată - unde am mai văzut toate astea?

Un buletin recent al Casei Albe relatează despre o conferinţă din Georgia la care Newt Gingrich, şeful majorităţii republicane din Congresul Statelor Unite, a declarat că Statele Unite trebuie să adopte o politică de "previziune" împotriva terorismului conform căreia cei acuzaţi sau bănuiţi de a fi terorişti au 24 de ore în care să dovedească că nu sunt terorişti, după care vor fi



"eliminaţi". "Vom lua iniţiativa şi le vom spune: 'noi credem că voi nu sunteţi nevinovaţi. Va trebui să ne convingeţi în următoarele 24 de ore că nu e cum zicem noi, altfel vă vom elimina'", a spus Gingrich textual. Nu mai trebuie să existe nici un fel de dovezi că ai făcut vreun lucru rău ca să fii pedepsit sau "eliminat"; ca să ţi se permită să continui să trăieşti, trebuie să dovedeşti că n'ai făcut nimic rău. Cum dovedeşti că n'ai făcut nimic rău dacă nu eşti acuzat de nici un act de-al tău, ci doar de calitatea de a fi crezut vinovat de ceva ce nu poate fi definit dar poate fi pedepsit? Din toate colţurile Statelor Unite răsună ştiri despre oameni nevinovaţi despre care diverse agenţii guvernamentale au credinţa vagă că ar trebui pedepsiţi sau "eliminaţi" pentru vini care nu pot fi nici măcar enunţate, şi care suferă persecuţii şi sunt aruncaţi în închisoare fără a fi nici măcar judecaţi (*The Ron Paul Survival Report*, 1996, p. 7).

Fiecare zi scoate la iveală o nouă realitate luată din paginile cărţii *1984*. Politicienii şi trepăduşii Noii Ordini Mondiale promovează conceptul ţării "Cascadia", o ţară inventată care să cuprindă cinci din cele 50 de State Unite şi două provincii canadiene. Unicul scop al acestui exerciţiu este destrămarea naţiunilor. Între timp, Departamentul de Stat a cedat Cubei comuniste câteva insule de lângă coasta Floridei, fără ştirea americanilor şi fără ştirea (sau cu complicitatea) Congresului, deşi Departamentul de Stat face parte din ramura executivă şi nu are dreptul să ia decizii teritoriale, decizii pe care numai Congresul le poate lua legal (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Iulie 1996, pp. 18-19).

În 1994, un soldat curajos a furat un formular care li se ceruse soldaţilor să-l completeze pentru a vedea cât este de bine pregătită armata americană pentru rolul ei în instaurarea totalitarismului comunist în Statele Unite, şi o parte din public, acea parte care se informează din alte surse decât mass-media stabilimentului, s'a revoltat citind întrebarea "ai trage în civili americani care se opun când li se confiscă armele?", întrebare la care cam un sfert din soldaţi au răspuns afirmativ. Bineînţeles, conducerea armatei a negat cu înverşunare adevărul despre acel sondaj, explicând că era doar un exerciţiu statistic pentru o lucrare a unui ofiţer care-şi pregătea licenţa etc. etc. Dar sondarea atitudinii soldaţilor în vederea întoarcerii armelor împotriva propriului lor popor continuă. Un nou formular a fost furat şi scos din sala de sondare de către un ofiţer curajos de data aceasta, şi din acest formular reiese că acest sondaj are loc la infanterie, aviaţie, marină, garda naţională aeriană, garda naţională terestră şi garda maritimă

şi la alte ramuri militare; deci nu poate fi vorba de teza unui ofiţer student. Din toate colţurile naţiunii au percolat ştiri că nici în primul caz nu era vorba de un sondaj izolat care ar fi avut loc doar la baza la care era ofiţerul care avea nevoie de câteva statistici pentru licenţă (locotenentul Ernest G. Cunningham), căci li se ceruse să completeze acel formular secret multor unităţi militare şi ale poliţiei federale. Întrebarea în cauză spune textual: "Examinează următoarea afirmaţie: Am să trag în cetăţeni ai Statelor Unite care refuză sau rezistă când li se confiscă armele de foc interzise de guvernul Statelor Unite", după care urmează 5 opţiuni din care respondentul să aleagă una: nu sunt deloc de acord, nu sunt de acord, sunt de acord, sunt total de acord, şi n'am nici o părere. O altă chestiune era întrebarea dacă soldaţii ar fi dispuşi să slujească în acţiuni poliţieneşti ale Naţiunilor Unite sub comanda Naţiunilor Unite; în "teza" locotenentului Ernest G. Cunningham, dată publicităţii ca să acopere scandalul provocat de dezvăluirea existenţei chestionarului, se susţine (cât de veridic nu ştim) că 97 % din cei sondaţi au răspuns afirmativ. În timp ce noi studiam această "teză", un detaşament de 370 de ostaşi de la unitarea expediţionară 26 de la Camp LeJeune făceau exerciţii de ocupaţie a zonelor populate urbane din New Orleans şi din Mobile, Alabama; acelaşi gen de exerciţii care i-a înspăimântat pe cetăţenii din Pittsburgh, treziţi în toiul nopţii de helicoptere pe acoperişuri şi de bubuitul exploziilor şi-al rafalelor de mitralieră. Instrucţia militară nu se mai face conform unui scenariu în care armata luptă împotriva altei armate, ci într'un scenariu în care armata luptă împotriva familiilor de civili; nu se mai cheamă Field Training Zone (zonă de instrucţie pe câmpul de luptă), ci se cheamă Military Operations on Urban Terrain (operaţii militare în teren urban). Duşmanul imaginar folosit în instrucţiile anterioare era tot o armată; acum duşmanul imaginar constă din fermieri, meseriaşi, salariaţi civili împreună cu soţiile şi copiii lor. Câmpul de instrucţie constă din sate şi orăşele construite după modelul celor adevărate din Statele Unite, şi unele exerciţii au loc chiar în oraşele reale, ca Pittsburgh, New Orleans şi Mobile. O directivă a şefului statului major, Generalul John Shalikashvili, cere "reinstruirea" soldaţilor ca să lupte împotriva civililor. Un pilot face remarca: "Asta era treaba poliţiei. Armata nu se amesteca niciodată în oprimarea civililor - era împotriva legii" (*The Spotlight*, 9 Septembrie 1996, pp. 1,3). Dar desigur, nu există conspiraţie.

Căci o conspiraţie lucrează pe ascuns, în secret - dar degradarea noastră şi distrugerea civilizaţiei



noastre ne este aruncată în faţă cu dispreţ de către "iubiţii noştri conducători". Nu mai e nevoie de nici un secret, căci iobagii îndobitociţi în şcoala de stat a ultimelor 50 de ani oricum tot nu ştiu să citească. Publicaţia oficială difuzată ca instrument de lucru intitulată *Florida Industry and Occupational Employment Projections 1992-2005* datată Decembrie 1994, frumos tipărită în diferite nuanţe de violet de la cel mai cadaveric la levănţica palidă a homosexualilor, spune textual la p. 1: "Apariţia economiei globale creată de deschiderea pieţelor internaţionale şi dezvoltarea tehnologiei comunicaţiilor şi transportului vor face ca mai multă muncă intensă de calificare redusă să fie executată în altă parte, **în Asia şi Mexic** [sublinierea noastră; adică aceeaşi muncă va fi plătită cu salarii la limita subsistenţei, în China comunistă şi în Mexic]. Tendinţa de a înlocui munca cu capitalul va continua în economia globală [adică concentrarea averii în mâinile plutocraţiei va fi exacerbată] ... Agricultura şi industria textilă vor fi primele industrii din Florida care se vor resimţi din greu din cauza semnării tratatului North American Free Trade Agreement (NAFTA)." Pagina 14 explică cum va creşte "munca productivă în alte ţări" de unde se vor importa produsele. La p. 3 se scrie: "Munca în producţia agricolă (recolte şi creşterea vitelor) va descreşte în Florida căci ferme mai mari pot produce mai mult folosind mai puţini lucrători datorită progresului tehnologic [adică: micul fermier va continua să fie expropiat şi eliminat, pământurile fiind acaparate de bănci şi companii de asigurare care folosesc aşa-zisul progres tehnologic în uzinele de carne vie şi agricultura intensiv chimicalizată pe care le practică, torturând animalele, otrăvind solul şi consumatorii]." Pagina 14 conţine expresia explicită "*consolidation of smaller farms*, consolidarea fermelor mici", prin care se descrie luarea pământului de la ţărani, care din ţărani liberi şi proprietari vor deveni proletari agricoli; cu două rânduri mai jos, aceste proces este enunţat pe aceeaşi pagină, descriindu-i eufemistic pe aceşti ţărani expropiaţi şi ruinaţi prin expresia "*general farm workers*, mână de lucru agricolă". La p. 4 publicaţia aceata oficială a statului Florida zice: "Se va înregistra o creştere mai scăzută în finanţe, asigurări şi vânzări de case decât în celelalte industrii în Florida din cauza amalgamărilor, consolidărilor, şi lichidărilor rezultate din dezvoltare prea rapidă şi din competiţie, care vor limita locurile de muncă în această mare ramură [adică: tot mai multe bănci şi companii financiare şi de asigurare vor fi înghiţite de monopolurile mari plutocratice]." Dar această publicaţie conţine şi veşti bune. Semnul

neîndoios al ruinei populaţiei apare atunci când omul nu-şi mai poate hrăni soţia şi copiii din munca lui, şi soţia trebuie să caute să se hrănească prin propriile eforturi în afara familiei. Familia americană era constituită în mod tradiţional din soţul care aduce venitul şi soţia care-i îngrijeşte căminul şi-i creşte copiii. Astăzi amândoi părinţii muncesc, căci nu se pot hrăni dintr'un singur venit; şi vitele cu faţă umană care s'au trezit reduse economic astfel sunt îmbărbătate aflând din această publicaţie că vor creşte locurile de muncă în creşe şi căminuri de zi, unde femeile care nu mai pot fi întreţinute din venitul soţului lor îşi pot duce copiii(p. 5); şi că se va mai înregistra o creştere în numărul locurilor de muncă în închisori, căci numeroase noi închisori vor fi curând deschise şi umplute în următorii ani (*ibidem*) - oare cu cine? Dar şi alte slujbe la guvern vor fi oferite, în special în învăţământul de stat, căci "educaţia locală de stat va creşte foarte mult", se scrie (p. 5), asta când din ce în ce mai mulţi părinţi, inclusiv peste jumătate din profesorii şi învăţătorii din şcolile de stat (şi ştiu ei de ce), îşi dau copiii la şcoli particulare. S'ar părea că se prevede în mod oficial să se pună capăt şcolilor particulare.

N'avem nevoie de teorii conspiratorii. **Nu trebuie decât să citim publicaţiile oficiale**.

Ca să ne facem o idee despre progresul social în Statele Unite: 1 % din populaţie deţine peste 30 % din averea particulară (nu calculăm aici ce-a fost expropiat de guvern sau de Naţiunile Unite). Apoi următoarele 9 % deţin alte 37 % din avere. Şi restul de 90 % deţin 33 % din avere. Pentru a jefui aceşti 90 % de oameni de restul de avere ce le-a rămas, nomenclatura scrie şi decretează cu hărnicie legi şi regulamente; în fiecare an din 1973 încoace, Registrul Federal al acestor regulamente creşte cu încă 70.000 de pagini. Cum nici un muritor nu trăieşte destul ca să poată termina de citit milioanele de pagini ale acestor regulamente în vigoare, este foarte uşor să dovedeşti că o vită cu faţă umană a încălcat un regulament şi drept consecinţă i se confiscă averea - căsuţa în care doarme, patul şi hainele în care doarme, absolut totul. Iată un exemplu: regulamentul care interzice folosirea zugrăvelii care conţine plumb pentru pereţii caselor, căci copiii mici (de a căror soartă se preocupă în mod special guvernul federal, cel care i-a ars de vii şi i-a îngropat sub tancuri la Waco, Texas) pot jupui zugrăveala de pe pereţi şi-o pot înghiţi, otrăvindu-se astfel cu plumb. Dar cum nu există nici o metodă de a stabili dacă o casă a fost zugrăvită cu zugrăveală care conţine plumb, şi cum majoritatea zugrăvelilor dinainte de 1978 conţineau plumb, oricine deţine o casă construită înainte de acel an



poate fi acţionat în judecată pentru acest plumb din zugrăveală; iar jupuirea de zugrăveală a pereţilor unei căsuţe modeste costă între $10.000 şi $50.000, de multe ori tot atât cât costă toată casa. Acest lucru reduce preţul caselor vechi. Şi iată cum s'au trezit majoritatea americanilor, a căror principală investiţie pentru bătrâneţe constă din casa în care trăiesc, expropiaţi de toată această avere printr'o trăsătură de condei! Dar nici măcar jupuind zugrăveala de pe pereţi nu-şi pot salva oamenii rodul muncii de-o viaţă; căci majoritatea caselor au fost spălate şi revopsite de repetate ori, şi apa de spălare s'a dus în pământ cu plumb cu tot, şi regulamentul se referă şi la terenul pe care şade casa; unica soluţie este să acoperi solul cu plăci de ciment. Şi iată cum ajung căsuţele modeste înconjurate de verdeaţă în care trăiau muncitorii americani să arate ca cele mai decăzute cartiere infestate de murdărie şi crimă - la un preţ care-i va ruina pe proprietari şi le va confisca locuinţa (*Gary North's Remnant Review*, 7 Iunie 1996, p. 3).

Dar dacă vitele cu faţă umană care au inventat, construit şi muncit la întreaga civilizaţie îşi pierd astfel tot ce-au acumulat, unde se duce averea? Preşedintele Bill Clinton este înconjurat în umbră de miliardari recenţi ca Ronald Perelman, Henry Kravid, Edgar Bronfman Jr., George Soros, Oded Aboodi şi Morton Zuckermann (Aboodi e arab, dar nici unul nu e creştin). Unele dintre firmele strâns legate de Casa Albă, ca Goldman Sachs, au deturnat imense sume dându-le fostului preşedinte al Mexicului Carlos Salinas, ale cărui crime au reuşit în cele din urmă să-i bage fratele la închisoare pentru asasinat politic prea făţiş. În schimbul sumelor primite preşedintele Carlos Salinas le-a vândut bancherilor de pe Wall Street pe preţuri derizorii averea mexicanilor - liniile aeriene, sistemul de telecomunicaţii, dreptul la explorări petrolifere, în cadrul "privatizării" [şi în Mexic se "privatizează" ca în România]. Fraţii Reichmann, un sindicat de speculanţi din Israel, au furat peste $1 miliard de la acţionari printr'o serie de falimente regizate. O activitate asemănătoare o depune George Soros, care a jefuit $8 miliarde de la britanici, italieni şi suedezi, manipulându-le rata de schimb a monedei. "Când ziarul *The New York Times* scrie că Sistemul Federal de Rezervă a alocat $10 miliarde pentru 'stabilizarea' dolarului pe piaţa internaţională, ştii unde merg banii?" întreabă reporterul Steve Balint. "Mare parte ajunge în buzunarul speculanţilor ca Soros. Pierderea o suportă cetăţeanul care plăteşte impozite şi trăieşte din salar ... Nu mai e nici un secret că Clinton şi Greenspan au vărsat cam $50

miliarde din banii publici ca să salveze o haită de şacali hrăpăreţi când s'a prăbuşit peso-ul mexican din cauza jafului lor." Toate aceste activităţi se fac de conivenţă cu Bill Clinton, care plănuieşte un jaf asemănător de $103 miliarde în favoarea lui Boris Ielţân. "Cetăţenii care plătesc impozitele, cei care au economisit bani la bancă, cei care trăiesc din salariu şi micii acţionari, pierd sume imense", spune Dr. Aldo Milinkovitch, fost analist la Departamentul Trezoreriei (*The Spotlight*, 26 August 1996, pp. 1,4).

Într'adevăr, Boris Ielţân are nevoie de o infuzie de dolari în Rusia "post"-sovietică. După chiar spusele lui, banditismul s'a unificat cu "structurile comerciale, agenţiile administrative, birourile Ministerului de Interne, autorităţile oraşelor". Circa 80 % din comercianţi plătesc dijmă bandiţilor uniţi cu poliţia, între 30% şi 50% din totalul venitului, nu doar bietele 7 % pe care le plăteau americanii mafioţilor. S'au înregistrat 355.500 delicte gangstereşi în Rusia în 1993, între care 30.000 de asasinate cu premeditare a unor comercianţi, iar autorităţile nu cercetează (*Strategic Investment*, 14 August 1996, p. 9).



## Persecuţia creştinilor

În Sudan, copiii sudanezilor creştini sunt vânduţi ca sclavi de mici. Doi copiii sudanezi, Garang şi Akok, de 10 şi 12 ani, au fost cumpăraţi de doi reporteri americani la piaţa de sclavi, dintre sutele de copii mici sclavi cu trupurile acoperite de arsuri, răni şi vânătăi şi cu ochii opaci de atâta suferinţă. Aceşti doi copii norocoşi, care fuseseră sclavi timp de şase ani, au fost cumpăraţi cu $500 bucata şi restituiţi tatălui lor; restul continuă viaţa de tortură pe care o îndură sclavii sub guvernul negru sudanez "liber". Sclavii provin din copii furaţi de la părinţi din satele sudaneze în raiduri promovate şi organizate de guvernul sudanez, guvern islamic hotărât să-şi extermine cetăţenii creştini care populează sudul Sudanului. Acest guvern realizează profit din vânzarea cetăţenilor săi creştini ca sclavi altor ţări islamice. În Iulie anul acesta guvernul sudanez a folosit bombe împotriva satelor de creştini sudanezi, ţintind biserica şi şcoala.

În China comunistă, securitatea chineză l-a arestat pe pastorul creştin Lai Man Peng, de 22 de ani, care se ruga împreună cu alţii într'o locuinţă. Mulţi dintre chinezii disperaţi de teroarea roşie se întorc către creştinism rugându-se în locuinţele lor, numite "biserici-locuinţe". Lai Mai Peng şi ceilalţi 4 creştini arestaţi au fost bătuţi în faţa celorlalţi credincioşi, care au fost apoi puşi să-şi bată pastorul. Lai Man Peng a murit în urma bătăii târându-se spre casă. Alte 5 chinezoaice creştine au fost torturate pentru că se rugau. Poliţia chineză deobicei bate în mod brutal şi opăreşte cu apă fierbinte chinezii creştini. Una din femei şi-a pierdut dinţii din faţă sub loviturile poliţiei. În provincia chineză Yunnan, pastorul Cui Ceaoşu a fost legat şi omorât în bătăi în primăvara lui 1992 de către birocraţii locali în cadrul campaniei de eradicare a creştinismului.

Noul ambasador american în China comunistă, Jim Sasser, după pregătire şi instructaj corespunzător, a fost întrebat de un grup preocupat de drepturile omului în ajunul plecării lui în China care este atitudinea lui faţă de ce se întâmplă cu creştinii chinezi din bisericile-locuinţe, şi a ripostat stupefiat: "Ce-s creştinii chinezi? Ce-s bisericile-locuinţe?"

În Pakistan o nouă lege care interzice pakistanezilor sub pedeapsa cu moartea creştinismul ca fiind "blasfemie împotriva lui Mahomed" l-a condamnat la moarte pe un copil creştin de 12 ani. Copilul n'a fost executat din cauza vâlvei internaţionale, dar ceilalţi creştini din Pakistan au fost închişi şi torturaţi.

La 20 Mai anul acesta au fost decapitaţi în Algeria 7 călugări pentru vina de a fi creştini. Fuseseră răpiţi dintr'o mănăstire de către un grup islamic.

Robert Hussein, comerciant din Kuwait, s'a convertit la creştinism şi i s'au intentat imediat procese pentru a i se confisca familia, locuinţa, avutul şi comerţul. Constituţia Kuwait-ului (cea apărată cu atâta fervoare de guvernul american) prevede chipurile libertatea religioasă, dar numai pentru cei care nu se convertesc la creştinism; dacă ar fi fost născut creştin ar fi fost altceva, zice procurorul din Kuwait.

Dar guvernul american continuă să lupte pentru "asigurarea democraţiei în lume". Guvernul Arabiei Saudite, menţinut la putere cu forţa americană, le-a cerut membrilor ambasadei americane să înceteze cu slujbele religioase creştine şi cu cluburile de noapte, căci islamismul interzice băuturile alcoolice şi dansul. Ambasada a acceptat să înceteze cu slujbele religioase creştine (*American Family Association Journal*, Septembrie 1996, pp. 18-19).

Creştinismul e rău, ne învaţă Naţiunile Unite, trebuie eliminat şi înlocuit cu o unică religie universală. La 25 Iunie 1995 s'a celebrat o

miliarde din banii publici ca să salveze o haită de şacali hrăpăreţi când s'a prăbuşit peso-ul mexican din cauza jafului lor." Toate aceste activităţi se fac de conivenţă cu Bill Clinton, care plănuieşte un jaf asemănător de $103 miliarde în favoarea lui Boris Ielţân. "Cetăţenii care plătesc impozitele, cei care au economisit bani la bancă, cei care trăiesc din salariu şi micii acţionari, pierd sume imense", spune Dr. Aldo Milinkovitch, fost analist la Departamentul Trezoreriei (*The Spotlight*, 26 August 1996, pp. 1,4).

Într'adevăr, Boris Ielţân are nevoie de o infuzie de dolari în Rusia "post"-sovietică. După chiar spusele lui, banditismul s'a unificat cu "structurile comerciale, agenţiile administrative, birourile Ministerului de Interne, autorităţile oraşelor". Circa 80 % din comercianţi plătesc dijmă bandiţilor uniţi cu poliţia, între 30% şi 50% din totalul venitului, nu doar bietele 7 % pe care le plăteau americanii mafioţilor. S'au înregistrat 355.500 delicte gangstereşi în Rusia în 1993, între care 30.000 de asasinate cu premeditare a unor comercianţi, iar autorităţile nu cercetează (*Strategic Investment*, 14 August 1996, p. 9).



## Persecuţia creştinilor

În Sudan, copiii sudanezilor creştini sunt vânduţi ca sclavi de mici. Doi copiii sudanezi, Garang şi Akok, de 10 şi 12 ani, au fost cumpăraţi de doi reporteri americani la piaţa de sclavi, dintre sutele de copii mici sclavi cu trupurile acoperite de arsuri, răni şi vânătăi şi cu ochii opaci de atâta suferinţă. Aceşti doi copii norocoşi, care fuseseră sclavi timp de şase ani, au fost cumpăraţi cu $500 bucata şi restituiţi tatălui lor; restul continuă viaţa de tortură pe care o îndură sclavii sub guvernul negru sudanez "liber". Sclavii provin din copii furaţi de la părinţi din satele sudaneze în raiduri promovate şi organizate de guvernul sudanez, guvern islamic hotărât să-şi extermine cetăţenii creştini care populează sudul Sudanului. Acest guvern realizează profit din vânzarea cetăţenilor săi creştini ca sclavi altor ţări islamice. În Iulie anul acesta guvernul sudanez a folosit bombe împotriva satelor de creştini sudanezi, ţintind biserica şi şcoala.

În China comunistă, securitatea chineză l-a arestat pe pastorul creştin Lai Man Peng, de 22 de ani, care se ruga împreună cu alţii într'o locuinţă. Mulţi dintre chinezii disperaţi de teroarea roşie se întorc către creştinism rugându-se în locuinţele lor, numite "biserici-locuinţe". Lai Mai Peng şi ceilalţi 4 creştini arestaţi au fost bătuţi în faţa celorlalţi credincioşi, care au fost apoi puşi să-şi bată pastorul. Lai Man Peng a murit în urma bătăii târându-se spre casă. Alte 5 chinezoaice creştine au fost torturate pentru că se rugau. Poliţia chineză deobicei bate în mod brutal şi opăreşte cu apă fierbinte chinezii creştini. Una din femei şi-a pierdut dinţii din faţă sub loviturile poliţiei. În provincia chineză Yunnan, pastorul Cui Ceaoşu a fost legat şi omorât în bătăi în primăvara lui 1992 de către birocraţii locali în cadrul campaniei de eradicare a creştinismului.

Noul ambasador american în China comunistă, Jim Sasser, după pregătire şi instructaj corespunzător, a fost întrebat de un grup preocupat de drepturile omului în ajunul plecării lui în China care este atitudinea lui faţă de ce se întâmplă cu creştinii chinezi din bisericile-locuinţe, şi a ripostat stupefiat: "Ce-s creştinii chinezi? Ce-s bisericile-locuinţe?"

În Pakistan o nouă lege care interzice pakistanezilor sub pedeapsa cu moartea creştinismul ca fiind "blasfemie împotriva lui Mahomed" l-a condamnat la moarte pe un copil creştin de 12 ani. Copilul n'a fost executat din cauza vâlvei internaţionale, dar ceilalţi creştini din Pakistan au fost închişi şi torturaţi.

La 20 Mai anul acesta au fost decapitaţi în Algeria 7 călugări pentru vina de a fi creştini. Fuseseră răpiţi dintr'o mănăstire de către un grup islamic.

Robert Hussein, comerciant din Kuwait, s'a convertit la creştinism şi i s'au intentat imediat procese pentru a i se confisca familia, locuinţa, avutul şi comerţul. Constituţia Kuwait-ului (cea apărată cu atâta fervoare de guvernul american) prevede chipurile libertatea religioasă, dar numai pentru cei care nu se convertesc la creştinism; dacă ar fi fost născut creştin ar fi fost altceva, zice procurorul din Kuwait.

Dar guvernul american continuă să lupte pentru "asigurarea democraţiei în lume". Guvernul Arabiei Saudite, menţinut la putere cu forţa americană, le-a cerut membrilor ambasadei americane să înceteze cu slujbele religioase creştine şi cu cluburile de noapte, căci islamismul interzice băuturile alcoolice şi dansul. Ambasada a acceptat să înceteze cu slujbele religioase creştine (*American Family Association Journal*, Septembrie 1996, pp. 18-19).

Creştinismul e rău, ne învaţă Naţiunile Unite, trebuie eliminat şi înlocuit cu o unică religie universală. La 25 Iunie 1995 s'a celebrat o

slujba religioasă la catedrala anglicană din San Francisco, California, organizată de episcopul anglican al Californiei William Swing, împreună cu fundaţia Gorbaciov şi anumiţi prelaţi catolici, prin intermediul unei organizaţii numite Conferinţa Mondială pentru Religie şi Pace. Ziarul *San Francisco Chronicle* scrie că la această slujbă "s'au oferit rugăciuni şi incantaţii la o duzină de zeităţi". Copii din toată lumea au adus apă din vreo 30 de "ape sacre" ca Gangele, Amazonul, Marea Roşie, Iordanul, pe care le-au vărsat într'un singur "bazin al unităţii" în timp ce un cor de copii intona o monodie jalnică din slujba scrisă pentru zeiţa Gea (Gaia) la catedrala New Age (Noii Ere) St John the Divine din New York; iar episcopul Swing intona: "Tot aşa cum aceste ape sfinte se contopesc aici, aşa să aducă oraşul care găzduieşte naţiunile lumii toate religiile lumii ca să le contopească laolaltă." Literatura acestei acţiuni a Naţiunilor Unite arată că în 1997 se va scrie carta Religiilor Unite, care vor fi apoi instaurate în Iunie 2000, şi vor funcţiona deplin în Iunie 2005. Sediul acestor Religii Unite va fi Presidio, fosta bază militară din San Francisco care găzduieşte în prezent fundaţia lui Gorbaciov.

Religiile Unite vor avea ca şi Naţiunile Unite o Adunare Generală, un Consiliu de Securitate şi un Secretar General; ceeace sunt Naţiunile Unite pentru naţiuni vor fi Religiile Unite pentru religii. Nu se va mai pomeni de lumina lui Christos; episcopul Swing arată că se va revărsa "lumina tradiţiilor spirituale ale lumii [inclusiv păgânismul şi ocultismul] peste o lume care are cu disperare nevoie de lumină". Dintre problemele pe care le vor rezolva Religiile Unite se numără mediul înconjurător, suprapopulaţia, sărăcia, boala. La Presidio, Religiile Unite vor avea "o Sală a Vorbirii, o Sală a Ascultării, o Sală a Acţiunii, o Sală de Conferinţe", şi "un parc cu monumente ... care să asigure o mai bună înţelegere între religiile lumii". Religiile Unite au deja $150 milioane (nu se spune de unde), dar vor fi finanţate masiv de "arabi, evrei, creştini", zice episcopul. Un ziarist de la *San Jose Mercury* l-a întrebat pe episcop de ce cheltuieşte $150 milioane pe clădiri fastuoase în loc să ajute săracii înfometaţi care chipurile constituie una din problemele Religiilor Unite; "costă o grămadă de bani să construieşti orice e unit", a răspuns episcopul; "săracii vor beneficia ... dacă religiile pot reduce omorul, violul, tortura". "Suntem în pragul unei civilizaţii globale", a mai spus el, "dar nu există un acces global la sufletul omului." Acest acces global este panteismul, căci, zice el, "Religiile Unite vor simboliza faptul că credincioşii împărtăşesc o credinţă



profundă că tot ceeace trăieşte este corelat şi că trebuie să realizăm unitatea". Subordonatul episcopului Swing, Matthew Fox, fost călugăr dominican care a trecut la anglicanism, a oficiat în toamna anului 1994 o "slujbă planetară", descrisă în *The Dallas Morning News* ca un amestec de ritual creştin, ocultism, adorare a zeiţei pământului, teozofie, şi un fel de "extaz în care se adoră Dumnezeu şi Muma Natură". Aceste feluri de extaz, numite *rave*, constau din dansuri şi iubire în grup acompaniate de muzică tehnologică, lumini laser, învăluiri de fum şi consum de stupefiante psihedelice. Nu se ştie dacă episcopul Swing a consumat şi el stupefiante, dar de dansat a dansat şi el în tam-tam-ul muzicii tehnologice. Atât în catedrală cât şi în scrierile sale, acest episcop anglican (denominaţie fost creştină) foloseşte simbolismul ocult al celor 4 elemente, pământ, aier, apă şi foc. El se bucură de sprijinul unor personalităţi ca Desmond Tutu, Dalai Lama, şi şeful curţii supreme islamice din Pakistan, acolo unde se torturează şi se ucid creştinii. Ca şi islamicii din Pakistan, Religiile Unite văd în "sistemul de credinţă inflexibilă" a creştinilor inamicul public numărul 1; deşi Religiile Unite pretind că reunind toate religiile îi vor accepta şi pe creştini, Barbara Marx Hubbard, cea care vorbeşte cu spiritele răposaţilor şi scrie tratate despre viitorul omenirii citite şi respectate de nomenclatura Noii Ordini Mondiale, a declarat că fundamentaliştii creştini şi catolicii nemodernizaţi vor dispare.

Printre responsabilităţile Religiilor Unite se numără şi construirea unei etici globale, De construirea ei se ocupă Hans Küng, teologul discreditat aşa-zis catolic care scrie că etica globală "trebuie să pună omul în centru astfel încât să fie incluse atât umanismul cât şi preceptele religioase". Küng înlocuieşte cele 10 porunci cu mediul înconjurător, emanciparea (?!!) femeilor, lupta pentru pace şi toleranţa pentru toate viciile şi crimele. Etica asta este extrem de flexibilă; "fiecare generaţie trebuie să decidă singură ce e bine şi ce e rău. ... Ce e bine azi poate fi rău mâine", scrie Robert Muller, promotor al Noii Ere; nomenclatura conducătoare va decide ce e rău azi spre deosebire de ce-a fost rău ieri, şi va face într'o clipită criminali din oameni nevinovaţi după bunul ei plac.

Cu episcopul Swing colaborează Conferinţa Mondială pentru Religie şi Pace, prin intermediul căreia conducerea vândută a Bisericii Catolice de după cel de-al doilea Consiliu de la Vatican participă la construirea acestor Religii Unite; mai colaborează figuri ca arhiepiscopul Angelo Fernandes din New Delhi, Pr. Gustavo Gutierrez, cel care

promova revoluţia comunistă prin "teologia eliberării", şi cardinalul Martini al Milanului, cel care promovează infiltrarea masoneriei în Biserica Catolică şi doreşte să fie papă peste o biserică în care şi femeile pot fi preoţi. În Noiembrie 1994 a avut loc prima sesiune a celei de-a 6-a adunări generale a Conferinţei Mondiale pentru Religie şi Pace, şi a avut loc pentru prima dată la Vatican. Au vorbit mulţi necreştini, şi a vorbit şi Pr. Gustavo Gutierrez, apoi preşedintele Fundaţiei Rockefeller (care a finanţat totul), Hans Küng, cardinalul Martini, apoi cardinalul Etchegaray, cel care a organizat adunarea de la Assissi din 1986 unde pe altarul bisericii din Assissi Isus Christos a fost înlocuit cu Budha, şi cardinalul Arinze din Nigeria, alt promotor al budismului în sânul acestui "creştinism" nou. La această sesiune papa a avut ocazia să asculte în Vatican versete din Koran, versete iudaice, invocaţii shinto, budiste şi hinduiste. Jurnalul Conferinţei Mondiale pentru Religie şi Pace din Februarie 1995 anunţa declaraţia de închidere a sesiunii cu concluzia despre "sfinţenia Pământului şi unitatea noastră cu el" (*Catholic Family News*, Vol. 3, No. 10, Octombrie 1996, pp. 1, 23-26).

Dar dacă noile generaţii de americani nu ştiu ce-s creştinii, ştiu în schimb alte lucruri folositoare. În primăvara anului 1992, elevii de la şcoala de stat Chelmsford din Boston, Massachusetts, au fost obligaţi să participe la un festival sexual la care li s'a propovăduit homosexualitatea şi copularea minorilor în afara căsătoriei. Părinţii elevilor au intentat un proces arătând că elevii au fost presaţi şi batjocoriţi ca să fie făcuţi să participe. Conferenţiarul a folosit cuvinte obscene, a descris pe larg fericirea copulării anale şi orale, şi a pus studenţii să mimeze acte sexuale, inclusiv să lingă prezervative. Elevii au fost îndemnaţi să fie mândri de felul în care copulează şi să nu asculte de ce spun părinţii lor sau alţii. Părinţii n'au fost încunoştiinţaţi de acest festival şi nici unui elev nu i s'a permis să părăsească festivalul. Dar instanţa în faţa căreia a ajuns cazul a respins procesul ca fiind lipsit de merit, bazându-se pe o motivare extrasă dintr'un text scris de Alianţa Homosexualilor şi Lesbienelor Împotriva Defăimării, şi Curtea Supremă a refuzat să cerceteze cazul (*Alliance Defense Fund*, Scottsdale, Arizona).

*

În ultima săptămână din August au avut loc răzmeriţe populare la Kerak şi alte localităţi din sudul Iordaniei unde populaţia s'a revoltat pentru că Primul Ministru Abd al-Karim al-Kabariti a decretat scumpirea pâinii aşa cum îi dictase planul de austeritate impus de Fondul Monetar Internaţional. Preţul pâinii s'a ridicat



la mai mult decât dublu (*Strategic Weekly Briefing*, 23 August 1996, p. 5). Toţi membrii intelighenţiei româneşti care repetă fără să înţeleagă cât este de necesar ca România să se îndatoreze cât mai adânc Fondului Monetar Internaţional (i-am auzit repetând ca papagalii că "avem nevoie de împrumuturi pentru refacerea economiei") ar trebui să se ostenească să examineze întâi felul în care Fondul Monetar Internaţional acordă câte unei ţări împrumuturi pe care le delapidează nomenclatura, dar care trebuie restituite cu dobânzi exorbitante de către întreaga populaţie care plăteşte prin programe de austeritate care ridică preţul alimentelor, devalorizează moneda, şi duce întreaga naţiune la sapă de lemn.

China comunistă însă a început să rezolve problema suprapopulaţiei şi-a crizei de alimente: a început să "elimine" dintre cei vii pe chinezii bătrâni, ajutându-i să treacă în lumea cealaltă, după cum scriu atât ziarele chinezeşti cât şi ziarul *China Daily* care apare în limba engleză (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Septembrie 1996, p.15).

Iar în Statele Unite asistăm la circul "rivalităţii" dintre cele două partide politice, Republican şi Democrat, fiecare cu candidatul său la preşedinţie (respectiv Robert Dole şi Bill Clinton). Carroll Quigley, unul din nomenclatura Noii Ordini Mondiale a cărui monumentală carte *Tragedy and Hope* descrie în detaliu această ordine, zice: "Ideea că aceste două partide ar trebui să reprezinte idei şi politici opuse este o prostie. De fapt, aceste două partide trebuie să fie aproape identice, astfel încât poporul american poate la toate alegerile să scape de pungaşii din conducere fără ca să efectueze nici o schimbare mare sau adâncă în politica urmată" (*The New American*, Vol. 12, No. 17, 19 August 1996, p. 34). Dar şerbii Noii Ordini Mondiale din Statele Unite ale Americii nu vor observa identitatea dintre aceste partide; odată cu eliminarea bătrânilor dintre cei vii, s'a rezolvat şi problema sclavilor prea inteligenţi. O anchetă recentă a Centrului Naţional pentru Statistica Învăţământului arată că dintre 5.000 de diplomaţi universitari recenţi, jumătate nu ştiu citi cel mai simplu orar al unui autobus, şi peste 45 % din ei n'au putut afla care sunt părerile contrare dintr'un articol care descria două păreri opuse; iar 87 % din ei n'au putut nicicum afla, nici măcar cu ajutorul unui calculator, cam cât i-ar costa un covor care să acopere toată camera ştiind preţul unui metru pătrat de covor şi ştiind câţi metri pătraţi are camera. Educatorii care au această superbă realizare îl sprijină pe Bill Clinton în proporţie de 91 %. Şi ei îşi exprimă liber crezul educativ. "De ce să-i învăţăm pe tineri să socotească sau

să scrie, când doar cu $5 poţi cumpăra un calculator, sau o maşină de procesat text (word processor)? ... În fond, e într'adevăr nevoie ca să fie cu toţii alfabetizaţi - să ştie scrie şi citi aşa cum ştiau în mod tradiţional?" se întreabă retoric Anthony Oerringer, profesor universitar la prestigioasa universitate Harvard care dă tonul inteligheniţiei americane, şi unul din creatorii şi promotorii sistemului actual de şcolarizare din Statele Unite numit Outcome-Based Education (educaţia bazată pe rezultate: aceste rezultate nu sunt alfabetizarea ci uniformizarea, conformismul şi ascultarea oarbă) (*E Pluribus Unum, apud The McAlvany Intelligence Advisor*, Octombrie 1996, p. 21).

## Afacerile sunt afaceri
### Partea I

De la ciuma bubonică nici o altă epidemie nu a produs atâta teroare în populaţie ca SIDA şi cu toată publicitatea largă acordată acestei boli, foarte puţine date statistice reale sunt furnizate cu privire la numărul celor infectaţi, mortalitatea, sau incidenţa în diferitele grupuri sociale.

SIDA a apărut la începutul decadei 1980 când tineri homosexuali au murit lent, cu sistemul imun distrus, invadaţi de infecţii oribile, refractare la orice tratament. Boala s'a extins în scurtă vreme la cei care foloseau droguri intravenos şi la un număr restrâns de hemofiliaci contaminaţi prin transfuzii cu sânge infectat. În 1984 oamenii de ştiinţă au descoperit virusul imunodeficitar uman (human immunodeficiency virus or HIV) care, după părerea lor, este responsabil pentru epidemie. Prognosticele pentru viitorul omenirii erau abismale. Nimeni, în lumea medicală, cu toată baza materială gigantică şi tehnologia suficient de avansată capabilă să analizeze celule individuale, nu a fost în stare să producă un vaccin sau tratament adecvat. Invazia bolii în lumea heterosexualilor şi perioada de incubare care durează decenii, timp în care individul infectat putea transmite boala la zeci de alte persoane, păreau să prezică sfârşitul lumii; creşterea exponenţială numărului cazurilor ar fi făcut ca cei afectaţi finalmente să constituie în scurtă vreme o mare parte din populaţia globului. Aceasta era viziunea oficială ce curgea prin venele guvernului federal începând cu ministrul sănătăţii (Surgeon General), continuând cu Institutele Naţionale de Sănătate (echivalentul Institutelor de Igienă din România) şi Centrele pentru Controlul Bolilor



(Centers for Disease Control - CDC) la care s'au aliniat diverse fundaţii şi grupuri activiste şi, evident, mass media, la un cost, numai în Statele Unite, de 25 de miliarde de dolari anual.

Suntem în anul 1996 şi nici una din aceste preziceri nu s'au adeverit. Din numărul mare al celor contaminaţi, care rămâne constant, numai o minoritate au simptomele SIDEi. O mulţime de oameni de ştiinţă au început să se îndoiască de bazele războiului împotriva SIDEi, sugerând că HIV nu este decât un alt virus inofensiv, SIDA nu este o boală contagioasă, şi că de fapt sub numele ei sunt cuprinse o varietate de maladii neînrudite, specifice anumitor grupuri sociale al căror stil de viaţă îi expune la anumite riscuri.

În 1994 a apărut cartea Dr. Bryan Ellison *Why We Will Never Win the War on AIDS* (De ce nu vom câştiga niciodată războiul cu SIDA) care descrie SIDA dintr'o perspectivă diferită de viziunea oficială. Redăm aici materialul extrem de interesant tratat în această carte; căci supravieţuirea şi sănătatea sunt subiecte care ne privesc pe toţi foarte îndeaproape.

Cartea este extrem de amplu documentată, scrisă cu cursivitate, logică şi strălucire, lectura ei este captivantă şi la sfârşitul lecturii eşti câştigat de partea autorului. Publicarea cărţii a întâmpinat serioase piedici. Fiecare editură a fost la început entuziastă, ca apoi să refuze publicarea fără motiv. Uneori autorului i s'a interzis chiar şi accesul la editor. Cu oarecari pierderi materiale acesta a izbutit totuşi să-şi publice cartea la o mică editură, El Cerrito din California. Imediat după apariţie a apărut pe scenă guvernul federal, care prin justiţie a blocat vânzarea cărţii până la judecarea cazului (ce crimă s'o fi judecând oare??). Puţinele exemplare ajunse în mâna publicului au fost obţinute direct de la autor. În 1995 justiţia clintonistă a interzis difuzarea cărţii, iar Dr Ellison a fost amendat cu 500.000 de dolari pentru daune! (Ce fel de daune şi pe cine a lezat?). Pentru prima dată în istoria Statelor Unite ghiara de fier a guvernului federal a ferecat răspândirea şi libera dezbatere a opiniilor ştiinţifice.

Capul răutăţilor, cel care a deviat de la linia politică corectă, este Dr. Paul Duesberg, profesor de biologie moleculară la Universitatea din Berkeley, California. Timp de trei decenii Dr. Duesberg a studiat viruşii, în special retroviruşii (HIV este unul din ei) cu descoperiri atât de marcante încât a fost ales membru al Academiei Naţionale de Ştiinţe (cinste acordată unui număr extrem de limitat). I s'a acordat o bursă specială de la National Institutes for Health pentru merite deosebite şi a fost inclus pe listă pentru premiul

Nobel. Din nefericire, opinia disidentă cu privire la SIDA a creat animozitate printre colegii lui, sub presiunea cărora fondurile sale pentru cercetări au fost tăiate, iar poziţia sa în lumea ştiinţifică s'a deteriorat. E tragic, şi cu consecinţe greu de prevăzut pentru viitorul onestităţii în cercetarea ştiinţifică, că mentalitatea morbidă din jungla politică a contaminat şi lumea ştiinţifică. Orice disident politic, în special în vâltoarea luptei pentru preşedenţie, nu este evaluat raţional pe baza opiniilor sale ci murdărit cu epitete greu mirositoare astfel încât credibilitatea lui să fie destrămată în faţa gloatei de votanţi necugetători. Bryan Ellison, autorul cărţii, după terminarea facultăţii, a decis să rămână în cercetare, lucrând alături de Harry Rubin în domeniul cancerului, şi de Paul Duesberg în cel al SIDEi. Interesat în istoria medicinii, el a ajuns la concluzia deprimantă că birocraţia necinstită care domină profesiunea medicală în prezent este culminarea unui proces secular, şi că SIDA este produsul unei elite numite "vânătorii de viruşi" care sunt descendenţii generaţiilor de vânători de microbi din secolul trecut. Aceştia şi-au încununat opera atribuind cauza unor boli necontagioase (ca cele provocate de carenţa în vitamine) microbilor. Sulfamidele şi antibioticele, precum şi alte medicamente, au eradicat practic bolile care decimau populaţii întregi. Atunci interesul cercetătorilor s'a îndreptat asupra viruşilor, propulsaţi de epidemia de poliomielită de la începutul secolului, care s'a stins în momentul când a apărut armata de noi virusologi. Atenţia lor s'a îndreptat atunci asupra altor boli, ca scleroza multiplă, sau cancerul, făcând ca viruşi inofensivi să fie blamaţi ca provocând aceste boli. Grupul virusologilor care au declarat război cancerului a pus temeliile ostilităţilor împotriva SIDEi. Dintre ei fac parte Carlton Gajdusek, Hilary Koprowski, Howard Temin, David Baltimore, Myron 'Max' Essex, J.Michael Bishop, Harold Varmus, Robert Weinberg, Robert Gallo, Harry Rubin, şi Peter Duesberg. Acest grup influenţează distribuirea premiilor Nobel, au poziţii editoriale puternice în cele mai multe publicaţii medicale, şi controlează alocarea de fonduri pentru cercetare. Împreună cu aliaţii lor din poziţiile de sănătate publică, ca Alexander Langmuir, Harold Jaffe şi Donald Francis, sau membrii unor universităţi, în special cei de la National Institutes of Health, au declarat războiul împotriva SIDEi. Din acest grup, singurii Peter Duesberg şi Harry Rubin s'au îndepărtat de la dogma oficială a SIDEi şi în consecinţă au fost eliminaţi de la putere.

**Luptând cu morile de vânt.**

Masiva campanie împotriva SIDEi este un eşec total. Nici o singură viaţă nu a fost salvată în aceşti 15 ani de când a fost diagnosticat primul pacient cu SIDA, spre deosebire de epidemia de poliomielită eradicată într'un deceniu după ce vaccinul lui Jonas Salk şi Albert Sabin a putut fi distribuit pe scară largă. Pacienţii diagnosticaţi cu SIDA au de ales între AZT, ddI, ddC sau d4T, medicamente create iniţial pentru tratamentul cancerului care au teribile efecte secundare, ca pierderea părului, degenerarea musculaturii, ameţeli, vomismente şi distrugerea sistemului imun, şi care aduc beneficii imaginare sau greu de evaluat. Tratamentul cu aceste medicamente nu a salvat nici o singură viaţă şi e imposibil de demonstrat că ar fi prelungit vreuna. Mijloacele preventive trâmbiţate de autorităţi au fost un alt eşec penibil. Distribuirea de prezervative sau ace hipodermice pentru drogaţi nu a scăzut numărul celor infectaţi, după cum nici precauţiile impuse pentru asanarea sângelui de transfuzii nu a modificat rata mortalităţii prin SIDA printre cei care primesc transfuzii (inclusiv hemofiliacii). Prezicerile experţilor privind epidemia sunt însă complet eronate. Perioada de latenţă a bolii, care în 1981 a fost evaluată la sub un an, a fost recalculată de ei aproape în fiecare an, ajungând astăzi la peste 11 ani. La nivelul pacienţilor, medicii sunt incapabili să prevadă evoluţia bolii, şi nu pot prevedea dacă bolnavul va face cancer, pneumonie, demenţă, sau nimic.

Evaluarea extinderii epidemiei SIDA a ridicat o altă problemă. Experţii au prezis explozia SIDEi în populaţia generală, afectând egal orice membru al comunităţii, femei, masculi, heterosexuali, homosexuali. În 1985 au fost depistaţi un milion de americani pozitivi la testul pentru HIV, şase până la opt milioane de oameni în Africa şi aproximativ 6% din populaţia statului Haiti. Foarte puţini au decedat din această largă populaţie, mai mult, nouă din zece indivizi infectaţi sunt masculi şi peste 95% din ei sunt sau homosexuali sau utilizează masiv droguri. În Africa din milioanele de infectaţi în peste un deceniu au murit 250.000, iar populaţia din Haiti este practic neafectată.

Cum se explică acest lamentabil eşec al lumii ştiinţifice atunci când bugetul anual alocat pentru SIDA este de şase miliarde de dolari (câte ţări au un buget naţional atât de substanţial?), când baza tehnologică este fără precedent de avansată, când au la dispoziţie zeci de mii de cercetători şi o literatură de peste 80.000 de publicaţii la dispoziţia lor? Răspunsul stă în modul în care este interpretat noianul de informaţii medicale. Oamenii de ştiinţă au pornit pe un drum greşit şi au clădit un edificiu imens pe supoziţii artificiale. De fapt n'au răspuns la o întrebare fundamentală: ce este

SIDA?

Orice boală nouă forţează lumea medicală în primul rând la a găsi cauza. Obligaţia cercetătorilor este de a studia amândouă posibilităţile pentru o epidemie: infecţie microbiană, sau o sursă ne-microbiană ca de pildă un regim alimentar deficitar, prezenţa unor substanţe toxice, etc. În cazul SIDEi eforturile au fost canalizate de la început spre descoperirea unui virus responsabil pentru epidemie. Tonul a fost dat de Robert Gallo, David Baltimore, şi Anthony Fauci de la National Institutes for Health consideraţi experţi virologi, şi lupta împotriva epidemiei a luat o turnură mai mult politică. În 1984, Dr Robert Gallo şi-a anunţat descoperirea unui nou virus la o conferinţă de presă şi nu într'un forum ştiinţific. Zeci de cercetători ştiinţifici au început să se îndoiască astăzi de faptul că HIV - virusul SIDEi - este într'adevăr responsabil pentru aşa zisa epidemie. Iar dacă într'adevăr lumea medicală a pornit acţiunea împotriva SIDEi dintr'un unghi greşit, rezultatele pot fi dezastruoase. Populaţia nu este prevenită de adevăratele condiţii care produc SIDA, doctorii utilizează tratamente ineficiente sau periculoase şi vieţi omeneşti sunt irosite. Şi nu este prima dată când lumea ştiinţifică birocratizată, sub presiunea intereselor financiare, face greşeli de proporţii monstruoase.

La culmea războiului împotriva poliomielitei din anii 50, în Japonia a apărut o epidemie de SMON care oarecum a anticipat SIDA. Timp de 15 ani sindromul a fost incorect tratat, şi eforturile conduse de către virologi au ignorat dovezile care demonstrau că boala nu era contagioasă. Epidemia lua proporţii în ciuda măsurilor sanitare, ca în final doctorii să fie forţaţi să admită că tratamentul lor **provoca** SMON. Acest episod ruşinos pentru vânătorii de viruşi a rămas practic în interiorul Japoniei: puţine referinţe au apărut în occident.

În 1959 Dr Reisaku Kono, virolog, a vizitat prima pacientă care manifesta o condiţie neurologică misterioasă, care semăna oarecum cu simptomele poliomielitei. Începea cu dizordini abdominale, hemoragii interne, diaree şi apoi paralizie. În decurs de cinci ani, de la un număr restrâns de cazuri, incidenţa bolnavilor a atins 160, o creştere alarmantă pentru populaţia restrânsă din regiunea respectivă. Apariţia bruscă, concentrarea cazurilor în jurul spitalelor, afectarea uneori a întregii familii, variaţia sezonieră cu maximum toamna, incidenţa ridicată în profesiunea medicală şi mai redusă la fermieri deşi aceştia erau expuşi la pesticide, au dus la concluzia că este vorba de o epidemie virusală, răspândită probabil prin insecte. Cei care au opiniat că ar putea fi vorba de o



maladie ne-contagioasă au fost reduşi la tăcere. Existau însă unele elemente greu de explicat: faptul că boala apărea cu predominenţă la femeile de vârstă mijlocie, în timp ce bărbaţii şi mai ales copiii, care transmit practic orice boală contagioasă, erau evitaţi. În plus, în nici unul din cazuri nu s'a observat o modificare de la normal a tabloului sanghin, temperatura rămânea normală şi nu exista nici un alt semn că organismul se lupta cu germeni invadatori. În 1964, anul în care au avut loc jocurile olimpice în Japonia, în oraşul Toda, una din localităţile unde urma să aibe loc competiţii, au apărut brusc 69 de noi cazuri, unele cu noi simptome - orbire. Lumea medicală a fost extrem de alarmată şi în luna Mai la adunarea generală a Societăţii Japoneze de Medicină Internă, epidemia a fost inclusă ca un subiect principal în programă şi i s'a dat un nume oficial, "neuropatie mielo-optică subacută" (Subacute Myelo-Optic Neuropathy sau SMON). Ministerul Sănătăţii a oferit imediat o bursă pentru cercetare şi a creat o comisie de investigare sub direcţia profesorului Magojiro Maekawa de la Universitatea din Kyoto, iar Dr Kono a făcut parte din comisie. Etsura Totsuka, care mai târziu a devenit avocatul victimelor, a comentat despre membrii comisiei că "nu sunt decât o adunătură de vânători de viruşi". Acelaşi an a adus aparent o rază de speranţă: un virolog, Masahisa Shingu, a descoperit un virus în excreţiile pacienţilor, numit echovirus (de la Enteric Cytopathogenic Human Orphan Virus - numit orfan pentru că a fost descoperit în timpul epidemiei de poliomielită, dar nu are capacitatea de a produce o boală). Concluzia lui Shingu a fost că uneori acest virus poate penetra sistemul nervos şi produce simptomele SMON. Kono, însă, mai precaut, după alţi trei ani de cercetări, a raportat la un simpozion SMON că nu a putut izola de la pacienţii lui acest virus şi nici nu a putut obţine dovada unei infecţii anterioare. Comisia Maekawa a observat că aproximativ jumătate din pacienţi au primit un medicament împotriva diareei numit Enterovioform, iar restul un medicament numit Emaform. Amândouă medicamentele au fost prescrise pentru probleme gastrice, simptomele precoce ale SMON-ului. Ideea de a lega epidemia de aceste medicamente părea nelogică întrucât era greu de conceput ca două produse diferite să provoace aceleaşi simptome. Din nefericire comisia nu şi-a extins investigaţia: cele două medicamente erau de fapt identice, distribuite doar sub nume diferite. În 1967 comisia a fost dizolvată din lipsă de rezultate. Numărul celor bolnavi a atins 2000. În acelaşi an în regiunea Okayama a apărut un nou focar de epidemie, zeci de femei în vârstă şi câţiva

bărbaţi în jur de 30 de ani au umplut spitalele. Vânătoarea de viruşi a primit un nou impuls. Doi cercetători au izolat un nou virus de tipul coxsackie, cu noi speranţe de a curma epidemia, ca apoi să se dovedească că de fapt era doar o contaminare accidentală de laborator. În 1969 Ministerul Sănătăţii a format o nouă comisie dotată cu fonduri substanţiale, Dr Kono fiind numit şeful comisiei. După aproape un deceniu de căutări febrile, rezultatele au fost nule. Dr Kono a împărţit activitatea comisiei în patru secţii: cercetări epidemiologice (culegerea de date privind distribuţia, factorii de risc, etc.), cercetări virusologice, informaţii obţinute după autopsierea celor care au decedat, şi, în fine, studii neurologice. Deşi s'a deschis portiţa spre cauze ne-bacteriene, eforturile au fost concentrate spre găsirea unui virus responsabil de epidemie. Noi cercetări în Statele Unite şi Anglia au dat un şi mai mare avânt vânătorii de viruşi. Carleton Gajdusek de la National Institutes of Health (NIH) a găsit evidenţa unui "virus lent" printre băştinaşii din Noua Guinee. Metodele sale experimentale lăsau însă de dorit. El nu a izolat virusul, ci a injectat la cimpanzei un macerat din creerul celor bolnavi. Cum unele maimuţe au arătat deficienţe motorii, şi-a publicat rezultatele cu noua teorie culegând aplauzele colegilor. A doua aşa zisă descoperire a venit din Londra, de la spitalul Middlessex, unde doi cercetători au descoperit virusul care produce limfomul lui Burkitt, primul virus descoperit care produce cancer şi primul care are o perioadă de incubare de ani. Aceste stranii descoperiri au întărit credinţa majorităţii membrilor din comisia Kono că SMON e datorat unui virus, deşi unii membri şi-au exprimat rezervele arătând că simptomele nu sunt caracteristice unei infecţii virusale. Imitând metoda lui Gajdusek, Dr Kono a injectat exudate nepurificate de la pacienţi la maimuţe fără nici un rezultat însă.

Un farmacolog, Dr Beppu, intrigat de faptul că toţi pacienţii au luat medicamente împotriva diareei care s'au dovedit a fi una şi aceeaşi substanţă (clioquinol) sub diverse nume, a administrat-o la animale de laborator sperând să recreeze simptomele pacienţilor cu SMON. Dar toate animalele au murit şi din nefericire Dr Beppu nu a înţeles semnificaţia rezultatelor. Se credea că clioquinolul nu se absoarbe prin sistemul gastro-intestinal şi de fapt se administra pentru combaterea infecţiilor intestinale. Rezultatele lui Beppu au demonstrat însă toxicitatea ridicată a produsului. La unii pacienţi s'a observat un strat verzui care acoperea limba iar urina verzuie a unor pacienţi a putut fi analizată chimic arătând prezenţa unei forme alterate de clioquinol. Ipoteza că



acest medicament provoacă SMON nu a fost prea populară în lumea medicală; dar la o mulţime de bolnavi cu SMON trataţi cu medicamentul care le-a provocat boala în primul rând simptomele au fost exacerbate. Profesorul de virusologie Tadao Tsubaki a condus atunci un mic studiu din datele culese de la spitale şi a demonstrat că 96% din bolnavi au luat clioquinol, gravitatea simptomelor fiind direct proporţională cu cantitatea de medicament administrată, iar incidenţa cazurilor se suprapunea geografic perfect cu volumul de medicament vândut. Ministerul Sănătăţii a interzis imediat vânzarea produsului şi epidemia s'a stins.

Dr Kono a fost cel care, ulterior, a explicat lipsa de viziune în lupta împotriva SMON-ului. Întâi, doctorii au refuzat să creadă într'o maladie iatrogenă (cauzată de tratamentul medical) şi, în al doilea rând, un motiv mult mai important a fost atitudinea virusologilor. SMON a apărut în timpul acţiunii împotriva poliomielitei când vânătorii de viruşi au primit partea leului din fonduri şi atenţie. Chiar după ce cauzalitatea epidemiei a fost clar demonstrată, unii virusologi au continuat investigaţiile lor. Dr Inoue a declarat, cu puţin timp înainte de a se demonstra acţiunea clioquinolului, că a descoperit un virus în lichidul cefalo-rahidian şi în excreţiile bolnavilor de SMON, precum şi anticorpi specifici, un virus care a omorât culturi celulare şi pe care el l-a clasificat drept un nou virus de tipul herpesului. Dr Kono şi alţi virusologi au încercat fără rezultat să reproducă experimentul. N'au fost în stare nici să deceleze virusul în culturile primite de la Dr Inoue. Cu toate acestea Dr Inoue a devenit o celebritate iar mass media care a diseminat informaţia a creat panică în populaţie. Bolnavii au fost izolaţi de familiile lor de teama contaminării, şi unii bolnavi s'au sinucis. Lucrurile s'au liniştit de îndată ce s'a cunoscut cauza adevărată a bolii. Cu toate acestea, luni de zile după ce epidemia a fost practic eradicată, au apărut rapoarte emanând de la diverse laboratoare care pretindeau că au putut reproduce rezultatele Dr-lui Inoue, găsind noul virus care induce simptomele SMON. La întrunirea grupului de cercetare SMON din 1972, s'a decis să se înceteze orice efort pe linia de cercetare a Dr-lui Inoue, bazat pe încercările nefructuoase ale multor oameni de ştiinţă de a reproduce rezultatele. Acest lucru însă nu temperat zelul virusologilor aliniaţi cu Dr Inoue. În 1974 revista medicală *Lancet* din Marea Britanie şi apoi *The Review of Medical Microbiology* au publicat ipoteza virusală despre sindromul SMON şi, cu toate protestele Dr-lui Kono, au rămas pe aceeaşi poziţie în ediţia

următoare din 1976.

Epidemia s'a încheiat în 1973 cu 11.007 bolnavi şi sute de morţi. Compania Ciba-Geigy, una din producătoarele clioquinolului, era încunoştiinţată de toxicitatea produsului, dar a refuzat să comunice aceste date japonezilor, şi, mai mult, ca urmare a acţiunilor juridice împotriva ei intentate de către victime, a contactat doctorii ce raportaseră efectele colaterale ale clioquinolului şi a ştiut cum să le cumpere tăcerea. Bătălia în justiţie a fost crâncenă. Compensaţiile financiare cerute erau enorme şi apărarea a recurs la cele mai diverse trucuri pentru a evita o catastrofă financiară. În ultimă instanţă s'a redeschis ipoteza virusală susţinând că boala a fost datorată virusului descoperit de către Dr Inoue. În ciuda dovezilor contrare de necontestat, tribunalul nu a fost convins de cauza adevărată a epidemiei şi a redus compensaţiile datorate victimelor.

Înafara graniţelor Japoniei, foarte puţini cunosc controversa epdemiei SMON.

La începutul anului 1981, Dr Michael Gottlieb de la Universitatea din California a văzut cinci pacienţi murind de o formă ciudată de boală şi imediat a suspectat că suntem în faţa unei noi epidemii. Ca şi SMON, SIDA a explodat dramatic în ultimul deceniu şi a urmat acelaşi traseu. Părea să fie o boală contagioasă ce apărea la hemofiliaci sau alte persoane care au primit transfuzii, precum şi în populaţia homosexualilor şi a celor care îşi administrau droguri intravenos. SMON a fost provocat de către un medicament. SIDA este parţial produsul terapiei cu AZT. Amândouă, aşa zisele epidemii, au fost produsul unui program ştiinţific autopropulsat - vânătoarea de microbi. Şi cartea Dr-lui Ellison demonstrează acest fapt.

**Vânătoarea de microbi.**

Societăţile pre-industriale au fost marcate de epidemii frecvente îmbrăcând tot spectrul maladiilor contagioase imaginabile, de la gripă şi pneumonie, la tuberculoză, malarie, holeră, etc. Apariţia bruscă şi felul misterios în care se transmiteau, au dat naştere la tot felul de mituri despre spirite rele sau miasme inhalate. În secolul XVII Antony Leeuwenhoek a construit un microscop cu care a văzut o mulţime de organisme unicelulare nu numai în apă ci şi în lichidele biologice umane sau animale. Deşi descoperirea lui a stârnit interesul oamenilor de ştiinţă din epoca respectivă, au trebuit să treacă încă două secole până s'a înţeles rolul acelor fiinţe micuţe. Un profesor de chimie francez, Louis Pasteur, rugat de fabricanţii de bere să explice de ce în unele vase are loc fermentaţie şi în altele nu, a găsit că drojdia, un



microorganism, este de fapt responsabilă de fermentaţia alcoolică. Doctorii au făcut imediat legătura logică cu apariţia bolilor şi această ipoteză microbiană a devenit obiectul unor aprinse controverse. Era necesară o dovadă că într'adevăr există o corelaţie între prezenţa microbilor şi apariţia bolilor.

În 1840 Jakob Henle a sugerat că o boală infecţioasă este rezultatul unor microorganisme invizibile care o produc şi care pot fi transmise de la o persoană la alta. Ca să se dovedeasca contagiunea profesorul Edwin Klebs a sugerat ca microbii să fie crescuţi înafara organismului bolnav şi injectaţi la un animal de experienţă ca să se producă boala. Robert Koch a pornit de la rezultatele lui Casimir Joseph Devaine care a demonstrat că sângele vacilor infectate cu antrax injectat la alte vaci, produce boala. A izbutit să infecteze şoareci cu culturi de microbi crescuţi în umoarea ochilor de bovine, devenind astfel primul care a îndeplinit criteriul cerut de Edwin Klebs. Interesul lui Koch pentru infecţii a dus la observaţia că microbii care o produc nu se găsesc în organismele sănătoase şi a adăugat o a treia condiţie la cele două emise de Klebs - necesitatea de a demonstra prezenţa necondiţionată a microbilor iar distribuţia şi mulţimea lor să explice simptomele şi gravitatea lor. În 1884, descoperind bacteria care produce tuberculoza, a publicat o lucrare în care a emis regulele după care un germene poate fi catalogat drept nociv, cunoscute ca postulatele lui Koch: în primul rând germenele trebuie să existe din abundenţă în organismul bolnav, în al doilea rând trebuie izolat şi crescut în culturi pure şi în al treilea rând, germenele purificat trebuie să reproducă boala dacă este administrat unui organism sănătos. Entuziasmul cu care au fost primite cercetările lui Koch s'a oglindit în numărul mare de microbi izolaţi şi demonstraţi ca fiind cauza diverselor boli ca difteria, pneumonia, tetanosul, unele intoxicaţii cu alimente, sifilisul, dar în goana după microbi, unii cercetători au devenit superficiali şi nu au respectat riguros postulatele lui Koch. Întreaga societate umană a beneficiat de pe urma cercetărilor lui Koch. În lupta împotriva microbilor s'au descoperit sulfamidele, apoi antibioticelele şi vaccinurile şi s'au impus măsuri preventive ca asepsia în tehnica operatorie şi accentul pe igiena personală. Guvernele au început să aplice reguli de sanitaţie şi vaccinare în masă, nutriţia şi nivelul de viaţă au fost îmbunătăţite, şi ca urmare epidemiile au fost practic stinse. Cercetările medicale s'au concentrat în lumea minusculă a microbilor în speranţa de a găsi în ele explicaţia pentru boli misterioase; şi de multe ori în lupta pentru afirmare, s'au ignorat postulatele lui Koch cu rezultate dezastruoase

pentru animale. Organismele găzduesc o mulţime de microbi, majoritatea nevătămători şi unii chiar esenţiali pentru existenţă, cum este flora bacteriană digestivă; şi există mari şanse ca unul din aceşti microbi inofensivi să fie izolat şi acuzat pe nedrept de a cauza o anumită boală.

**Boli de malnutriţie.**

Scorbutul, care astăzi se ştie că e cauzat de lipsa vitaminei C, cu mult înainte de izolarea vitaminei se ştia că poate fi vindecat de unii factori "antiscorbutici" din alimente ca citricele, laptele, cartofii şi carnea proaspătă. Dar fixaţia pentru bolile contagioase a ascuns aceste fapte de ochii comunităţii medicale. Scorbutul a fost descris pentru prima dată în sec XVI de către Ronsseux, care a elaborat şi teza alimentară pentru apariţia bolii. Contemporanul său Echthius însă a ajuns la concluzia că este vorba de o infecţie, bazat pe observaţiile sale asupra incidenţei bolii printre călugării unei mânăstiri, ipoteză care a rămas viabilă timp de secole. În 1593 amiralul englez Richard Hawkins a observat că scorbutul care bântuia pe vasele sale a fost eradicat când ajunşi în Brazilia marinarii au mâncat portocale. Cu toate acestea chiar şi el s'a simţit obligat să atribuie apariţia bolii condiţiilor insalubre de pe vase. Contemporan cu Hawkins, un francez, Francois Pyrard, descriind o expediţie în Indii, atribuie scorbutul lipsei de curăţenie şi declară că boala este atât de contagioasă încât poate fi contractată prin respiraţie. Cu toate acestea şi el a notat efectul curativ al portocalelor, observaţie care a fost repede uitată şi ipoteza infecţioasă a rămas fermă pe poziţie. În 1734 pe un vas britanic a izbucnit o "epidemie" de scorbut, unul din marinari fiind în mod special în condiţie foarte precară. Căpitanul vasului, pentru a preveni răspândirea bolii, a abandonat marinarul pe prima insulă. Din fericire, marinarul a mâncat iarbă şi raci, alimente bogate în vitamina C şi astfel s'a recuperat. Salvat de un alt vas, supravieţuirea lui i-a intrigat pe mulţi. James Lind, un medic asociat cu marina britanică, inspirat de acest caz, a ajuns la concluzia după ani de experimentări că scorbutul poate fi prevenit şi tratat cu citrice. Lumea medicală a respins ideea şi a mai trecut o jumătate de secol până s'a introdus sucul de lămâie în raţia marinarilor. La începutul secolului XIX rolul dietei, care n'a fost total acceptat, a început să pălească, ca să fie total abandonat odată cu deschiderea sezonului vânătorii de microbi. Jean-Antoine Villemin, membru al Academiei de Medicină din Paris, primul care a demonstrat că tuberculoza este o boală contagioasă, a fost un ardent susţinător al teoriei că scorbutul este o boală microbiană contagioasă,



interpretând greşit faptul că apare în comunităţi închise ca vase sau închisori şi se răspândeşte rapid la toţi membrii. Argumentul că un factor comun în regimul alimentar ar putea fi cauza a fost ignorat. Succesele teoriei microbiene au magnetizat lumea medicală care s'a concentrat asupra găsirii unui factor microbian responsabil pentru scorbut. Exploratorul Frederick Jackson, împreună cu un profesor de la universitatea din Londra, cu sprijinul material acordat de renumitul chirurg Joseph Lister care a popularizat chirurgia antiseptică, au încercat un experiment pe maimuţe hrănite cu diferite alimente contaminate, pornind de la premiza că nu carenţa de vitamine ci ptomainele apărute în carnea alterată sunt cele care produc scorbutul. Maimuţele care au fost hrănite cu carne contaminată au fost mai des bolnave, şi experimentul a fost declarat un succes şi privit ca o dovadă că scorbutul este rezultatul infecţiei tractului digestiv. Obsesia cu teoria microbiană nu numai că a întârziat descoperirea adevăratei cauze a scorbutului dar a şi provocat o epidemie de scorbut. Sterilizarea laptelui (pasteurizare) s'a răspândit în întreaga Europă, dar procesul reduce conţinutul de vitamină C din lapte şi ca urmare sute de copii au fost diagnosticaţi anual cu scorbut. Asociaţia Americană de Pediatrie a publicat un raport a cărui concluzie a fost că nu fierberea laptelui ci ptomainele din alimente alterate produc epidemia. Un cercetător francez a descoperit cu încântare un nou germen la un copil scorbutic care însă era absent în alte cazuri de scorbut. În timpul primului război mondial, un grup de cercetători au descoperit la porci un germene care izolat, cultivat şi injectat la animale sănătoase, provoca simptome care aduceau vag cu simptomele scorbutului. Dar în mod ciudat, germenele nu mai putea fi izolat din sângele animalelor receptoare. Un doctor german trimis în Rusia să examineze soldaţii ruşi bolnavi de scorbut a ajuns la aceeaşi concluzie că boala se datoreşte condiţiilor insalubre. Finalmente, în 1930, vitamina C a fost izolată şi purificată şi teoria microbiană a scorbutului a fost abandonată.

Beriberi e o altă condiţie uneori fatală, cauzată de lipsa vitaminei B1 (tiamină). Sistemul nervos degenerează, se instalează paralizia, şi uneori finalul este un atac de cord. Frecventă în Asia, a bântuit Franţa după revoluţia franceză când populaţia a refuzat pâinea neagră ţărănească în favoarea pâinii albe din grâu decorticat, lipsit de tiamină. Gustul pentru pâinea albă s'a extins în restul Europei şi Statele Unite şi odată cu el şi incidenţa beriberi-ului. Kanehiro Takaki, medicul şef al marinei japoneze, a studiat caracteristicile bolii printre marinarii

japonezi şi a găsit un raport între unele regimuri alimentare şi apariţia simptomelor şi alte diete cu efecte curative. Observaţia lui a dus la modificarea alimentaţiei marinarilor japonezi şi eradicarea epidemiei. Apoi şi-a publicat observaţiile în *Lancet* în 1887 când febra luptei împotriva microbilor atingea culmea, şi, evident, comunitatea ştiinţifică a privit datele sale cu superioară ironie. Christiaan Eijkman, un doctor olandez, a urmărit o epidemie de beriberi printre soldaţii olandezi din Java, unde în mod misterios populaţia nativă era evitată pe când boala făcea ravagii printre soldaţii olandezi grijulii cu igiena lor personală. Convins de sursa microbiană a maladiei, Eijkman şi-a ascuţit tehnica vânătorii de microbi petrecând câteva luni în laboratorul lui Koch, după care a fost cooptat în grupul de cercetare creat de Administraţia colonială olandeză sub conducerea Dr Pekelharing. La scurtă vreme Pekelharing a izolat o bacterie pe care a considerat-o cauza beriberi-ului. Eijkman a continuat cercetarea Dr Pekelharing fără prea mare rezultat, căci microbul nu a putut fi izolat la toţi bolnavii. Încercând să transmită boala la pui de găină injectând culturi din acel microb, a constatat cu mirare că atât puii injectaţi cât şi cei din lotul martor au manifestat oarecari simptome de beriberi. În cele din urmă a legat schimbarea raţiei alimentare la pui (unii au primit orez decorticat) de apariţia bolii. Eijkman a convins conducerea închisorii să elimine orezul decorticat din alimentaţia puşcăriaşilor şi în curând beriberi a dispărut. Reîntors în Olanda, rezultatele lui au fost vehement atacate, comisia stabilită de administraţia colonială a conchis că germenele descoperit de Pekelharing nu cauzează beriberi dar că epidemia a fost cauzată de un alt germene care nu a fost încă izolat. Însuşi Eijkman, hipnotizat de vânătoarea de microbi şi sub presiunea exercitată de comunitatea medicală, a dedicat încă 10 ani de luptă disperată pentru a găsi germenele care produce beriberi. O mulţime de alţi microbiologi au descoperit diverse bacterii, viermi, protozoare, mucegaiuri, etc. responsabile pentru epidemia de beriberi şi lupta nu s'a încheiat decât în 1911 când s'a izolat vitamina B1 şi efectul ei nu a mai putut fi disputat.

**Epidemia de pelagră.**

Cauzată de lipsa de niacină (vitamina B3), pelagra se manifestă prin pigmentarea pielii cu pete roşii, pielea devină aspră, se cojeşte şi în faze mai avansate atacă sistemul nervos, cu demenţă, diaree şi în final moarte. Porumbul nu conţine niacină şi cum diverse grupuri de populaţie au înlocuit alte alimente cu porumbul care a devenit alimentul de bază, carenţa în niacină a provocat apariţia



pelagrei. Descrisă pentru prima dată în secolul XVIII, s'a răspândit ca o epidemie în zona Mediteraniană în timpul secolului trecut. Primele descrieri ale bolii au asociat apariţia ei cu consumul de porumb. Ipotezele au variat de la existenţa unor mucegaiuri care produc pelagra, la faptul că porumbul conţine o substanţă otrăvitoare, iar unii au afirmat corect că probabil porumbul nu este un aliment suficient de nutritiv. Boala nu a fost considerată contagioasă, era restrânsă la un subgrup de populaţie, în deobşte săraci, cu alimentaţie puţin variată. Chiar înainte de secolul XIX unii doctori au consemnat efectul curativ al un regim alimentar bogat. Cu toate acestea, doctori mai puţin familiari cu boala au declarat-o contagioasă, blamând miasmele sau chiar oile pentru provocarea ei. Tratamentul era specific, la timpul respectiv, pentru boli infecţioase; sângerare, chinină şi arsenic. Odată cu succesele lui Pasteur şi Koch, doctorii şi-au intensificat cercetările pelagrei cu forţe şi speranţe sporite. Majocchi a izolat un germene din porumbul contaminat şi din sângele unor pacienţi. Cercetările ulterioare au dovedit însă că acelaşi microb era prezent în cartofii putrezi, cauzează diaree la câini dar nu la alte animale şi se găseşte în tractul intestinal al omului indiferent dacă este bolnav sau nu de pelagră. La începutul secolului XX cercetătorul italian Ceni a pretins că un mucegai excretat de găini produce pelagra, un mucegai al cărui spori au fost găsiţi la unii bolnavi de pelagră decedaţi. Ulterior şi-a extins lista la două, apoi patru mucegaiuri, care deşi nu pot creşte în organismul uman, după părerea lui produceau toxine. Un alt cercetător, Carraroli, inspirat de cercetările lui Ceni, a susţinut că unul din mucegaiurile lui Ceni a putut fi izolat din saliva, sângele, fecalele şi pielea celor bolnavi de pelagră, şi că mucegaiul injectat la animale a produs simptome asemănătoare pelagrei şi, mai mult chiar, extaziat de propriile cercetări, Carraroli a declarat că acelaşi microb poate produce sifilis. Volumul lucrărilor inspirate de Ceni şi preluate de o mulţime de alţi cercetători a fost imens şi a fost nevoie de un efort considerabil pentru a refuta rezultatele. S'a dovedit că sporii de mucegai nu produc pelagră şi apar ca paraziţi normali la cadavre. Dar cercetările bacteriologice au continuat nestingherite. Tizzoni, un medic italian cu renume, a izolat de la pelagroşi doi germeni care injectaţi la animale de laborator au produs unele simptome pe care el le-a considerat specifice pentru pelagră; a declarat ritos că boala este neîndoios de origine microbiană. Germenii lui însă nu au putut fi izolaţi de alţi cercetători. Lupta pentru a găsi cauza şi totodată o cură pentru

pelagră s'a înteţit când epidemia s'a extins asupra Statelor Unite. Primul caz consemnat a fost un fermier din Georgia în 1902, un incident izolat ignorat de comunitatea medicală. Patru ani mai târziu a izbucnit o epidemie severă de pelagră cu o rată ridicată de mortalitate, la un spital de boli mintale din Alabama. În scurtă vreme epidemia s'a extins la alte spitale din sudul Statelor Unite şi unul chiar din Illinois. Serviciul de Sănătate Publică a creat un mic laborator exclusiv pentru studiul pelagrei, sub conducerea lui Claude Lavinder. Rezultatele au fost practic nule. Experienţele de laborator au fost inconcludente, tratamentele cu arsenic şi preparate cu mercur au fost inutile. În schimb, găsindu-se în faţa unei epidemii nestăvilite, o mulţime de doctori au organizat o conferinţă naţională, la care s'a scos din nou în evidenţă asocierea pelagrei cu consumul de porumb, şi răspândirea bolii în exclusivitate în comunităţile sărace, o indicaţie că boala nu este contagioasă. Cu toate acestea conferinţa a catalizat un nou efort pentru cercetările microbiologice.

Claude Lavinder a fost înlocuit cu John D. Long a cărui ipoteză era că boala este promovată de lipsa de igienă; mai mult, Long a descoperit o amoebă de care era convins că produce pelagra, probabil inspirat de cercetările lui Louis Sambon, un medic englez care era convins că pelagra se transmite prin insecte. Amândoi au ignorat faptul că epidemiile de boli contagioase nu rămân perfect conţinute în comunităţile în care apar. Ipoteza lui Sambon a prins rădăcini şi o mulţime de doctori au descris lanţul prin care se transmit germenii pelagrei de la animale, la insecte şi apoi la om; alţii au izolat protozoare de la unii pelagroşi (nu de la toţi), iar departamentul agriculturii a trimis un grup de entomologi în Carolina de Sud ca să studieze insectele capabile să transmită boala. Căile de transmitere erau numeroase, de la ţânţari la ploşniţe, şi mania contagiunii exploatată eficient de o mass media inclinată ca totdeauna spre senzaţional, a creiat panică în public. Descrierile vremii arată că o eczemă putea stârni teroare, şi cei afectaţi erau ostracizaţi. Unele spitale au refuzat admiterea pelagroşilor pe motiv că este o boală incurabilă. Infirmiere şi studenţi la medicină au intrat în grevă când au trebuit să îngrijească pelagroşi. În statul Tennessee bolnavii de pelagră au fost izolaţi, iar în Kentucky presiunea publică cerea instaurarea carantinei.

O a doua conferinţă naţională organizată în 1912 a fost total în favoarea ipotezei microbiene. În acelaşi an o comisie federală sub conducerea unei persoane care a servit sub Sambon în Anglia s'a preocupat exclusiv de investigarea



căilor posibile de transmitere, concentrându-se asupra insectelor, bacteriilor, mucegaiurilor, şi până la urmă concluzia oficială a comisiei a fost că musca din grajduri este responsabilă de răspândire pelagrei. Prestigiul comisiei federale a determinat Serviciul de Sănătate Publică să-şi reactiveze eforturile pentru găsirea germenului. Lavinder a fost reinstituit pe post dar toate eforturile şi experienţele sale au fost sortite eşecului. În 1914 epidemia a atins un număr de 200.000 de cazuri, şi Lavinder a fost înlocuit cu o figură obscură, Dr. Joseph Goldberger. Acesta a fost consternat să afle că întregul stabiliment medical în goana după microbi nu a vizitat bolnavii, că s'a ignorat faptul că în spitalele unde existau un număr mare de pelagroşi, doctorii şi infirmierele nu se contaminau, şi că regimul alimentar al doctorilor şi al celor bolanvi era complet diferit, doctorii mâncau salate şi alimente variate, iar fermierii şi bolnavii se restrângeau la produse din porumb. Concluzia lui a fost că pelagra este datorată unei deficienţe alimentare. Ipoteza lui a fost vehement atacată de medicii hipnotizaţi de mania microbiană, dar după ce a schimbat regimul alimentar în orfanate, spitale şi închisori, epidemia s'a stins. La o altă conferinţă medicală în care membrii comisiei federale continuau să prezinte datele lor noi asupra originii microbiene a pelagrei, Dr. Goldberger a stârnit o furioasă dezbatere când le-a criticat ultimele studii. Dar când şi-a prezentat propriile rezultate, două dintre figurile proeminente ale comisiei federale şi-au retras lucrările. În scurtă vreme atacurile asupra lui au fost reluate cu mai mare violenţă. O mulţime de doctori au luat în derâdere ipoteza deficienţei alimentare, susţinând că este o teorie extrem de periculoasă. În disperare, după ce a răspuns cu pacienţă la obiecţiunele lor, Dr. Goldberger, soţia lui şi patrusprezece din colaboratorii săi şi-au injectat sânge, fecale, şi alte lichide biologice de la bolnavii de pelagră, natural, fără să contracteze boala. Nici acest experiment nu a schimbat opinia medicală, dar rândurile oponenţilor s'au rărit cu timpul şi controversa a continuat până la moartea Dr. Goldberger în 1929. În 1930 s'a izolat niacina şi vânătoarea după germenii pelagrei a încetat.

Această perioadă marchează de fapt un declin în vânătoarea de microbi, ca urmare a unui regim alimentar îmbunătăţit, iar epidemiile cu adevărat infecţioase s'au rărit considerabil: azi ele nu mai contribuie decât 1 % din decese. Totuşi, asistăm la un reviriment al microbiologiei, antrenat de vânătoarea de viruşi, în unele cazuri aplicându-se eronat aceleaşi ipoteze vechi de secole: bacterie=boală.

Un caz în speţă este lepra. Boala

are două forme principale: forma tuberculoidă, mai benignă, se manifestă cu leziuni ale pielii şi ale sistemului nervos, dar este relativ restrânsă la aria afectată; forma lepromatoasă cauzează diformităţile bine cunoscute. Boala poate duce la paralizie şi este atât de şocantă în diformităţile pe care le creează încât a născut credinţa populară că membrele se desprind de la sine. Boala s'a crezut a fi contagioasă şi în 1872 Gerhard Armeuer Hansen a descoperit o bacterie la leproşi care şi azi se crede a fi cauza bolii. Microbul e dificil de crescut în culturi şi e greu de diferenţiat de bacilul tuberculozei. Deşi se admite că lepra se transmite foarte greu, contagiunea ei se bazează pe trei fapte: scăderea incidenţei în ţările unde leproşii sunt izolaţi, copiii care trăiesc cu părinţii lor leproşi sunt mai susceptibili de a face boala, şi bacilul Hansen a fost izolat la aproape toţi leproşii.

Relativ la primul punct, lepra a suferit un declin în Evul Mediu indiferent de măsurile luate, carantină sau sanitaţie, astfel încât un alt factor pare să fie responsabil. Cât priveşte ultimul punct, un fapt puţin amintit este larga răspândire a bacilului Hansen la oamenii sănătoşi în lumea a treia, unde există cele mai multe cazuri de lepră. Peste 90 % din populaţia "infectată" cu bacilul Hansen nu face lepră. Iar cât priveşte răspândirea bolii, nu e caracteristică unei boli contagioase. Doctorii şi infirmierele care îngrijesc bolnavii sunt imuni deşi jumătate din ei sunt infectaţi cu bacilul Hansen. Nici copiii alăptaţi de mame leproase, deşi infectaţi din primele zile ale naşterii, nu fac boala. Nu e transmisă la cuplurile căsătorite unde unul din parteneri este lepros, şi nu se transmite prin răni. Bacilul, odată contractat, invadează întreg corpul uman în decurs de zile, dar boala nu apare decât foarte târziu, de la doi până la douăzeci şi cinci de ani, iar unii pacienţi se vindecă în mod misterios. Forma tuberculoidă, deşi produce numeroase leziuni pe piele ce necesită tratament intensiv, este asociată cu un număr extrem de redus de bacili. Acest bacil este numai unul din foarte numeroasele bacterii care se găsesc în leziunile leproase şi s'ar putea să nu aibe nici o legătură cu boala. Injectat la animale (în special armadillo), deşi bacilul se multiplică abundent, nu declanşează boala.

Aceste probleme au stârnit unii cercetători să atace conceptul lui Hansen. În special Dr. Meny Bergel din Argentina, după trei decenii de studii şi experienţe, a ajuns la concluzia că lepra este cauzată de o defecienţă nutritivă. Aceasta ar explica de ce unii pacienţi cu semne precoce de lepră nu sunt infectaţi cu bacilul Hansen, sau de ce medicamente puternice ca rifampicina care omoară bacteria,



sau serul BCG împotriva bacilului tuberculos, cu care este înrudit, sunt ineficiente. Pe de altă parte, uleiul de peşte, care nu atacă bacteria, îmbunătăţeşte condiţia leproşilor. Şobolanii sănătoşi injectaţi cu bacilul Hansen nu fac lepră, dar cei hrăniţi cu un regim deficitar, în special cu lipide oxidate, dezvoltă unele simptome similare leprei. Leproşii arată o marcată deficienţă in unele vitamine şi minerale. Acestea sunt fapte care pledează pentru deficieţa alimentară ca fiind cauza leprei.

Sifilisul este o boală venerică cu leziuni genitale în prima fază, leziuni care se extind pe restul corpului în faza a doua şi a treia, cu o varietate limitată de simptome de la un pacient la altul. Bacteria a fost izolată în 1905 şi satisface perfect postulatele lui Koch pentru o boală contagioasă. Dar înafară de aceste simptome bine precizate, oamenii de ştiinţă au descris o altă fază cunoscută ca neurosifilis, în care se presupune că bacilul se instalează în sistemul nervos central, inclusiv creer, şi poate duce la demenţă. Perioada de incubaţie este lungă, şi în mod ciudat, bacilul sifilisului nu e numeros în sistemul nervos al acestor bolnavi. Maimuţele infectate experimental nu fac niciodată neurosifilis. Bacteria nu satisface postulatele lui Koch pentru acest stadiu al bolii.

O explicaţie mai verosimilă a neurosifilisului poate fi găsită în tratamentul bolii. În decursul secolului al XIX-lea tratamentul de preferinţă era mercurul, care se ştie acum că este toxic şi cauzează leziuni ale sistemului nerovs. După descoperirea bacilului, tratamentul a fost înlocuit cu un compus arsenic creiat de Ehrlich, şi odată ce mercurul a intrat în dizgraţie, neurosifilisul a dispărut, dar doctorii au dat credit noului medicament ca un eficient tratament al sifilisului. Neurosifilisul este extrem de rar în zilele noastre. Unii cercetători, încă fascinaţi de capacitatea treponemei de a produce demenţă, s'au întrebat dacă formele de demenţă din SIDA nu sunt datorate unei forme deghizate de sifilis. Dar SIDA s'ar putea să nu fie deloc infecţioasă.

Cea mai spectaculoasă epidemie bacteriană modernă a fost "boala legionarilor" (Legionnaire's disease) din Statele Unite. Incidentul s'a produs la două săptămâni de la serbarea bicentenarului (1776-1976) de către Legiunea Americană. Conferinţa a avut loc la Bellevue Stratford Hotel din Philadelphia. La câteva zile după ce cei 4000 de participanţi s'au înapoiat la casele lor, mulţi dintre ei au fost spitalizaţi cu forme severe de pneumonie. Douăzeci şi nouă dintre ei au murit.

Centrul pentru Controlul Bolilor (Center for Disease Control, sau CDC) a organizat luni de cercetări pentru a găsi germenele care a cauzat această epidemie. Peste

cincizeci de viruşi, bacterii sau protozoare au fost urmărite la bolnavi, dar nici unul din aceste microorganisme nu a fost suficient de răspândit la bolnavi ca să fie incriminat. Unul din laboratoare a izbutit să izoleze o bacterie necunoscută din ţesuturile unor bolnavi. CDC a declarat imediat că a găsit făptaşul, şi bacteria a fost botezată Legionella pneumophila. După teoria CDC bacteria a infectat participanţii la conferinţă prin canalele aerului condiţionat, unde s'a dezvoltat, şi toate micile epidemii de tipul gripei care apar din când în când în diverse localităţi, au fost puse în cârca acestei nefericite bacterii. Dar simplul fapt de a găsi o nouă bacterie nu e echivalent cu dovada că ea produce maladia; ea poate invada organismul slăbit de un alt factor. Satisfacerea postulatelor lui Koch este esenţială, iar Legionella nu trece testul. Aproximativ 10% din bolnavi nu au fost infectaţi cu această bacterie, o cifră care este probabil mai scăzută şi de faptul că testul este nespecific şi alte bacterii pot da rezultate pozitive. În multe din micro-epidemiile de pneumonie, Legionella nu a putut fi decelată. Postulatul al treilea al lui Koch cere reproducerea experimentală a bolii. Singuri cobaii par să fie susceptibili la doze masive de microbi, cu rezultate contradictorii de la un experiment la altul. Culturile de microbi se fac pe celule albe de om, pe care cresc cu succes fără să le omoare. Antibioticele care ucid Legionella sunt ineficiente la bolnavi şi cele care dau rezultate pozitive la pacienţi, nu au nici un efect asupra culturilor bacteriene. Mai mult, ultimele cercetări au demonstrat că Legionella este universal răspândită, şi aproximativ 30 % din americani sunt infectaţi fără nici un fel de simptome. Rezultatele par să indice că Legionella este de fapt un alt germene inofensiv. Pneumonia este deseori cauzată de germeni care trăesc în organism, împreună cu alte zeci de microorganisme potenţial primejdioase. Aşa zisa epidemie de Legionella nu prezintă caracteristicile unei boli contagioase. Nici unul din cei afectaţi nu a transmis boala la altcineva. Personalul hotelului, medicii şi surorile care au îngrijit bolnavii nu au contractat boala. Unii dintre bolnavi au stat la un hotel învecinat. Cei afectaţi pot fi categorisiţi ca persoane cu risc ridicat pentru penumonie, fumători înrăiţi, unii cu probleme pulmonare sau cardiace, în vârstă, alţii cu transplant recent de rinichi sub medicaţie imunosupresoare pentru a preveni rejecţia organului. În plus, cu ocazia bicentenarului la convenţie, s'a consumat alcool din abundenţă. Epidemia de fapt e rezultatul riscului normal pentru pneumonie şi nu a prezentat un pericol pentru public. La audierea în faţa unei comisii



senatoriale, congressmanul John Murphy a observat că CDC s'a concentrat exclusiv asupra aspectului biologic al problemei şi a evitat să investigheze posibilitatea unor toxice chimice. În ciuda faptului că acţiunea CDC a fost declarată un fiasco, CDC s'a recuperat politic cu ajutorul unor micro-epidemii şi cooperarea mass mediei senzaţionaliste şi continuă să susţină ipoteza bacilului Legionella. În 1978 s'a ţinut prima conferinţă internaţională unde studiile dedicate acestui bacil s'au revărsat ca un torent, făcând să amuţească orice critică cu privire la ipoteza lor contagioasă.

Vânătoarea de microbi a pălit o vreme din lipsa unor epidemii serioase, dar s'a reactivat concentrându-se în principal asupra găsirii virusurilor dar şi a bacteriilor, deşi nu există o recrudescenţă a epidemiilor de boli infecţioase. Baza materială, prin imense fonduri alocate pentru cercetări biologice, a adus cu sine interesul în acest domeniu a unui vast număr de instituţii guvernamentale şi private, o birocraţie ştiinţifică foarte puternică, la care se adaugă tehnici noi incredibil de sensibile, ceea ce face ca acest nou conglomerat să beneficieze de un fundament de neclintit.

Va urma

## ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

### Published and Republished Books in:

**French:**

1. IA ROUMANIE DANS LA GUERRE MONDIALE 1916-1919, par Constantin Kiritzescu, Editions Payot, Paris, 1934.
2. ORIGINES ET FORMATION DE L'UNITE ROUMAINE, par George Brătianu, Editions Institut d'Histoire Universelle N. Iorga, Bucharest, 1943.
3. ROUMAINS ET HONGROIS, Premises historiques, par Constantin Sassu, Editions Cugetarea-P. Georgescu Delafras, Bucharest, 1940.
4. LES LUTTES DES ROUMAINS TRANSYLVAINS POUR LA LIBERTE ET l'OPINION EUROPEENNE, Episodes et Souvenirs, par George Moroianu, Libraririe Universitaire J. Gamber, Paris 1933.
5. LA BESSARABIE ET LES RELATIONS RUSSO-ROUMAINES, par Alexander Boldur, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1927.
6. LE LITIGE ROUMANO-HONGROIS, par Cornelius Codarcea, Tip. Universul, Bucharest, 1937.

**German:**

7. DER AUSROTTUNGSKAMPF UNGARNS GEGEN SEINE NATIONALE MINDERHEITEN, Nach Magyarischen Geheimdokumenten, von Zenobius Pâclişanu, Dacia Buecher, Bucharest, 1941.
8. DIE BESSARABISCHE FRAGE, Eine Geopolitische Betrachtung, von Dr. C. Uhlig, Ferdinand Hirt in Breslau, 1926.
9. DIE RUMAENISCH-UNGARISCHE BEZIEHUNGEN, von Horia Sima, Rede gehalten am 9. Oktober 1940 in Braşov, Imprimeria Naţională Bucharest, 1940.
10. IHR WAHRES GESICHT, Ein rot-weiss-gruener Kulturfilm aus Madjarien, von Viktor Orendi-Homenau, Bucharest, 1941.

11. EIN RAETSEL UND EIN WUNDER DER GESCHICHTE, DAS RUMAENISCHE VOLK, von George Brătianu, Bucharest, 1942.
12. WAS IST SIEBENBUERGEN ?, von Prof. S. Mehedinţi, Dacia-Buecher, Bucharest, 1941.
13. BESSARABIEN, Rumaenische Rechte und Leistungen, von Dr. Ion Frunză, Dacia-Buecher, Bucharest, 1941.
14. DIE VEREININGUNG DER BUKOWINA MIT RUMAENIEN, von Dr. Ion I. Nistor, Verlag Bucovina, Bucharest, 1941.
15. MADJARISCHES, ALLZUMADJARISCHES, Ein kleiner Beitrag zur Minderheitsfrage in Ungarn, von Viktor Orendi-Homenau, Bukarest, 1940.
16. WAS HEISST UNGARISCHE NATIONALITAET ?, Wie man Ungarn werden konnte?, Zenobius Pâclişanu, Bucharest, 1941.

**English:**

17. ROUMANIA, Land, People, Civilization, by Nicolae Iorga, T. Fisher Unwin, Ltd. London, 1925.
18. RUMANIANS AND HUNGARIANS, Historical Premises, by C.Sassu, Ed. Cugetarea-P. Georgescu-Delafras, Buc. 1940.
19. BESSARABIA AND BUKOWINA, Memorandum, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. USA, 1981.
20. TRANSYLVANIA, An Answer to US Senator P, Moynihan and to John Lukacs and All Other Hungarian Revisionists, by Traian Golea, Rom. Hist. Studies, M. Beach, FL 1984.
21. TRANSYLVANIA, Clarification of the Issues Raised in Congressmen Siljander & Dwyer's H.R. 147, by Traian Golea, Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL. 1984.
22. HUNGARY'S STRUGGLE TO ANNIHILATE ITS NATIONAL MINORITIES, based on Secret Hungarian Documents, by Zenobius Pâclişanu, Rom. Hist. Studies, M. Beach, FL 1986.
23. ROMANIAN CONTINUITY IN ROMAN DACIA, Linguistic Evidence, by Virgiliu Stefănescu-Drăgăneşti, R.H.St. 1986
24. WHAT IS TRANSYLVANIA ?, by Prof. S. Mehedinţi, Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL. 1986.
25. RUMANIA, by Romulus Seişanu, Rom. Hist. St., M.Beach, 1987.
26. TRANSYLVANIA AND HUNGARIAN REVISIONISM, A Discussion of Present-Day Developments, by Traian Golea, Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL 1988.
27. REVISIONIST HUNGARY, by. Dr. S. Fenyes, Rom. Historical Studies, Miami Beach. FL 1988.
28. ROMANIA - BEYOND THE LIMITS OF ENDURANCE, A Desperate Appeal to the Free World, by Traian Golea, Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL 1988.
29. THE TRUTH ABOUT THE LEGIONARY MOVEMENT, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1982
30. HOW THE CONDAMNATION OF A NATION IS STAGED, by Traian Golea, Rom. Historical Studies, Hallandale, FL 1996.
31. THE TRUTH ABOUT THE LEGIONARY MOVEMENT, Second Edition, 1996, Romanian Historical Studies

**Romanian:**

32. O VIAŢĂ INCHINATĂ UNUI SAT, de Nicolae Golea, Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL 1980.
33. MIŞCAREA LEGIONARĂ IN LUMINA UNOR INTÂMPLĂRI ŞI DEPOZIŢII, 16 pag. de Traian Golea, 1990.
34. NOUA ORDINE MONDIALĂ, 16 pag., de Traian Golea, 1991.
35. CUM SE REGIZEAZĂ CONDAMNAREA UNUI POPOR, 16 pag. Traian Golea, Rom. Hist. Studies, M. Beach,FL. 1992.
36. O VIAŢĂ INCHINATĂ UNUI SAT, Ediţia II-a, de Nicolae Golea, Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL 1992.
37. S.O.S TRANSILVANIA, Impotriva revizionismului unguresc, 485 pag., de Traian Golea, Rom. Hist. M. Beach, FL 1993.
38. FENOMENUL LEGIONAR, dela Horia Cloşca şi Crişan la Horia Sima, de C.W.Forester, Rom. Hist. Studies, M.Beach,FL 1993.
39. CONTROVERSA SIONULUI, Rezumat al cărţii lui Douglas Reed, 350 pag., Rom. Hist. Studies, Miami Beach, FL 1993.
40. FACTORUL SIONIST, Rezumat, Ivor Benson, 110 pag. Rom. Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
42. INTRODUCERE IN POLITICA ZILELOR NOASTRE, Ann Wilson şi Garry H. Cah, 107 pag., R.H.St., M. Beach, FL 1995.
42. COLONELUL PROUTY SI ROMÂNII, Romanian Association, Inc. 102 pag. Rom. Historical Studies, Miami Beach, Fl. 1994.
43. PÂNĂ UNDE AM AJUNS - 1994, 388 pag. Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1994.
44. BULETINUL EDITURII, Vol. I/1, 63 pag., R.H.St., 1995.
45. BULETINUL EDITURII, Vol. I/2, 66 pag., R.H.St., 1995.

46. IN SPRIJINUL BASARABIEI, Dare de seamă, 128 pag. de Traian Golea, Rom. Historical Studies, Hallandale, FL 1995.
47. CINE ATACĂ BISERICA CATOLICĂ, 109 pag. R.H.St., 1995.
48. BULETINUL EDITURII, Vol. I/3, 63 pag., R.H.St., 1995.
49. BULETINUL EDITURII, Vol. I/4, 88 pag., R.H.St., 1955.
50. BULETINUL EDITURII, Vol. I/5, 54 pag., R.H.St., 1955.
51. BULETINUL EDITURII, Vol. I/6, 63 pag.. R.H.St., 1955.
52. HAIDUCII DOBROGEI, N.Ciolacu, 285 pag.R.H.St., 1995.
53. FAPTELE SUNT FAPTE, Adevărul despre Khazari, de Benjamin H. Freedman, Traducere, 92 pag. R.H.St., 1996.
54. REGIZAREA UNEI NOI CONDAMNĂRI A POPORULUI ROMÂN, Personalităţi politice americane şi internaţionale atacă România pe baza unor minciuni şi calomnii, de Traian Golea, Rom. Hist. St., Hallandale, FL 1996.
55. SCRISOAREA LUI PONTIU PILAT CATRE TIBERIUS, IMPARATUL ROMEI, 15 pag. 1996.
56. SFINŢENIA SI RĂSPUNDERILE PREOŢIEI, de Prof. Teodor M. Popescu, 16 pag. 1996.
57. DESTINUL SCRIERILOR LEGIONARE. Horia Sima, 12 p. 1996.
58. BULETINUL EDITURII, Vol. II/1, Rom. Hist. Studies, 1996.
59. BULETINUL EDITURII, Vol. II/2, Rom. Hist. Studies, 1996
60. BULETINUL EDITURII, Vol. II/3, Rom. Hist. Studies, 1996
61. BULETINUL EDITURII, Vol. II/4, Rom. Hist. Studies, 1966
62. BULETINUL EDITURII, Vol. II/5, Rom. Hist. Studies, 1996
63. ADEVĂRUL DESPRE MIŞC. LEGIONARĂ, R.H.Studies, 1996
64. ANTISEMITISMUL, Forme şi Origini, R.H.Studies, 1996
65. EVREII DESPRE EI INŞIŞI, Dr. J. Pohl, traducere din germană, 72 pag. Rom. Hist. Studies, Hallandale, Fl. 1997.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 NE 14th Ave., Apt. 601
**Hallandale, FL. 33009 U.S.A.**